

CONNIE WILLIS

Remake

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI

CONNIE WILLIS

REMAKE

traducere din limba engleză
de MIHAI-DAN PAVELESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIS, CONNIE

Remake / trad. Mihai-Dan Pavelescu

ISBN – 973-9207-35-9 8111. 9 – 23-76

Titlul original în limba engleză

REMAKE

Traducere din limba engleză

MIHAI DAN – PAVELESCU

Copyright Editura Pygmalion SRL, 2005

COLECTIA Cyborg

NR.36

CONNIE WILLIS

REMAKE

Remake - 1995

PREFAȚĂ

Viața filmelor, dincolo de scenă

Pentru cititorul obișnuit de Science-Fiction, Connie Willis reprezintă o constelație de premii Hugo și Nebula, și se va gândi apoi la scriitura ei energică, la sclipirile de umor și acidele ei evaluări asupra transformărilor sociale exagerate. Într-adevăr, Willis este unul dintre cei mai premiați autori din istoria SF-ului, pentru lucrări de diferite lungimi, de la schițe până la romane.

Cele mai importante romane ale aceste autoare sunt: *Lincoln's Dreams* (1987); *Doomsday Book* (1992) („Cartea Judecății de Apoi”, publicată în România în premieră de Editura Pygmalion, Ploiești); *To Say Nothing of the Dog* (1997); și *Passage* (2001). Călătoriile în timp percepute complet, obiectiv sau subiectiv, reprezintă dominanta tuturor acestor cărți. Nuvelele extinse sunt *Remake* (1994), *Uncharted Territory* (1994), și *Bellwether* (1996); iar proza scurtă, foarte apreciată pentru profunzimea ei viguroasă și necizelată de convenții este cuprinsă în colecțiile *Fire Watch* (1984), *Impossible Things* (1993), și *Miracle and Other Christmas Stories* (1999). *Remake* reprezintă tributul adus de Connie Willis filmelor vechi produse de Hollywood. Acțiunea este plasată cu douăzeci de ani în viitor, când industria americană a filmului nu mai toarnă filme noi, în schimb concentrându-se pe remake-uri, în care „joacă” imagini prelucrate digital ale unor actori dispăruți de mult timp. Pe lângă producerea de remake-uri, locuitorii din cetatea filmului se implică în promiscuitate sexuală, consum de droguri și nesfârșite procese de copyright. Unul din rezultatele

acestor procese este că filmele ale căror staruri fac obiectul proceselor nu pot fi vizionate.

În acest Hollywood al viitorului apare Alis, o dansatoare naivă care vrea să danseze în filme, în special împreună cu Fred Astaire. La o petrecere, Alis îl întâlnește pe Tom, un student cinic care îi împărtășește dragostea pentru filmele vechi. Deși Tom petrece majoritatea acțiunii din roman încercând să o convingă pe Alis că dorința ei este irealizabilă din moment ce la Hollywood nu se mai filmează efectiv (nemaipunând la socoteală faptul că Fred Astaire este mort de foarte mult timp), el dă semnale că ar vrea totuși să o ajute pe Alis în atingerea visului. O mare parte din structura relației dintre Alis și Tom pare a fi luată direct din unul din filmele vechi pe care ei le iubesc, de multe ori o comedie spumoasă.

Când Tom acceptă un contract care presupune să șteargă toate imaginile și referințele la SDD (Substanțe Dătătoare de Dependență) din filmele copyrightate ale secolului XX, Alis dispare din viața, dar nu și din mintea lui. Chiar în timp ce Tom încearcă să șteargă alcoolul din **Casablanca** și **Poveste din Philadelphia**, lucrează obsesiv la planuri de a o ajuta pe Alis, în eventualitatea în care ar mai putea să o regăsească. Evident, fiind vorba de un roman de ficțiune și de Hollywood, Tom o găsește pe Alis, dar episoadele întâlnirilor lor nu sunt neapărat ceea ce ar fi vrut Tom sau cititorii.

Romanul lui Connie Willis demonstrează o adevărată dragoste pentru filme, deși în același timp înfierează viciile care au făcut Hollywood-ul faimos. Cu toate acestea, Connie Willis nu ne spune nimic nou despre Cetatea Filmului.

Interesantă în acest roman este dimensiunea sondării interioare a scriitoarei, pentru că, în unul dintre interviurile apărute după publicarea lui *Remake*, Connie Willis face următoarea remarcă: „Fred Astaire este eroul meu. El era decis să se sinucidă repetând

pentru ca arta lui, dansul lui să apară neforțat. Și pentru că a demonstrat că este posibil să fii un artist complet și totodată o persoană bună”.

Poate că cel mai pertinent avertisment pe care îl transmite Willis este unul îndreptat spre societate în general ca și spre Hollywood. Tom își prostituează talentul de editare și dublaj prin acordul de a șterge toate referințele la SDD din filmele clasice. Cu toate că munca îi este facilitată de faptul că activiștii contra fumatului au înlăturat deja cele mai multe produse din tutun și referințele la acestea, frustrările lui Tom, pus în fața faptului de a șterge chiar și pasaje din **Albă ca Zăpada și cei șapte pitici** arată exact cât din „răul” produs de substanțele dăunătoare de dependență intră în viața reală și concomitent în artă.

Un comentariu acid la adresa unei societăți americane care trăiește evident sub stigmatul etichetelor segmentate de audiență și a sindromului „politic corect”, un sondaj în mecanismele regresive de autocenzură ale unei societăți a viitorului apropiat în care și creativitatea comportă reguli.

Ștefan Dobre,
redactor

CONNIE WILLIS - *Remake*

Pentru Fred Astaire

MULTUMIRI

Mulțumiri speciale lui Scott Kippen și Sheryl Beck, ca și tuturor Sigma Tau Delta de la UNC, fiicei mele, Cordelia, și cursurilor ei de statistică ca și secretarei mele, Laura Norton, toți aceștia ajutându-mă la scenele de urmărire, lacrimogene și happy-end-uri, ca și la toate celelalte referințe cinematografice

„Puține lucruri sunt imposibile.“

- Steve Williams, Industrial Light and Magic

„Fata pare să aibă talent, dar băiatul nu-i în stare de nimic.“

- Concluzia probei de angajare a lui Fred Astaire

I

STINGEREA LUMINILOR ÎN SALĂ Înainte de generic

Aseară am văzut-o din nou. N-o căutasem. Rula unul din primele filmvii ale lui Spielberg, **Indiana Jones și Templul Morții**, o combinație dintre un „rade-i pe toți“ și o escapadă RV, probabil ultimul loc unde te-ai fi putut aștepta la un step, și era prea târziu. După cum atât de elocvent se exprimase Michael Caine, musicalurile dăduseră ortul popii în anul 1965.

Filmviul fusese făcut în '84 chiar la începutul revoluției grafice pe calculator, și avea câteva cadre GC: hinduși răi digitizați care erau azvârliți de pe o stâncă și morphingul patetic de penibil al unei inimi smulse din piept. De asemenea exista un Ford trimotor, avionul pe care de altfel îl căutam când am găsit-o pe ea.

Îmi trebuia trimotorul pentru marea scenă de adio de la aeroport, așa încât mă conectasem cu Capa, care știe totul, și ea îmi spusese că i se părea că exista unul într-un filmviu de-al lui Spielberg, poate în al doilea Indy.

- Mai spre sfârșit.
- Cât de aproape de sfârșit?
- Vreo cincizeci de fotograme. Sau poate că-i în al treilea Indy... Nu, ăla era un dirijabil. În al doilea, sigur. Cum merge remake-ul, Tom?

Aproape gata, m-am gândit. De trei ani nu mai pusesem gura pe SD-uri și eram încă treaz.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- M-am poticnit la marea scenă de adio, i-am răspuns, și d-aia îmi trebuie avionul. Ia zii, ce-ai mai aflat, Capa? Care-s ultimele bârfe? Luna asta cine preia ILMGM-ul?

- Fox-Mitsubishi, mi-a răspuns prompt. Mayer e înnebunit. Se mai zice că execul de la Universal o să zboare. Prea multe substanțe dătătoare de dependență.

- Dar tu? am întrebat-o. Nu te-ai mai atins de SD-uri? Tot asistentă de producție?

- Da, tot pe Melanie Griffith o joc. Avionul trebuie să fie color?

- Nu, am un program de colorat. De ce?

- Mi se pare că există unul în **Casablanca**.

- Nu, nu-i așa. Ăla-i un Lockheed bimotor.

- Tom, rosti ea, săptămâna trecută am stat de vorbă cu un exec de la decoruri care pleca în China să filmeze fundaluri.

Știam unde bătea.

- O să mă uit la Spielberg. Mulțumesc, i-am spus și m-am deconectat înainte să poată adăuga altceva.

Fordul trimotor nu era la sfârșit și nici la mijloc, unde exista una dintre cele mai proaste măști pe care o văzusem vreodată. Am pornit înapoi cu patruzeci și opt de fotograme pe secundă, gândindu-mă c-ar fi fost mai simplu să construiesc un avion de la zero, dar în cele din urmă l-am descoperit aproape de început. Era destul de bun - existau prim-planuri ale portierei și carlingii, și un plan mediu frumușel în care decola. M-am întors câteva fotograme, încercând să găsesc un prim-plan al elicelor, apoi, în caz c-ar fi existat ceva chiar la început, am rostit:

-Fotograma 1-001.

Morphing marca Spielberg al vechiului munte de la Paramount Studios în secvența de deschidere, de data aceasta

reprezentând un gong din argint de mărimea unui om. Muzică de atmosferă. Fum roșu. Titlurile genericului. Apoi ea, într-un corp de balet, purtând pantofi de step argintii și un costum dintr-o singură piesă, cu paiete argintii și revere de smoching. Era fardată în stilul anilor 1930 - buze roșii, sprâncene Harlow- și avea păr blond platinat.

M-a luat prin surprindere. Scotocisem deja anii 1980, examinând totul, de la **Audiții pe Broadway** până la **În derivă**, și nu-i dădusem de urmă.

- Stop! am exclamat și am adăugat: Mărește jumătatea dreaptă.

M-am aplecat în față pentru a privi imaginea mărită, ca să mă conving, de parcă nu fusesem deja sigur, din clipa când o zărisem.

- Ecran complet, am continuat, înainte în timp real.

Am privit scena până la sfârșit. Nu era mare lucru - patru rânduri de blonde, având jobenuri cu paiete și pantofi de step împodobiți cu panglici, care executau un număr coregrafic simplu ce putuse fi preluat din **Strada 42** și era cam de aceeași calitate. Probabil că nici în anii 1980 nu mai existau profesori de dans.

Pașii erau simpli, în majoritate deplasări și șpagat și m-am gândit că fusese probabil unul dintre primele numere ale lui Alis. Cam atât știuse când o văzusem exersând la cursul de istorie a filmului. În plus, stilul îl copia în mod exagerat pe Berkeley. Către sfârșit, se transforma în unghiulații și un plan general al unor eșarfe roșii extrase din buzunarele smochingurilor, iar Alis dispărea. DigiFundal-ul nu putuse susține alternarea cadrelor și mă îndoiesc că Alis încercase măcar s-o facă. Nu avusese niciodată răbdare cu Busby Berkeley.

- Țsta nu-i dans, spusese ea privind scena caleidoscopului din **Femei, femei, femei**, în acea primă noapte în camera mea.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Crezusem că a fost faimos pentru coregrafiile lui, îi replicasem.

- Este și acum, dar n-ar trebui să fie. Nu se bizuie decât pe unghiurile de filmare și pe decoruri. Fred Astaire a insistat întotdeauna ca numerele lui de dans să fie un singur cadru, filmat în plan întreg.

- Fotograma zece, am rostit, ca să nu mai fiu nevoit să trec iarăși prin morphingul muntelui, și am repornit rutina. Stop!

Ecranul a încremenit-o în mijlocul ridicării piciorului, cu vârful pantofului argintiu întins așa cum o învățase Madame Diliovska din Meadowville, și brațele depărtate în lături. Ar fi trebuit să zâmbească, dar n-o făcea. Înapoia rujului stacojiu și a sprâncenelor pensate, avea o privire încordată, extrem de concentrată, expresia din acea primă noapte, când îi privise pe Fred Astaire și Ginger Rogers pe libecran.

- Stop, am repetat, deși imaginea nu se clintise, și am rămas locului mult timp, gândindu-mă la Fred Astaire și uitându-mă la fața ei, la chipul pe care-l văzusem sub nenumărate peruci, în nenumărate machiaje, chipul pe care l-aș fi recunoscut oriunde.

II - 1

PREZENTAREA TITLULUI

Generic de început și anșeneu cu panoramare scenă de petrecere

CLIȘEU FILM NR. 14: Petrecerea. Fragmente disparate de conversații bizare, consum excesiv de SD, comportare corespunzător scandalosă.

VEZI: Notorious, Rapacitate, Absolventul, Afaceri periculoase, Sandwichuri cu diamante, Dansați, nebunilor, Petrecerea

Se născuse în anul când a murit Fred Astaire. Asta-mi spusese Cara, prima dată când o întâlnisem pe Alis, la una dintre petrecerile din cămine sponsorizate de studiouri. În fiecare săptămână are loc câte una, în scopul oficial de a prezenta ultimele inovații GC și de a-i atrage pe datahackerii absolvenți ai școlii de film într-o viață de contracte de sclavie și digitizare, dar în realitate pentru ca execii lor să poată rade niște chooch (care n-ajunge niciodată) și niște ciocănituri (care-s întotdeauna suficiente, toate în rochii albe fără mâneci și cu părul platinat). Crema Hollywoodului, motivul pentru care evit întotdeauna petrecerile, însă asta era sponsorizată de ILMGM, iar Mayer îmi promisese că avea să participe.

Îi făcusem o suprainpresiune, digitizând-o pe ciocănitura executului de studio într-un film cu River Phoenix. Voiam

să-i dau discopul și să-mi casez banii înainte ca șeful lui Mayer să-și găsească altă tipă. Făcusem deja montajul de două ori și băgasem șunturi de feedback de trei ori, fiindcă-și schimbase prietenele, dar de această ultimă dată tipa cea nouă insistase pentru o scenă *cu* River Phoenix, ceea ce însemna că trebuia să privesc toate peliculele turnate vreodată de River Phoenix, care nu-s deloc puține - a fost unul dintre primii actori copyrightați. Doream să iau banii înainte ca șeful lui Mayer să-și schimbe iarăși partenera. Banii și niște SD-uri.

Petrecerea era înghesuită în salon, ca întotdeauna – boboci, fețe, datahackeri și fluieră-vânt. Suspecții obișnuiți. În mijlocul încăperii exista un libecran imens din fibrop. Am ridicat ochii spre el, sperând cu disperare să nu fie ultimul River Phoenix, și am rămas surprins văzându-i pe Fred Astaire și Ginger Rogers, dansând pe o scară. Fred purta frac și Ginger avea o rochie albă terminată cu o bordură neagră. Din cauza rumorii din jur, nu puteam auzi muzica, totuși părea să fie **Continental**.

Nu-l zăream nicăieri pe Mayer. Sub libecran stătea un tip cu barbă și șapcă de baseball ILMGM - uniforma datahackerilor - care ținea o telecomandă și discuta cu doi lucrători GC. Am scanat mulțimea, căutând costume și/sau pe cineva cunoscut care să-mi ofere niște chooch.

- Bu-nă, rosti întretăiat o față.

Avea păr platinat, rochie albă fără mâneci și o aluniță, și era trosnită rău de tot. Ochii ei deja nu mai focalizau.

- Bună, i-am răspuns, continuând să examinez participanții. Cine ar trebui să fii? Jean Harlow?

- Cine?, făcu ea și am dorit să cred că SD-ul era de vină, însă probabil că adevărul era cu totul altul.

Ah, Hollywoodul, unde toată lumea vrea să apară în filme dar nimeni nu s-a sinchisit vreodată să vizioneze vreunul!

- Jeanne Eagles? am continuat. Carole Lombard? Kim Basinger?

- *Nu*, replică încercând să-și focalizeze privirea. Marilyn Monroe. Ești exec de studio?

- Depinde. Ai ceva chooch?

- Nu, îmi răspunse cu tristețe. S-a terminat tot.

- Atunci nu-s exec de studio.

Puteam însă vedea un exec, lângă scară, stând de vorbă cu altă Marilyn. Ea purta o rochie albă identică cu cea a tipei cu care dialogasem.

N-am înțeles niciodată de ce toate fețele, care n-au nimic de oferit decât o personalitate originală, un chip original, încearcă să semene cu altcineva. Deși probabil că are un sens. De ce ar fi ele diferite de ceilalți din Hollywood, care s-au dat dintotdeauna în vânt după continuări, imitații și remake-uri?

- Ești băgat în filme? a insistat Marilyn a mea.

- Nimeni nu-i băgat în filme, am răspuns și am pornit prin înghesuială spre exec.

Era mai obositor decât să filmezi **Regina africană** prin păpuriș. Mi-am croit drum printr-un grup de fete care discutau despre zvonul potrivit căruia Columbia Tri-Star angaja trupcalde, apoi pe lângă doi datafani cu datacăști, aflați la cu totul altă petrecere, și am ajuns la scară.

N-aș fi putut spune că nu era Mayer până ce nu m-am apropiat îndeajuns ca să aud glasul executului - execuții de studiouri sunt la fel de penibili ca Marilyn-urile. Și au aceleași texte.

-...căutam o față pentru noul meu proiect, spunea el. (Noul proiect era un remake după **Înapoi în viitor**, având în rolul principal,

normal, pe River Phoenix.) Este momentul optim pentru re-relansare, adăugă aplecându-se deasupra corsajului lui Marilyn. Se zice că suntem *atât* de aproape - apropiere arătătorul de degetul mare, gata să le atingă - să obținem chestia adevărată.

- Chestia adevărată? repetă Marilyn, imitând binișor glasul insinuant al lui Marilyn Monroe.

Arăta mai aproape de original decât Marilyn a mea, deși avea talia ceva mai groasă. În privința asta, fețele nu-și fac totuși atâtea griji pe cât se obișnuia mai demult. Un surplus de kilograme poate fi înlăturat prin digitizare. Ori adăugat.

- Te referi la călătoria temporală?

- Mă refer la călătoria temporală. Numai că n-o să mai fie într-un DeLorean, ci într-o mașină a timpului care seamănă c-un glisor. Grafica e deja terminată. Ne lipsește doar o actriță care să joace alături de River. Regizorul o voia pe Michelle Pfeiffer, ori pe Lana Turner, dar i-am spus că eu cred c-ar trebui să-ncercăm c-o necunoscută. Cineva cu un chip nou, cineva aparte. Nu te interesează să joci în filme?

Mai auzisem replica asta. În **Pensiunea artistelor**. 1937.

M-am afundat înapoi în petrecere și m-am apropiat de libecran, unde șapcă-de-baseball-și-barbă discuta cu niște boboace.

- ...programat pentru orice cadre dorești. Dolly, poliecran, panoramare. Să zicem că vrei un prim-plan al tipului ăsta.

Ridică telecomanda spre ecran.

- Fred Astaire, am rostit. Tipul ăla-i Fred Astaire.

- Apeși „prim-plan“...

Chipul lui Fred Astaire acoperi ecranul, zâmbind.

- ăsta-i noul program de montaj ILMGM, mi se adresă șapcă-de-baseball. Alege unghiurile, combină imaginile și face tăieturile. Ca să lucrezi, nu-ți trebuie decât o bază completă de

fotograme, ca asta. (Atinse un buton al telecomenzii și un plan întreg al lui Fred și Ginger înlocui fața lui Fred.) Planurile întregi sunt mai rare. A trebuit să mă-ntorc până la alb-negru ca să găsesc ceva suficient de lung, dar încă mai lucrăm în direcția asta.

Lovi altă tastă și am fost răsplătiți cu gura lui Fred, apoi cu mâna lui.

- Poți rula orice program de montaj dorești, zise șapcă - baseball privind ecranul. (Din nou gura lui Fred, garoafa albă de la butonieră, mâna.) Asta preia baza de cadre și o montează folosind secvența de imagini din scena de început a **Cetățeanului Kane**.

Un plan mediu al lui Ginger, apoi al garoafei. M-am întrebat care dintre ele trebuia să fie „Boboc-de-trandafir“.

- Totul este anteprogramat, explică șapcă-de-baseball. Nu trebuie să faci absolut nimic. El face totul.

- Știe unde-i Mayer? l-am întrebat.

- *A fost* pe-aici, îmi răspunse și privi vag în jur, după care reveni la ecran, unde Fred își executa pașii. Poate extrapola travellinguri, filmări aeriene, contraplanuri.

- Pune-l să extrapoleze pe cineva care știe unde-i Mayer, am rostit și am sărit înapoi peste bord, în vâltoare.

Treptat, petrecerea devenise tot mai populată. Singurii care aveau ceva spațiu de acțiune erau Fred și Ginger, valsând în sus și în jos pe scară.

Execul pe care-l văzusem mai devreme se afla în mijlocul încăperii, vrăjind la aceeași Marilyn, sau la alta. Poate că știa el unde-i Mayer. Am pornit într-acolo, apoi am zărit-o pe Cara într-o rochie colantă roz, fără bretele, cu brățări din diamante. **Gentlemanii preferă blondele.**

Cara cunoaște tot, toate noutățile și toate bârfele. Dacă exista cineva care să știe pe unde umbla Mayer, numai Cara putea

fi aceea. M-am strecurat spre ea, trecând pe lângă exec, care-i explica lui Marilyn despre călătoria temporală.

- Este același principiu ca la glisor. Efectul Casimir. Electronii aleatorii din pereți creează o zonă de materie negativă care produce un interval de suprapunere.

Probabil că fusese datahacker înainte de a executa un morphing în exec.

- Efectul Casimir permite suprapuneri spațiale pentru a trece de la o stație glisor la alta - teoretic, același lucru este posibil pentru a ajunge de la o buclă temporală paralelă la alta. Am un discop care explică totul, continuă el și-și coborî mâna pe gâtul ei dezgolit. Ce-ai zice să suim la tine, să ți-l arăt?

M-am strecurat pe lângă el, sperând că n-o să mă acopăr de lipitori și am suit până la Cara.

— Mayer e pe-aici? am întrebat-o.

- Nțț, mi-a răspuns, fără să-și ridice capul platinat de deasupra capsulelor și cubulețelor din mânușa ei roz. A fost acum câteva minute, da'a plecat cu-o boboacă. Știi, când a-nceput petrecerea, un tip de la Disney iscodea p-aici. Se zice că Disney analizează preluarea ILMGM-ului.

Un motiv suplimentar ca să pun mâna pe bani.

- Mayer a zis dacă se-ntoarce?

Ea scutură din cap, continuând să fie preocupată de studierea farmaciei proprii.

— Ai ceva chooch? am iscodit-o.

- Cred că astea-s, mi-a întins două capsule alb-purpurii. Mi le-a dat o față și mi-a explicat care-s care, da'nu mai țin minte. Totuși sunt sigură că alea-s chooch. Am luat și eu. Într-un minut, te anunț.

- Minunat, am rostit, dorindu-mi să le pot lua imediat. (Plecarea lui Mayer cu o boboacă putea însemna că făcea iarăși codoșlâc, ceea ce însemna altă suprainpresiune.) Ce se-aude de șeful lui Mayer? Încă nu l-a lăsat noua gagică?

Ea păru brusc interesată.

- Nu știu nimic. De ce? Ai aflat ceva?

- Nu.

Dacă ea n-auzise, atunci nu se petrecuse nimic. Probabil că Mayer o luase pur și simplu pe boboacă în dormitorul ei pentru una scurtă, sau pentru ceva linii de praf, și mai rapide, și urma să se întoarcă în câteva minute, iar eu aveam să-mi capăt banii.

Am înhățat un pahar de carton de la o Marilyn care trecea clătinându-se prin apropiere și am înghițit capsulele.

- Deci, Cara, am rostit, fiindcă preferam să discut cu ea decât cu șapcă-de-baseball ori cu executul călător temporal, ce alte bârfe mai bagi săptămâna asta în cronica ta?

- „Cronică“? făcu ea, privindu-mă fără să înțeleagă. Întotdeauna mi-ai spus Cara. De ce? E vreo vedetă de film?

- Cronicarii mondeni..., i-am explicat. Ei știau tot ce se-ntâmpla în Hollywood. Ca și tine. Așadar? Ce se-ntâmplă?

- Viamount a obținut un nou program automat de investigare, îmi răspunse prompt. ILMGM e gata să înainteze copyrighturile pentru Fred Astaire și Sean Connery, care a murit în sfârșit. Și se vorbește că Pinewood angajează trupcalde pentru noua continuare **Batman**. Iar Warner...

Se opri în mijlocul frazei și se încruntă, privindu-și palma.

- Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

- Nu cred că-i chooch. Am o senzație... Se zgâia în palmă: Poate c-alea galbene erau chooch. (Se pipăi.) Pare mai degrabă gheață.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Cine ți le-a dat? Tipu' de la Disney?

- Nu. P-ăla îl știu. O față...

- Cum arată? (Stupidă întrebare. Există numai două variante: James Dean și River Phoenix.) Este p-aici?

Clătină din cap.

- Mi le-a dat pentru că pleca. A zis că n-o să mai aibă nevoie de ele, și-n plus, în China l-ar aresta pentru deținerea lor.

- În China?

- Zicea că și-au instalat un studio de film viu acolo și c-angajează dubluri cascadori și trupcalde pentru filmele lor de propagandă.

Și eu, care crezusem că suprainpresiiunile pentru Mayer reprezentau chestiile cele mai nasoale de pe lume.

- Poate că-i linieroșie, făcu ea apăsând capsulele cu vârful unui deget. Sper că nu. Liniaroșie mă face întotdeauna s-arăt ca dracu - a doua zi.

- Și nu ca Marilyn Monroe, am comentat, privind în jur după Mayer.

Nu revenise. Execul călător temporal se îndrepta spre ușă cu o Marilyn. Datafanii cu căști chicoteau și-și agitau brațele prin văzduh, evident la o petrecere mai marfă decât asta. Fred și Ginger demonstrau alt program de montaj. Cadre rapide cu Ginger, draperiile sălii de bal, gura lui Ginger, draperiile. Probabil că era scena dușului din **Psycho**.

Programul se termină și Fred apucă brațul întins al lui Ginger, fusta ei cu bordură neagră se înfoie sub acțiunea inerției și o roti până în brațele sale. Conturul libecranului începu să se înceteșeze. M-am uitat spre scară. Treptele păleau și ele.

- Rahat, am mormăit, nu-i linieroșie. E strob.

- Serios? zise Cara adulmecându-le.

Foarte serios, m-am gândit dezgustat, și-acum ce naiba aveam să fac? Declanșările de strob n-aveau să mă ajute la o întâlnire cu un obsedat sexual ca Mayer, iar porcăria naibii nu-i bună pentru nimic altceva. Nu-ți iuțește reflexele, nu-ți produce halucinații, nici măcar amețeli. Doar încetoșarea vederii, apoi un fulger de realitate de neuitat.

- Rahat, am repetat.

- Dacă-i strob, zise Cara amestecându-le cu degetul înmănușat, putem cel puțin face o partidă de sex pe cinste.

- N-am nevoie de strob pentru asta, am replicat, însă începusem deja să privesc în jur după cineva pentru una rapidă.

Cara avea dreptate. Declanșările în timpul sexului produceau un orgasm de neuitat. Literal vorbind. Le-am scanat pe Marilyn-uri. Puteam să încerc asupra unei boboace rolul canapelei executivului de distribuție, dar nu puteam ști cât avea să dureze așa ceva și simțeam că mai am doar câteva minute. Marilyn cu care vorbisem ceva mai devreme se afla lângă libecran, ascultând palavrele executivului temporal.

M-am uitat spre ușă. În prag stătea o fată, privind întrebător spre petrecere, de parcă ar fi căutat pe cineva. Avea păr castaniu deschis, cârlionțat, pieptănat spre spate pe părți. Înapoia ei ușa era întunecată, totuși de undeva răzbătea lumină fiindcă părul îi strălucea parcă luminat din spate.

- Din toate bombele cu gin din lumea-ntreagă..., am început.

- Bombe? făcu Cara, cufundată în examinarea pilulelor ei.

Mi s-a părut c-ai zis că-i strob.

Le mirosi din nou.

Necunoscuta trebuia să fie o față, era prea drăguță ca să fie altfel, totuși coafura nu corespundea și nici îmbrăcămintea - nici fără mâneci și nici albă. Purta o rochie neagră, cu vestă de culoarea

smaraldului și mănuși verzi, scurte. Deanna Durbin? Nu, părul nu avea nuanța corectă. În plus, era legat la spate cu o panglică asortată. Shirley Temple?

- Cine-i aia?, am mormăit.

- Cine?

Cara își linse degetul înmănușat și-l frecă de pulberea lăsată de capsule pe mănușă.

- Fața de-acolo, i-am arătat.

Necunoscuta se îndepărtase de ușă și stătea lângă un perete, însă părul ei continua să reflecte lumina, transformându-se într-un halo castaniu deschis.

Cara supse pulberea de pe mănușă.

- Alice, îmi răspunse.

Alice și mai cum? Alice Faye? Nu, Alice Faye fusese o blondă platinată, ca toate actrițele din Hollywood. Și nici nu avusese mania panglicilor de păr. Charlotte Henry în **Alice în Țara Minunilor?**

Indiferent pe cine ar fi căutat -probabil pe Iepurele Alb -, renunțase să-l mai găsească și privea libecranul. Acolo Fred și Ginger dansau unul în jurul celuilalt fără să se atingă, privindu-se ochi în ochi.

- Alice... și mai cum?

Cara se încrunta, examinându-și degetul.

- Ce?

- Cine-i? Alice Faye? Alice Adams? **Alice nu mai locuiește aici?**

Alice plecase de lângă perete și avansa către șapcă-de-baseball, uitându-se fix la ecran. Bărbosul sări imediat, încântat de noul auditoriu, și-și declanșă spiciul, dar ea nu-l asculta. Se uita la

Fred și Ginger, cu capul lăsat pe spate și părul reflectând razele dinspre sursa fibrop.

- Cred că nici unul nu-i ce mi-ai zis, rosti Cara, lingându-și din nou degetul. E numele ei.

- Ce?

-Alice. De fapt, se scrie A-l-i-s. Așa o cheamă. E boboacă. Absolventă în istoria filmului. Din Illinois.

Asta ar fi explicat panglica din păr, dar nu și restul toaletei. Nu era Alice Adams. Mănușile erau model 1950, nu anii 1930, iar chipul nu era îndeajuns de ascuțit ca să încerce o imitație a Katherinei Hepburn.

- Cine-ar trebui să fie?

- Mă-ntreb care din astea-i gheață, murmură Cara, examinând din nou pastilele din palmă. Ar trebui să anuleze mai rapid efectul declanșării. Vrea să danseze-n filme.

- Cred c-ai luat destule, am rostit, întinzându-mă spre mâna ei. Ea și-o strânse în pumn, ascunzând capsulele.

— Nu, vorbesc serios. E dansatoare.

Am privit-o, întrebându-mă câte capsule lipsite de orice marcă înghițise înainte de venirea mea.

- S-a născut în anul morții lui Fred Astaire, continuă gesticulând cu pumnul strâns. L-a văzut pe fibrop și-a hotărât să vină în Hollywood și să danseze-n filme.

- Care filme?

Ea înălță din umeri, revenind cu atenția la conținutul palmei. M-am uitat spre fată. Continua să privească ecranul, încruntată.

- Ruby Keeler, am spus.

- Ce? făcu Cara.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Dansatoarea aia mică și curajoasă din **Strada 42**, care vrea s-ajungă vedetă.

Atât doar că întârziase cam cu douăzeci de ani. La timp însă pentru una scurtă și, dacă era atât de naivă încât să creadă că poate ajunge în filme, ar fi trebuit să fie floare la ureche s-o urc la mine în cameră.

Nu trebuia să-i explic călătoria temporală, ca execut. Acesta vorbea plin de sinceritate cu o Marilyn purtând franjuri negri și ținând o ghitară hawaiană. **Unora le place jazzul.**

- Înțelegi, în bucla asta temporală mă refuzi, spunea el, dar în altă buclă paralelă suntem deja pe treabă. Se aplecă mai aproape de ea: Există sute de mii de bucle temporale paralele. Cine poate *ști* ce facem în unele din ele?

- Și dacă te refuz în toate? chicoti Marilyn.

M-am strecurat pe lângă franjurile ei, gândindu-mă că ar fi putut merge, dacă nu ținea cu Ruby, și am pornit prin mulțime spre ecran.

- *Nu!* exclamă sonor Cara.

Cel puțin jumătate din sală s-a întors către ea.

- Nu ce? am întrebat, întorcându-mă și eu.

Privea dincolo de mine, spre Alis, iar pe fața ei apăruse expresia palidă, ușor amețită pe care o produce strobul.

- Ai declanșat, nu? Ți-am zis că era strob. Asta-nseamnă că-n curând o s-o fac și eu, așa că scuză-mă, te rog...

Mă înhăță de braț.

- Nu cred c-ar trebui..., spuse fără să-și desprindă ochii de la Alis. Ea n-o să...

Mă privea îngrijorată. Mildred Natwick în **Ea purta o fundă galbenă**, spunându-i lui John Wayne să fie prudent.

- N-o să ce? N-o să-mi facă un număr? Pariem?

- Nu, scutură Cara din cap, ca și cum ar fi încercat să și-l limpezească. Tu... ea știe ce vrea.

- Și eu știu. Grație ruletei tale rusești de alegere a capsulelor, promite să fie o experiență de neuitat. Dacă-o pot aduce pe Ruby la mine-n cameră în următoarele zece minute. Acum, dacă nu mai există alte obiecții...

Am pornit pe lângă ea. A ridicat brațul, parcă gata să mă apuce de mânecă, apoi l-a coborât.

Execul vorbea despre regiunile cu materie negativă. L-am ocolit și m-am apropiat de ecran, unde Alis privea chipul lui Fred, fusta cu bordură neagră a lui Ginger, mâna lui Fred.

În gros-plan era la fel de drăguță ca și în cadrul de deschidere. Părul strâns la spate scânteia în lumina pâlpâitoare a ecranului și figura avea o expresie concentrată, preocupată.

- N-ar trebui să faci asta, rosti ea.

- Ce? Să proiecteze un film? „La petreceri, trebuie să pui un film. E legea Hollywoodului”, am spus.

Se întoarse și-mi zâmbi fermecător.

- Cunosc replica asta. E din **Cântând în ploaie**, continuă încântată. Nu mă refeream la film, ci la faptul că-l remontează așa.

Privi din nou în sus, spre ecran. Sau în jos. Acum era o imagine aeriană și nu puteai vedea decât creștetele capetelor lui Fred și Ginger.

- Să-nțeleg că nu-ți place programul de montaj al lui Vincent? am întrebat-o.

- Vincent?

Am arătat cu bărbia spre șapcă-de- baseball, care se retrăsese într-un colț și trăgea pe nas o dâră de ceva ilegal.

- Nu-ți amintește de Vincent Price în **Cabinetul figurilor de ceară**?

CONNIE WILLIS - *Remake*

Programul de montaj revenise la tăieturile rapide - pașii, chipul lui Fred, prim-planul unei trepte. Scena căruciorului din **Crucișătorul Potemkin**.

- Și nu numai într-un singur mod, am continuat.

- Fred Astaire a insistat întotdeauna ca numerele lui de dans să fie filmate în plan întreg, într-un singur cadru, comentă ea fără să-și desprindă ochii de la ecran. Spunea că acela este singurul mod de a filma dansul.

- Chiar așa a făcut? Nu-i de mirare că prefer originalul. (I-am aruncat o privire.) Îl am sus, în cameră.

Iar asta a făcut-o să se întoarcă de la montajul rapid al picioarelor, umerilor și părului lui Ginger și să se uite la mine. Era aceeași privire concentrată, preocupată cu care urmărise ecranul și am simțit cum vederea periferică începe să mi se înceteșeze.

- Fără tăieturi și fără unghiuri de filmare, am urmat rapid. Nimic anteprogramat. Plan întreg și un singur cadru. Vrei să vii să-l vezi?

Ea s-a răsucit spre ecran. Pieptul lui Fred, fața, genunchii.

- Da, a încuviințat. Ai pelicula originală? Fără să fie colorată, sau altceva?

-Originalul, i-am răspuns și am condus-o sus pe scări.

II - 2

RUBY KEELER (nervoasă): N-am mai fost niciodată în apartamentul unui bărbat.

ADOLPHE MENJOU (turnând șampanie): N-ai mai fost niciodată în Hollywood. (Îi întinde cupa.) Ia, draga mea, asta te va destinde.

RUBY KEELER (rămânând lângă ușă): Spuneați că aveți un formular pentru o probă de filmare. N-ar trebui să-l completez?

ADOLPHE MENJOU (stingând luminile): Mai târziu, draga mea, după ce vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine.

- Am tot ce ți-ai putea dori, i-am spus Alisei în timp ce urcam. Toate bibliotecile ILMGM, Warner și Fox-Mitsubishi, cel puțin tot ce-a fost digitizat, care ar trebui să reprezinte cam tot ce-ți dorești. (Am pornit înaintea ei pe coridor.) Filmele Fred Astaire - Ginger Rogers au fost Warner, nu?

— RKO.

— Tot aia-i.

Am descuiat ușa, am deschis-o și am rostit:

— Am ajuns.

Ea păși încrezătoare înăuntru, apoi se opri la vederea mozaicului ce acoperea cu ecrane- oglină trei pereți.

- Mi s-a părut că ai spus că ești student...

Nu era tocmai momentul să-i precizez că nu mai dădusem pe la cursuri de mai bine de un semestru.

- Chiar sunt, am încuviințat, aplecându-mă pe lângă ea astfel încât să fie nevoită să intre în odaie și ridicând de pe podea o cămașă. Patul nefăcut, haine peste tot... (Am voleibalat cu mare măiestrie cămașa într-un colț.) **Andy Hardy merge la colegiu.**

Alis examina digitizatorul și conexiunile sursei fibrop.

- Crezusem că doar studiourile au scule de la Cray.

- Lucrez pentru ele ca să-mi pot plăti taxele școlare, i-am explicat.

Și ca să am chooch.

- Ce anume lucrezi? mă întrebă, privindu-și chipul reflectat în ecranele albe și nu era nici momentul s-o anunț că mă specializasem în procurarea de ciocănituri pentru execuții de studii.

- Remake-uri, am răspuns și am netezit cuvertura. Ia loc.

S-a așezat pe marginea patului, apropiindu-și genunchii.

- Perfect, am spus așezându-mă la comp și am apelat meniul bibliotecii Warner. „Continental“ e-n **Piccolino**, așa-i?

- **Divorțul vesel.** Spre sfârșit.

- Ecranul principal, fotograma finală și înapoi cu nouă - șase, am rostit. (Fred și Ginger au sărit pe ecran și pe o masă.) Înapoi cu nouăzeci și șase de fotograme pe secundă, am repetat și ei au coborât de pe masă și au luat-o înapoi prin micul dejun până la sala de bal.

Am derulat la începutul numărului și l-am lăsat să curgă.

- Vrei sonor? am întrebat-o.

Ea clătină din cap, cu chipul deja concentrat asupra ecranului și poate că nu fusese o idee tocmai grozavă. Se aplecase înainte și în ochi îi apăruse aceeași privire absorbită pe care o avusese la parter, de parcă încerca să memoreze pașii. Eu puteam la fel de

bine să nici nu exist în odaie, ceea ce nu fusese lucrul pentru care o adusesem aici.

- Meniu, am rostit. Filmele cu Fred Astaire și Ginger Rogers. (Meniul se afișă.) *Aux* ecranul unu, **Swing**. (De obicei, în chestiile astea exista un final tare de tot, numai cu dansuri, nu-i așa?) Ultima fotogramă și înapoi cu nouă-șase.

Așa era. Pe ecranul din stânga sus, Fred în frac o rotea pe Ginger îmbrăcată într-o rochie argintie.

- Fotograma 102-044, am adăugat, citind codul din partea inferioară. Înainte în timp real până la sfârșit și repetiție. Buclă perpetuă. Pe ecranul doi, **Veniți cu flota**, pe trei **Piccolino**, pe patru **Amanda**. Fotograma finală și înapoi cu nouă-șase.

Am pornit bucle perpetue pe ele și am parcurs restul listei de Fred și Ginger, umplând majoritatea mozaicului din stânga cu dansurile lor: piruete, step, rotiri, Fred în frac, în uniformă de marinar, în costum tweed de călărie, Ginger în rochii lungi și mulate care se înfoiau sub genunchi într-o spumă de pene, blănuri și paiete. Valsând, dansând step, lunecând prin Carioca, Yam, Piccolino. Toate în planuri întregi. Toate fără tăieturi.

Alis se holba la ecrane. Privirea atentă, concentrată dispăruse și zâmbea fericită.

- Altceva?

- **Invitație la dans**, îmi răspunse. Numărul care dă titlul. Fotograma 87-1309.

L-am pus să ruleze pe rândul cel mai de jos. Fred într-un frac îngrijit, dansând cu un balet de blonde înveșmântate în mătăsuri negre și văluri. Toate aveau măști ale lui Ginger Rogers și le ridicau în fața ochilor, fugind din calea lui Fred cu măștile la fel de rigide ca și fețele.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Alte filme?, am întrebat, apelând din nou meniul. Au rămas destule ecrane. Ce părere ai de **Un american la Paris?**

- Nu-mi place Gene Kelly.

- Perfect, am încuviințat surprins. Atunci, **Întâlnește-mă în St. Louis?**

- N-are dansuri, cu excepția numărului „Under the Banyan Tree“ cu Margaret-Brien. Asta-i din cauza lui Judy Garland. Nu se pricepea deloc să danseze.

- Bine, am spus din ce în ce mai surprins. **Cântând în ploaie?** Nu, stai, nu-ți place Gene Kelly.

- Numărul cu „Good Mornin“- este bun.

L-am găsit. Gene Kelly cu Debbie Reynolds și Donald O Connor dansând step pe scări și mobile, într-o exuberanță dementă. Bun.

Am scanat meniul, căutând filme care nu-i aveau pe Gene Kelly ori Judy Garland.

- **Vești bune?**

- **Pașii Varsity**, a încuviințat ea. E chiar la sfârșit. Ai **Șapte mirese pentru șapte frați?**

- Sigur că da. Care număr?

- Construcția hambarului. Fotograma 27-986.

L-am apelat. Am căutat ceva care s-o aibă pe Ruby Keeler.

- **Strada 42?**

A scuturat din cap.

- Ąla-i un Busby Berkeley. N-are dans deloc, cu excepția imaginii de fundal a unei repetiții și vreo șaisprezece măsuri în numărul „Pettin' in the Park“. În filmele lui Busby Berkeley nu se dansează niciodată. Ai **În oraș?**

- Crezusem că nu-ți place Gene Kelly.

- Ann Miller, replică ea. Numărul „Omul preistoric”. Fotograma 28-650. Tehnic vorbind, nu-i rea deloc, dacă se limitează la step.

Nu știu de ce eram atât de surprins, sau la ce mă așteptasem. Probabil la o adorație. Ruby Keeler entuziasă: „Dumnezeule, domnule Ziegfeld, un rol în spectacolul dumneavoastră! Ar fi extraordinar!” Sau poate Judy Garland, privind tânjitor la fotografia lui Clark Gable în **Broadway Melody 1938**. Ei nu-i plăcea însă Judy și-l concediasse nepăsătoare pe Gene Kelly, de parcă n-ar fi fost decât o balerină dând probă de angajare într-un Busby Berkeley. Pe care, de asemenea, nu-l plăcea.

Am completat mozaicul cu Fred Astaire, care *îi plăcea*, deși nici unul dintre filmele sale color nu fuseseră la fel de bune ca cele alb-negru, și nici partenererele. Majoritatea se țineau pur și simplu de el în vreme ce le rotea sau adoptau o poziție căutată, lăsându-l să descrie cercuri, literalmente, în jurul lor.

Alis nu le urmărea. Revenise la ecranul central și se uita la Fred, plan întreg, purtând-o fără efort pe Ginger peste podeaua sălii de bal.

- Deci asta vrei să faci, am rostit eu. Să dansezi „Continental“?

- Încă nu sunt destul de bună, clătină ea din cap. Știu doar câțiva pași. Aș putea face asta, a arătat spre **Pașii Varsity**, apoi numărul cowboyului din **Nebun după fete**. Și poate că asta... În corpul de balet, nu solistă.

Nici la așa ceva nu mă așteptasem. Singurul lucru pe care fețele îl au în comun sub alunițele lor Marilyn Monroe este încrederea de nezdruncinat că dețin ceea ce le trebuie ca să ajungă staruri. Majoritatea nu au absolut nimic-nu pot juca sau simula emoții, nu pot nici măcar să reușească o imitație rezonabilă a vocii șoptite și a

vulnerabilității sexy a Normei Jean - totuși cred că singurul lucru care se ridică între ele și celebritate este ghinionul, nu talentul. Nu auzisem pe nici una spunând: „Nu sunt destul de bună“.

- Va trebui să-mi găsesc un profesor de dans, urmă Alis. Cunoști vreunul?

În Hollywood? Avea tot atâtea șanse să găsească unul pe cât de multe șanse avea să-l întâlnească pe Fred Astaire. Ba chiar mai puține.

Și ce dacă *era* îndeajuns de inteligentă pentru ști cât de bună era? Ce dacă studiase filmele și le critica? Nimic din toate astea nu avea să reînvie musical-urile. Nimic din toate astea nu avea să facă ILMGM-ul să reînceapă turnarea de filmvii.

Am examinat mozaicul ecranelor. Pe rândul de jos, Fred încerca s-o găsească pe adevărata Ginger printre măști. Pe al treilea ecran din rândul de sus, căuta s-o vrăjească -ea făcea piruete, îndepărtându-se, el avansa, ea revenea, el se apleca deasupra ei, ea se lăsa languros pe spate.

Una peste alta, era mai bine să trec la treabă altfel aveam să declanșez cu Alis stând tot pe marginea patului, îmbrăcată și cu genunchii strânși.

Am cerut sunet pe ecranul trei și m-am așezat lângă ea pe pat.

- Eu cred că ești destul de bună, am spus.

Mă privi, derutată, apoi își dădu seama că pornisem de la replica ei „Nu sunt destul de bună.“

- Nu m-ai văzut dansând, replică.

- Nu mă refeream la dans, am zis și m-am aplecat s-o sărut.

Ecranul central pâlpâi și deveni alb.

„Mesaj“, anunță el. „Expeditor: Capa Hopper.“

În loc de Cara, scrisese Capa. M-am întrebat dacă nu cumva Cara avusese altă străfulgerare de revelație și mă întrerupea ca să mi-o povestească.

- Anulare mesaj, am replicat și m-am sculat pentru a șterge ecranul, dar era prea târziu. Mesajul fusese deja afișat.

„A venit Mayer. Să-l trimit sus? Capa.“

Ultimul lucru pe care mi-l doream era apariția lui Mayer aici. Ar fi trebuit să fac o copie a supraimpresiunii și să i-o duc.

- Fișierul River Phoenix, m-am adresat compului și am introdus un discop gol. **O dată cu băieții.** Înregistrare remake.

Ecranele s-au golit de dansatori și Alis s-a ridicat.

- Să plec? întrebă ea.

- Nu! am oprit-o, bâjbâind după telecomandă. (Compul scuipă discul și l-am înhățat.) Stai aici. Mă-ntorc imediat. Trebuie să-i duc chestia asta unui tip.

I-am întins telecomanda.,

- Ia. Apasă *M* pentru „Meniu“ și cere-i orice vrei. Dacă filmul pe care-l dorești nu-i în ILMGM, poți apela celelalte biblioteci, apăsând „Fișier“. Mă-ntorc înainte să se termine „Continental“. Îți promit.

Am țâșnit spre ușă. Aș fi vrut s-o încui, ca s-o țin pe fată înăuntru, totuși dacă o lăsam deschisă întoarcerea mea părea mult mai veridică.

- Nu pleca, i-am zis și m-am repezit în jos pe trepte.

Capa mă aștepta la piciorul scării.

- Scuze, îmi zise. I-o trăgeai?

- Mulțumită ție, nu, am replicat scanând încăperea în căutarea lui Mayer.

CONNIE WILLIS - *Remake*

Locul se ticsise și mai mult după plecarea mea și a lui Alis. Același lucru se putea spune și despre libecran -o duzină de Fred și Ginger descriau cercuri unul în jurul celuilalt, în poliecran.

- Nu te-aș fi întrerupt, rosti Căpa, dar mai devreme m-ai întrebat dacă Mayer a fost pe-aici.

- E-n regulă. Unde-i?

- Acolo.

Arată în direcția nenumăraților Fred și Ginger. Mayer se găsea sub ei, ascultându-l pe Vincent explicându-și programul de montaj și bâțâindu-se de prea mult chooch.

- Zicea că vrea să discute cu tine despre o treabă.

- Grozav, am mormăit. Asta-nseamnă că șeful lui are o prietenă nouă și eu trebuie să lipesc altă față.

Ea a clătinat din cap.

- Viamount preia ILMGM și Arthurton va fi șeful Producției Proiecte, ceea ce-nseamnă că șeful lui Mayer a zburat și Mayer e disperat. Trebuie să se distanțeze de șef și să-l convingă pe Arthurton să-l păstreze pe el, nu să-și aducă propria echipă. Probabil că treaba asta-i o încercare de a-l impresiona pe Arthurton, ceea ce poate însemna un remake sau chiar un proiect nou. Într-un asemenea caz...

Am încetat s-o ascult. Șeful lui Mayer fusese zburat și asta însemna că discul din mâna mea n-avea absolut nici o valoare, iar treaba pentru care voia să discutăm era s-o lipesc pe prietena lui Arthurton în ceva. Sau poate pe prietenele întregului consiliu de conducere din Viamount. În nici una dintre situații n-aveam să capăt un sfanț.

- ...în *care* caz, zicea Căpa, faptul că el te caută reprezintă un semn bun.

- Vai de mine! am exclamat încleștându-mi mâinile. „Poate fi ocazia vieții mele.“

- E posibil, încuviință ea bătând în retragere. Oricum și un remake ar fi mai bun decât codoșlâcurile pe care le faci.

- Toate-s codoșlâcuri.

Am pornit prin mulțime spre Mayer. Capa se strecură după mine.

- Dacă *este* un proiect oficial, îmi spuse, anunță-l că vrei să-ți vezi numele pe generic.

Mayer se deplasase de cealaltă parte a libecranului, căutând probabil să scape de Vincent, care era imediat înapoia lui, continuând să-i vorbească. Deasupra lor, aglomerația de pe ecran nu încetase piruetele, dar acestea erau tot mai lente, iar perimetrul încăperii începuse să se defocalizeze. Mayer se întoarse, mă zări și-mi făcu semn din mână - totul cu încetinitorul.

M-am oprit și Capa s-a izbit de mine.

- Ai ceva slalom? am întrebat-o și a început să-și pigulească prin palmă. Sau gheață? Orice ca să-mpiedice o declanșare strob...

Ea etală același amestec de capsule și cubulețe de mai deyreme, însă împutinate.

- Nu cred, zise examinându-le atentă.

- Găsește-mi ceva, da? am spus și am strâns puternic din pleoape, apoi le-am redeschis.

Încețoșarea se îndepărtă.

- Să văd dacă-ți găsesc niște lud, rosti ea. Nu uita - dacă-i o chestie pe bune, îți dorești numele pe generic.

Se îndreptă către o pereche de James Dean, iar eu m-am apropiat de Mayer.

- Ai apărut, i-am spus și am încercat să-i dau discul.

N-aveam să capăt nici un ban, dar cel puțin merita să încerc.

- Tom! exclamă el fără să-l ia.

Capa avusese dreptate. Șeful lui zburase.

- Tocmai băiatul pe care-l căutam, continuă Mayer. Cu ce te-ai mai ocupat?

- Am lucrat pentru tine, am spus și am încercat din nou să-i înmânez discul. E gata. Așa cum ai comandat. River Phoenix, gros-plan, sărut. Tipa are chiar și patru replici.

- A-ntâia, comentă și vârî discul în buzunar. (Scoase un palmtop și tastă numerele.) Vrei banii în contul online, așa-i?

- Da, am încuviințat întrebându-mă dacă nu era vorba despre un bizar simptom antedeclanșare în care căpătai exact ce-ți dorești.

M-am întors, căutând-o pe Capa. Nu mai discuta cu James Dean-ii.

- Întotdeauna mă pot bizui pe tine pentru chestiile nasoale, spuse Mayer. Am un proiect nou care s-ar putea să te intereseze. (Îmi cuprinse umerii cu un braț prietenos și mă îndepărtă de Vincent.) Nimeni n-o știe încă, începu să-mi explice, dar există posibilitatea unei fuziuni ILMGM - Viamount, caz în care șeful meu și prietenele lui aparțin trecutului.

Cum reușește Capa? m-am întrebat visător.

- Desigur, totu-i doar în stadiul discuțiilor preliminare, însă toți suntem teribil de incitați de ideea să lucrăm cu o companie mare ca Viamount.

Traducere: Afacerea este parafată, iar „disperat“ nu-i nici pe departe termenul adecvat. Mi-am coborât ochii spre mâinile lui Mayer, pe jumătate convins că o să văd sânge sub unghii.

- Viamount este la fel de hotărâtă ca ILMGM să creeze numai filme de calitate, dar știi și tu cum privește publicul american fuziunile. Așa că primul nostru act, *dacă* afacerea se leagă, este să le expediem mesajul: „Ne gândim la voi.“ Îl cunoști pe Austin Arthurton?

Scuze, Capa, m-am gândit, e tot un codoșlâc.

- Care-i treaba? am întrebat. S-o bag în film pe prietena lui Arthurton? Pe prietenul lui? Ciobănescul german al familiei?

- Iisuse, nu! exclamă el și privi în jur ca să se asigure că nimeni nu auzise remarca. Arthurton este complet abstinent, vegetarian, curat... un adevărat Gary Cooper. Este complet dedicat să-i convingă pe spectatori că studioul a încăput pe mâini responsabile. Aici intervine rolul tău. O să-ți asigurăm extinderea memoriei și copiere cu expediere automată, și o să te plătesc la livrare prin sursă. (Flutură discul cu prietena fostului său șef.) N-o să mai fie nevoie să mă cauți pe la petreceri.

Rânji.

- Care-i treaba?

Nu răspunse. Se uită prin salon, bâțându-se.

- Văd multe fețe noi, adăugă și zâmbi spre o Marilyn în pene galbene. **Spectacolul -cea mai bună afacere.** Ceva interesant?

Da, sus în camera mea, și vreau să declanșez cu ea, nu cu tine, așa că treci la subiect.

- În ultima vreme, în ILMGM au fost câteva scandaluri. Știi textele: violență, SD-uri, influențe negative... Nimic serios. De fapt, Arthurton vrea totuși să proiecteze o imagine pozitivă...

Și-i un adevărat Gary Cooper. Greșisem în chestia cu codoșlâcurile, Capa. E vorba de operațiunea „arderea trecutului“

- Ce vrea să scoată? am întrebat.

Mayer reîncepu să se bâțâie.

- Nu-i vorba de o cenzură, doar câteva mici adaptări, ici și colo. În medie, nu mai mult de zece fotograme pe film. Fiecare o să-ți ia probabil cel mult cincisprezece minute, iar majoritatea sunt simple ștergeri. Compul le poate face automat.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Și ce trebuie să scot? Scenele cu sex? Cu chooch?

- SD-urile. Douăzeci și cinci pe film, banii jos indiferent dacă trebuie să schimbi sau nu ceva. O să ai chooch pentru un an.

- Câte filme?

- Nu foarte multe. Nu știu exact.

Scotoci în buzunarul hainei de la costum și-mi înmână un discop aidoma celui pe care i-l dădusem.

- Meniul e aici.

- Totul? Țigări? Alcool?

- Toate substanțele dătătoare de dependență, aprobă el, pe vizual, audio și referințe. Însă Liga Antifumat a scos deja nicotina și majoritatea filmelor de pe listă nu mai au decât câteva scene care trebuie prelucrate. Multe sunt curate. Nu trebuie decât să le controlezi, să faci o copiere cu expediere și să-ncasezi banii.

Exact. Și dup-aia să introduc timp de două ore codurile de acces. O ștergere era simplă, maximum cinci minute, suprainprimarea alte zece minute, chiar lucrând pe video. Accesarea însă era criminală. Maratonul meu de urmărire a lui River Phoenix era fleac pe lângă orele pe care le petrecusem citind accesările, strecurându-mă pe lângă protocole de protecție și parole de identificare, astfel încât sursa fibrop să nu scuipe automat modificările pe care le făcusem.

- Nu, mulțumesc, am rostit și am încercat să-i restitui discopul. În nici un caz fără acces integral.

Mayer mă privi răbdător.

- Știi de ce sunt necesare codurile de autorizare.

Bineînțeles. Pentru ca nimeni să nu poată schimba nici măcar un pixel din filmele alea copyrightate sau să clinească un fir de păr din toate starurile cumpărate și achitate. Nimeni, cu excepția studiourilor.

- Îmi pare rău, Mayer. Nu mă interesează, am spus și m-am întors gata să mă îndepărtez.

- Bine, bine, mă opri el, bâțându-se. Cincizeci pe bucată și acces integral la nivel de exec. Nu pot face nimic în legătură cu parolele de identificare ale surselor fibrop și nici cu înregistrările Societății pentru Apărarea Filmelor. Poți însă avea mână absolut liberă în privința modificărilor. Nu-ți trebuie aprobări prealabile. Poți fi creator.

- Îhî, am mormăit. Creator...

- Batem palma?

Capa se strecura pe lângă ecran, uitându-se la Fred și Ginger. Erau în prim-plan, privindu-se ochi în ochi.

Cel puțin slujba avea să plătească suficient pentru taxele școlare și SD-urile mele, ca să nu mai apelez la Capa să le mulgă pentru mine, să nu mai iau strob din greșeală și să-mi fac griji dacă nu cumva voi declanșa în prezența lui Mayer și voi purta de-a pururi în minte imaginea lui de neșters. Oricum, indiferent cum le-ai privi, toate nu-s decât codoșlăcuri. Inclusiv cele oficiale.

- De ce nu? am zis și Capa a apărut.

Mi-a luat mâna și mi-a strecurat un lud în palmă.

- Grozav, făcu Mayer. O să-ți dau o listă. Le poți face în orice ordine dorești. Minimum douăsprezece pe săptămână.

Am aprobat din cap.

- M-apuc imediat, i-am spus și am pornit spre scară, înghițind pastila pe drum.

Capa m-a urmărit.

- Ai pus mâna pe slujbă?

- Îhî.

- Era un remake?

N-aveam timp să-i ascult comentariile, după ce afla că era de fapt arderea trecutului.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Îhî, am repetat și am sprintat pe trepte.

De fapt, nu prea aveam de ce să mă grăbesc. Ludul îmi oferea cel puțin jumătate de oră, iar Alis se afla deja pe pat. Dacă se mai afla acolo... Dacă nu se săturase de Fred și Ginger, și plecase.

Ușa era pe jumătate deschisă, așa cum o lăsasem, ceea ce putea fi un semn bun ori unul rău. Am privit înăuntru. Puteam zări monitoarele cele mai apropiate. Mozaicul era stins. Mersi, Mayer. Ea plecase și mie nu-mi mai rămăsese decât o listă Hays Office¹. Cu puțin noroc, puteam declanșa pe Walter Brennan trăgând o dușcă de whisky contrafăcut.

Am întins mâna să împing ușa și m-am oprit. Alis era totuși acolo. Îi vedeam reflexia în ecranele albe. Stătea tot pe pat, aplecată în față, privind ceva. Am întredeschis nițel ușa, pentru a vedea despre ce-i vorba. Ușa a hârșăit pe mochetă, dar fata nu s-a clintit. Privea ecranul central, singurul aprins. Probabil că din instrucțiunile mele grăbite nu izbutise să priceapă acționarea celorlalte ecrane, ori poate că în Bedford Falls nu se obișnuise decât cu un singur display.

Privea cu căutătura aceea concentrată pe care o avusese și jos, dar acum nu mai era „Continental“. Alături de Fred nu se găsea Ginger, ci Eleanor Powell. Dansau step împreună pe o podea neagră, lustruită. Pe fundal existau proiectoare ce intenționau să simuleze stelele, iar podeaua le reflecta în dâre prelungi și tremurătoare de lumină.

Fred și Eleanor erau îmbrăcați amândoi în alb: el avea costum - nu mai purta frac și joben - și ea o fustă lungă până la genunchi, care se înfoia la fiecare piruetă. Părul ei șaten deschis era la fel de lung ca al lui Alis și strâns la spate într-o panglică albă ce sclipea, prinzând razele reflexiilor.

¹ Porecla organizației Motion Pictures Producers and Distributors of America, condusă în anii '30 de Will H. Hays, când a început aplicarea lui Motion Picture Production Code, așa-zisul Cod Hays, ce a durat până în 1966 (n. trad.)

Dansau unul lângă celălalt, degajați, cu brațele ușor depărtate de corp pentru menținerea echilibrului, cu mâinile nici măcar pe punctul de a se atinge și pașii perfect sincronizați.

Alis decuplase sonorul, dar nu trebuia să aud stepul sau muzica ca să identific filmul. **Dansez pentru tine**, a doua jumătate a numărului „Begin the Beguine“. Prima jumătate era un tangou, vestă regulamentară și rochie albă, lungă, genul de numere pe care Fred le făcea cu toate partenererele, atât doar că nu trebuia să-i servească drept paravan lui Eleanor Powell, ori să execute pași fanteziști în jurul ei. Ea putea dansa la fel de bine.

Iar a doua jumătate era aceasta fără costume complicate, fără artificii, ei doi dansând unul lângă celălalt, plan întreg și un singur cadru, lung și neîntrerupt. El executa o combinație de step, ea o reproducea, răsunând pașii în exact aceiași timpi, el făcea alta, ea îi răspundea, nici unul uitându-se la partener, ambii concentrați asupra muzicii.

Nu „concentrați“. Cuvântul este nepotrivit. Nu exista nici urmă de încordare, nici un efort, poate concepuseră întregul număr chiar în clipa când pășiseră pe podeaua lustruită, improvizând în timp ce dansau.

Am rămas în prag, uitându-mă la Alis care-i privea, stând pe marginea patului și părând că sexul era lucrul cel mai îndepărtat de mintea ei. Capa avusese dreptate-fusesse o idee proastă. Ar fi trebuit să revin la petrecere și să găsesc o față care să nu aibă genunchii zăvorâți, a cărei ambiție majoră era să lucreze ca trupcald pentru Columbia Tri-Star. Ludul pe care-l înghițisem avea să amâne suficient orice declanșare, oferindu-mi răgaz să vrăjesc o Marilyn.

Iar Ruby Keeler nu mi-ar fi simțit lipsa nici o clipă-era pierdută pentru orice, cu excepția lui Fred Astaire și Eleanor Powell, care executau o suită de pași de step ce răsunau cu cadența unei

mitraliere. Probabil că n-ar fi remarcat nici dacă o aduceam pe Marilyn în pat pentru un număr scurt. Ceea ce ar fi trebuit să fac, cât mai aveam timp.

Dar n-am făcut-o. M-am rezemat de ușă, uitându-mă la Fred și Eleanor și Alis, uitându-mă la reflexia lui Alis în ecranele stinse din partea dreaptă a mozaicului. Fred și Eleanor se reflectau și ei în monitoare, cu imaginile lor suprapunându-se chipului concentrat al lui Alis de pe suprafețele albe.

Iar „concentrat” nu reprezenta nici pentru ea cuvântul nimerit. Pierduse expresia alertă și focalizată cu care urmărise „Continental“, când numărase pașii și încercase să memoreze combinațiile. Depășise faza respectivă și se uita la Fred și Eleanor care dansau unul lângă celălalt fără să-și atingă mâinile, și nici ei nu mai urmăreau ritmurile, ci se pierduseră în pașii executați fără efort, în piruetele lipsite de greutate, se pierduseră în dans, la fel ca și Alis. Privindu-i pe ei, chipul fetei era absolut nemișcat, aidoma unui stop-cadru, iar Fred Astaire și Eleanor Powell încremeniseră cumva și ei, cu toate că dansau.

Dansau step, rotindu-se, iar Eleanor traversă podeaua împreună cu Fred, stând acum cu fața spre el, dar tot fără să-l privească, pașii ei fiind reflexii ale pașilor lui, apoi reveniră unul lângă celălalt, trecând într-o cadență step, picioarele lor, fusta înfoiată și stelele false reflectându-se în podeaua lustruită, în ecrane, în chipul imobil al lui Alis.

Eleanor se răsuci, fără să se uite la Fred, fără să fie nevoită să o facă, pirueta perfect sincronizată cu a lui, și reveniră iarăși unul lângă celălalt, bătând step în contrapunct, aproape atingându-și mâinile; fața lui Eleanor era la fel de nemișcată ca a lui Alis, concentrată, uitând de orice. Fred execută o combinație de pași și

Eleanor o repetă, apoi privi scurt peste umăr și-i zâmbi, un zâmbet de conștiință și complicitate și bucurie absolută.

Am declanșat.

De obicei strobul îți oferă un avertisment cu cel puțin câteva secunde înainte, suficient pentru a face ceva pe care să-l păstrezi în amintire, ori cel puțin să închizi ochii, dar nu și acum. Nici un avertisment, nici o semnalizare prin încetoșare, absolut nimic.

Cu o clipă înainte stăteam rezemat de ușă, privind-o pe Alis cum îi privea pe Fred și Eleanor tăcând pașii lor ritmați, iar imediat după aceea: stop-cadru, Tăiat! Copiat și Expediat, ca un blitz ce ți se declanșează în ochi, atât doar că postimaginea este la fel de clară ca și scena respectivă și nu se destramă, nu se pierde.

Am ridicat palma în fața ochilor, aidoma cuiva care încearcă să se ferească de o explozie nucleară, însă era prea târziu. Imaginea îmi fusese deja imprimată pe scoarța cerebrală.

Probabil că m-am izbit de ușă, ba poate că am și strigat, fiindcă atunci când am deschis ochii, Alis mă privea îngrijorată, preocupată.

- S-a întâmplat ceva? rosti ea, ridicându-se de pe pat și apucându-mă de braț. Ai pățit ceva?

- N-am nimic, i-am răspuns.

Nimic. Avea în mână telecomanda. I-am luat-o și am decuplat compul. Ecranele au redevenit albe, goale cu excepția reflexiei noastre stând în picioare în cadrul ușii. Și supraimpusă ei o altă reflexie-fața lui Alis, fascinată, absorbită, privindu-i pe Fred și Eleanor în alb, dansând pe podeaua înstelată.

- Haide, am spus și am prins-o de mână.

- Unde mergem?

Undeva. Oriunde. Într-o sală unde rulează alt film.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- La Hollywood, i-am replicat, trăgând-o pe coridor. Ca să dansezi în filme.

Panoramă - se vede în plan mediu: indicatorul unei stații LAIT. Într-un romb, „Los Angeles Instranzit” în majuscule roz arzătoare, „Stația Westwood” în verde fosforescent.

Am luat glisorul. Greșeală. Secțiunea posterioară se închisese, totuși era practic pustiu - câteva grupuri de dataturiști revenind acasă din Universal Studio, înghesuiți laolaltă în centrul încăperii, doi datadrogi adormiți, rezemați de peretele din spate, alți trei lângă peretele lateral îndepărtat, jucând „Banca Monte Carlo” cu mâini de câte trei cărți pe banda galbenă de avertizare, și o Marilyn singuratică.

Dataturiștii priveau agitați indicatoarele stațiilor, de parcă le-ar fi fost teamă să nu rateze oprirea. Nici o șansă! Poate că distanța între stațiile Instranzit se parcurge instantaneu, însă glisorul are nevoie de cel puțin zece minute să genereze regiunea de materie negativă ce produce tranzitul, urmate de alte cinci minute înainte să pornească săgețile de ieșire, timp în care nimeni nu se deplasa nicăieri.

Dataturiștii ar fi putut să se relaxeze și să se bucure de spectacol. Atât cât era... Numai unul dintre pereții laterali funcționa și pe jumătate din el rula o buclă continuă de reclame pentru ILMGM, care se părea că deocamdată nu știa nimic despre preluare. În mijlocul peretelui, un leu digitizat răgi sub emblema auriu-strălucitor a studioului: „Totul Este Posibil!”. Fondu și transformare într-o volbură de ceață, iar un glas din off rosti:

- ILMGM! Mai multe stele decât pe cer!

Continuă apoi anunțând nume, în timp ce respectivele staruri apăreau din pâclă. Vivien Leigh avansând ușor într-o crinolină

gigantică, Arnold Schwarzenegger demarând pe o motocicletă, Charlie Chaplin răsucindu-și bastonul.

- Străduindu-se permanent să vă aducă cele mai strălucitoare stele de pe firmament, continuă vocea din off, referindu-se la vedetele pentru care actualmente existau litigii în privința copyrightului.

Marlene Dietrich, Macaulay Culkin la zece ani, Fred Astaire cu joben și frac, înaintând fără efort, nepăsători, către noi.

O târâsem pe Alis din dormitor ca să scap de oglinzi, de „Beguine“ și Fred răpăindu-mi pe lobul frontal, ca să găsesc altceva la care să mă uit dacă mai declanșam o dată, dar nu făcusem decât să înlocuiesc ecranul meu cu altul mai mare.

Celălalt perete era și mai teribil. Probabil că ora era mult mai înaintată decât crezusem. Deconectaseră reclamele pe timpul nopții și se vedea doar o oglindă imensă. Aidoma podelei lustruite pe care dansaseră Fred Astaire și Eleanor Powell, unul lângă altul, aproape atingându-și mâinile.

M-am concentrat asupra reflexiilor. Data drogii păreau morți. Luaseră probabil capsule despre care Capa le spusese că era chooch. Marilyn exersa ținutarea buzelor în oglindă, tresărind și aplecându-se înainte cu buzele întredeschise a surpriză, ținând mâna pe fusta albă plisată ca să împiedice să se înfoieze în sus. Scena grilajului de ventilație din **Șapte ani de căsnicie**.

Dataturistii continuau să privească indicatorul stațiilor, care anunța La Brea Tar Pits. Alis se uita și ea într-acolo, absorbită; chiar și sub tuburile fluorescente și imaginile tremurătoare ale nou anunțatelor remake-uri ILMGM, părul ei avea aspectul acela straniu de iluminare din spate. Ținea tălpile depărtate și mâinile întinse, încordată pentru mișcarea bruscă.

- În Riverwood nu există glisor, este? am rostit.

- Riverwood..., zâmbi ea. Orășelul de baștină al lui Mickey Rooney în **Să ne facem o orchestră**. Nu, în Galesburg exista doar unul micuț. Și avea scaune.

- Fără scaune, poți înghesui mai multă lume la orele de vârf. Să știi că nu trebuie să stai așa.

- Știu, încuviință apropiind tălpile. Mă aștept dintr-o clipă în alta să ne mișcăm.

- Am și făcut-o deja, am replicat privind indicatorul stațiilor. (Se modificase în Pasadena.) Cam de o nanosecundă. Stație după stație, fără intermediari. Totul se realizează cu oglinzi.

Am pășit pe banda galbenă de avertizare și am întins brațul spre peretele lateral.

- Atât doar că nu-s oglinzi. Sunt o perdea de materie negativă în care poți băga mâna. Ai nevoie de un exec de producție care să-ți explice cum stă treaba.

- Nu-i periculos? întrebă ea, examinând banda.

- Doar dacă încerci să treci prin ele, cum mai fac câteodată sonații. Înainte existau bariere, însă studiourile au solicitat îndepărtarea lor. Le împiedicau reclamele.

Ea se întoarse și privi peretele îndepărtat.

- E atât de mare!

- Ar trebui să-l vezi ziua. Noaptea secțiunea posterioară se închide, pentru ca data drogii să nu urineze pe podea. Acolo mai există o încăpere, i-am arătat, de două ori mai mare decât asta.

- Ca o sală de repetiții, zise Alis. Ca studioul de dans din **Swing**. Aproape că ai loc să dansezi pe aici.

- „N-o să dansez“, i-am spus. „Nu mi-o cere.“

- Ai greșit filmul, îmi surâse. Replica asta-i din **Roberta**.

Se întoarse către oglinzile peretelui lateral, fusta i se înfoie și reflexia ei readuse imaginea lui Eleanor Powell lângă Fred Astaire pe podeaua neagră, lustruită, aproape atingând...

Am alungat imaginea, fixând cu îndârjire peretele opus, unde rula un forșpan pentru noul **Star Trek**, până s-a topit, apoi am revenit spre Alis.

Privea indicatorul stațiilor. Pasadena pâlpâia. O linie de săgeți verzi conducea în față, iar dataturiștii le urmau prin ușa de ieșire din stânga, către Disneyland.

- Noi unde mergem? întrebă Alis.

- În vizită, am spus. Prin cartierul starurilor. Care ar trebui să fie Forest Lawn, atât doar că ele nu mai stau acolo. Au revenit pe ecranul alb, jucând pe gratis.

Am indicat cu mâna peretele apropiat, unde rula un forșpan pentru remake-ul lui **Frumușica**, în rolul principal cu – evident – Marilyn Monroe.

Marilyn își făcu intrarea într-o rochie roșie și Marilyn se opri din exercițiile de ținut a buzelor și se apropie s-o urmărească. Marilyn aruncă un melc într-un chelner, porni pe Rodeo Drive căutând să cumpere o rochie albă fără bretele, închizându-se în fondu într-un sărut prelungit cu Clark Gable.

- În curând va apărea în rolul Lenei Lamont în **Cântând în ploaie**, am rostit. Așa că-mi poți spune de ce-l urăști pe Gene Kelly.

- Nu pot spune că-l urăsc, zise ea căzând pe gânduri. **Un american la Paris** este oribil, ca și fantezia aia din **Cântând în ploaie**, totuși când dansează cu Donald O'Connor și Frank Sinatra este bun. Atât doar că la el pare *prea* greu.

- Și nu-i așa?

CONNIE WILLIS - *Remake*

- *Ba da*. Tocmai asta-i... (Se încruntă.) Când face sărituri sau pași complicați, dă din brațe, umflă obrajii și gâfâie. Parcă ar vrea să demonstreze cât de greu este. Fred Astaire nu face așa ceva. Numerele lui sunt mult mai dificile decât ale lui Gene Kelly, pașii sunt *îngrozitori*, dar pe ecran nu se vede nimic. Când dansează, nu pare deloc că muncește. Pare ușor, ca și cum de abia ar fi inventat totul...

Imaginea lui Fred și Eleanor se împinse din nou în față, ei doi în alb, dansând step relaxați, fără efort, peste podeaua înstelată...

- Și a făcut să pară atât de ușor încât te-ai gândit să vii în Hollywood ca s-o faci și tu, am comentat.

- Știu că n-o să fie simplu, rosti Alis încet. Știu că nu există prea multe filmvii...

- *Nici unul*. Nu se mai toarnă filmvii. Decât dacă trăiești în Bogota. Sau în Beijing. Totul e GC. Actorii nu mai sunt necesari.

Și nici dansatorii, m-am gândit, dar n-am spus-o. Încă speram să mă aleg cu ceva din chestia asta, dacă mă puteam ține de Alis până la viitoarea declanșare. Dacă avea să mai existe o viitoare declanșare. Simțeam o durere de cap cumplită, care n-ar fi trebuit să fie un efect secundar.

- Dar dacă totul nu-i decât grafică pe calculator, spuse fata cu seriozitate, atunci ei pot face orice doresc. Inclusiv musical-uri.

- Și ce te face să crezi că ar dori? Din 1996 nu s-a mai făcut nici un musical.

- Îi cumpără copyrightul lui Fred Astaire, arătă ea spre ecran. Înseamnă că-l doresc pentru ceva.

„Ceva” este termenul potrivit, m-am gândit. Urmarea la **Infernul din zgârie-nori**. Sau pornoparadeli.

- Am zis că știam că n-o să fie ușor, continuă Alis pe un ton de scuză. Știi ce se spunea despre Fred Astaire când a apărut în

Hollywood? Toți ziceau că-i terminat, că soră-sa e cea talentată, că el nu-i decât un dansator de vodeviluri lipsit de talent care n-o să aibă succes în filme. Pe proba lui de filmare, cineva a scris: „Treizeci de ani, chel, poate dansa puțin“. Erau convinși de asta și uite ce s-a întâmplat.

Nu i-am replicat că existau filme în care putea dansa, dar probabil mi-a descifrat expresia feței, pentru că a spus:

- Era de acord să tragă din greu, iar eu sunt la fel. Știi că-și repeta numerele cu săptămâni înainte de începerea filmărilor? A distrus șase perechi de pantofi de step exersând pentru **Amanda**. Sunt gata să muncesc la fel de mult ca și el. Știu că nu-s îndeajuns de bună. Trebuie să urmez și baletul. N-am studiat decât jazz și step. Și nici nu cunosc prea multe numere. În plus, trebuie să găsesc pe cineva care să mă învețe cum să mă mișc într-o sală de dans.

Unde? m-am gândit. De douăzeci de ani în Hollywood nu mai exista nici un profesor de dans. Sau coregraf. Sau musical. Poate că GC-urile uciseseră filmviul, dar nu omorâseră musicalul. Genul murise de moarte bună în anii 1960.

- Îmi va trebui și o slujbă ca să pot plăti lecțiile de dans, vorbea ea. Fata cu care ai discutat la petrecere - cea care seamănă cu Marilyn Monroe - zicea că aș putea obține o slujbă ca față. Ce fac fețele?

Se duc la petreceri, se învârt pe-acolo căutând să fie remarcate de cineva gata să ofere o suprainpresiune digitizată pentru o ciocăneală, sau înghit chooch, m-am gândit, dorindu-mi să fi avut și eu puțin chooch.

- Zâmbesc, vorbesc și se bosumflă în timp ce un datahacker le scanează, i-am răspuns.

- Ca o probă de filmare?

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Ca o probă de filmare. După aia, datahackerul îți digitizează scanarea feței, o bagă într-un remake după **S-a născut o stea** și așa ajungi următoarea Judy Garland. Dar de ce ar face-o când studioul o are deja pe Judy Garland? Și pe Barbra Streissand. Și pe Janet Gaynor. Toate sunt copyrightate, sunt deja staruri, atunci de ce ar risca studiourile cu o față nouă? Și de ce ar risca un film nou, când pot face o urmare, sau o copie, sau un remake a ceva ce dețin? Și dacă tot suntem aici, de ce să nu joace *remake-uri* în remake? Hollywood: cel mai complet reciclator!

Am fluturat mâna spre ecran, unde ILMGM făcea reclamă viitoarelor atracții.

- **Fantoma de la operă**, declama vocea din off. Cu Anthony Hopkins și Meg Ryan.

- Uită-te, i-am spus. Cel mai recent efort al Hollywoodului - remake-ul unui remake după un film mut!

Forșpanul încetă și bucla porni de la început. Leul digitizat emise răgetul digitizat, iar deasupra lui un laser digitizat arse litere de aur: „Totul Este Posibil!”

- Totul este posibil, am continuat, dacă ai digitizatoare, Cray-uri, memorie și sursă fibrop prin care să le expediezi. Plus copyrighturile.

Cuvintele aurii se topiră în ceață, iar Scarlett pluti spre noi ținându-și cu grație crinolina.

- Totul este posibil, dar numai pentru studiouri. Ele dețin totul, ele controlează totul, ele...

M-am oprit, gândindu-mă că în nici un caz n-aveam să i-o mai trag după răbufnirea asta. Mai bine i-aș fi spus direct că micul ei vis era imposibil.

Însă Alis nu mă ascultase. Privea ecranul, unde actorii copyrightați erau scoși la paradă. Aștepta apariția lui Fred Astaire.

- De prima dată când l-am văzut, am știut ce doream, vorbi ea cu ochii ațintiți asupra peretelui. Numai că „doream“ nu-i termenul potrivit. Nu-i totuna cu a-ți dori o rochie nouă...

- Sau niște chooch, am adăugat.

- Nici măcar genul acela de dorințe. Este... în **Piccolino** există o scenă în care Fred Astaire dansează în camera lui de hotel iar Ginger Rogers locuiește în odaia de dedesubt. Ea urcă să i se plângă de zgomot și el îi spune că uneori se trezește pur și simplu dansând, iar *ea* replică...

- „Bănuiesc că este un fel de boală“, am completat.

Mă așteptasem să zâmbească, așa cum se întâmplase până atunci de câte ori citasem din filme, dar n-a făcut-o.

- O boală, repetă cu seriozitate. Deși nu-i nici chiar asta. E... când dansează, nu numai că face ca totul să pară ușor. Lasă impresia că pașii, repetițiile și muzica nu sunt decât antrenamente, iar ceea ce face el reprezintă lucrul adevărat. Este ca și cum a trecut de ritm, de sincronizările pașilor, de piruete și a ajuns altundeva... Dacă aş putea ajunge și eu acolo, să fac la fel...

Se opri. Fred Astaire venea agale spre noi, ieșind din ceață, cu joben și frac, înclinându--și dezinvolt jobenul în față printr-o atingere a bastonului. Am privit-o pe Alis.

Se uita la el cu privirea aceea pierdută, fără suflare, pe care o avusese în camera mea, privindu-i pe Fred și Eleanor, unul lângă celălalt, îmbrăcați în alb, rotindu-se și totuși nemișcați, tăcuți, dincolo de mișcare, dincolo...

- Haide, am spus și am smucit-o de mână. E stația noastră.

Am urmat săgețile verzi spre ieșire.

II - 3

SCENĂ: Seară de premieră hollywoodiană la Grauman's Chinese Theatre. Razele reflectoarelor încrucișându-se pe cerul nopții, palmieri, fani țipând, limuzine, smochinguri, blănuri, blițuri fulgerând.

Am ieșit pe Hollywood Boulevard, în colțul dintre Haos și Supraîncărcare Senzorială, locul cel mai mizerabil pentru o declanșare.

Ca de obicei, era o scenă DeMille. Fete, dataturiști, liber profesioniste, sonați și mii de figuranți, laminându-se printre vidlocuri și grote RV. Iar printre ele, ecranele: derulante, libecrane, romburi și holo, toate prezentând forșpanuri montate à la **Psycho** de către Vincent.

Trump's Chinese Theatre avea în față două uriașe ecrane derulante, proiectând avanpremiere pentru ultimul remake **Ben-Hur**. Pe unul dintre ele, Sylvester Stallone în fustanelă arămie și transpirație digitizată stătea aplecat în carul de luptă, biciuind caii.

Celălalt ecran nu putea fi văzut. În fața lui se afla un indicator vidneon declarând Happy-End și un holoecran arătând-o pe Scarlett O' Hara în ceață, rostind:

- Dar te iubesc, Rhett.
- Îți spun sincer, draga mea... și eu te iubesc, replică Clark Gable și o strivi în brațe. Te-am iubit dintotdeauna!
- Cimentul are stele în el, i-am spus Alisei arătând în jos.

Era prea aglomerat ca să vadă trotuarul, cu atât mai puțin stelele. Am tras-o pe strada la fel de ticsită, dar care cel puțin se mișca, îndreptându-ne către vidlocuri. Telali din grotele RV ne strecurau volante în mâini, doi dolari dincolo de realitate, iar River Phoenix se apropie și el.

- Iarbă? Cristale? Capsule?

Am cumpărat niște chooch și l-am înghițit imediat, sperând că avea să întârzie o declanșare până reveneam în dormitor.

Mulțimea se mai rări puțin și am condus-o pe Alis înapoi pe trotuar, pe lângă o grotă RV care anunța sus și tare: „Transpunere corporală sută la sută! Realism sută la sută!”

Realism sută la sută, cum să nu! După spusele Capei, care știe totul, simsexul ocupă mai multă memorie decât își pot permite majoritatea grotelor RV și jumătate din ele îi trântesc clientului o datacască, adaugă niște efecte sonore ca să semene cu o imagine RV și aduc o liber profesionistă.

Am remorcat-o pe Alis în jurul grotei RV, drept într-o turmă de dataturiști care stăteau înaintea unei gherete numită S-a Născut O Stea și se holbau la un video. „Transformați-vă visele în realitate! Deveniți o stea de cinema! 89,95 \$, inclusiv discul. Studio licențiat! Digitizare de calitate studiourilor!”

- Nu știu ce să zic... tu pe care crezi c-ar trebui să-l fac? vorbea o dataturistă grasă, parcurgând meniul.

Un datahacker plictisit, în halat alb de laborator și freză James Dean, se uită la filmul indicat de femeie, îi întinse o bocceluță din plastic și-i făcu semn să intre într-o nișă cu perdea.

Dataturista se opri la jumătatea drumului.

- O să pot vedea totul pe fibrop, nu?

- Sigur că da, încuviință James Dean și trase perdeaua.

- Ai ceva musical-uri? m-am interesat, întrebându-mă dacă avea să mă mintă așa cum făcuse cu dataturista.

Individa nu avea să apară pe fibrop. Nimic nu intră acolo, cu excepția modificărilor autorizate de studiouri. Supraimpresiuni digitizate și arderea trecutului. Avea să capete o bandă a scenei, însoțită de interdicția de copiere.

Mă privi inexpressiv.

- Musicaluri?

- Cântece, dansuri, știi?

Dataturista revenise purtând o rochie albă prea scurtă și o perucă șatenă, cu codițe răsucite peste urechi.

- Suie-te aici, indică James Dean o ladă din plastic.

Fixă o datacentură în jurul taliei ei groase, se apropie de un combinator DigiFundal vechi și-l acționează.

- Uită-te la ecran, spuse el și toți dataturiștii se deplasează astfel ca să-l poată vedea.

Trupele de asalt zburară în toate părțile și Luke Skywalker se ivi în pragul unei uși deasupra hăului, cu brațul în jurul unui spațiu gol, albastru din ecran.

Am lăsat-o pe Alis să privească și mi-am croit drum prin mulțime spre meniu. **Diligența, Nașul, Rebel fără cauză.**

- Perfect, continuă James Dean, apăsând pe taste. (Dataturista apăru pe ecran lângă Luke.) Sărută-l pe obraz și coboară de pe ladă. Nu trebuie să sari. Datacentura o să facă totul.

- N-o să se vadă-n film?

- Aparatul o scoate.

Nu aveau musicaluri. Nici măcar Ruby Keeler. M-am strecurat înapoi la Alis.

- Gata, dă-i drumul, zise James Dean.

Dataturista grasă țocăi în aer, chicoti și sări de pe ladă. Pe ecran, ea sărută obrazul lui Luke și amândoi se balansară peste un abis de înaltă tehnologie.

- Haide, m-am adresat lui Alis și am manevrat-o peste stradă, intrând în Orașul Probelor de Film.

Avea un poliecran plin de chipuri ale starurilor și un tip în vârstă, cu ochii cât gămăliile de ac al consumatorilor de linieroșie.

- Fii o stea! Pune-ți chipul pe ecranul de argint! Cine vrei să fii, păpușo? rânji el libidinos spre Alis. Marilyn Monroe?

Ginger Rogers și Fred Astaire se aflau alături pe rândul cel mai de jos al ecranului.

- Asta, am spus și pătrățelul respectiv s-a mărit, acoperind întregul ecran.

- Sunteți băftoși c-ați venit în seara asta, rosti moșul. Intră în litigiu. Ce vreți? Stop-cadru sau scenă?

- Scenă, am răspuns. Doar ea. Nu amândoi.

- Stai în fața scannerului, i-a arătat el, și lasă-mă să-ți iau un plan al zâmbetului.

- Nu, mulțumesc, zise Alis privindu-mă.

- Haide, am spus. Ziceai că vrei să dansezi în filme. Asta-i ocazia.

- Nu trebuie să faci nimic, interveni moșul. Nu-mi trebuie decât o imagine din care să digitizez. Restul face scannerul. Nu trebuie nici măcar să zâmbești.

O apucă de braț și m-am așteptat ca ea să se smulgă, dar nici nu s-a clintit.

- Vreau să dansez în filme, vorbi ea privindu-mă, nu să-mi digitizeze fața pe corpul lui Ginger Rogers. Vreau să dansez.

- O să dansezi, încuviință moșul. Sus acolo, pe ecran, unde te pot vedea toți. (Flutură celălalt braț spre distribuția de mii de

personaje care se înghesuiau din toate părțile fără ca vreunul să-i privească ecranul.) Și pe discop.

- Nu-nțelegi, îmi spuse ea și lacrimile îi podidiră ochii. Revoluția GC...

- E chiar aici, în fața ta, am rostit brusc plictisit. Simsex, supraimpresiuni, paradeli, remake-uri făcute de tine... Privește-n jur, Ruby. Vrei să dansezi în filme? Mai mult de-atât n-o să reușești!

- Crezusem c-ai înțeles, făcu ea posomorâtă, se răsuci înainte ca unul dintre noi s-o poată opri și se afundă în mulțime.

- Alis, stai! am strigat și m-am repezit după ea, dar se îndepărtase deja.

Dispăru în intrarea glisorului.

- Te-a lăsat iubita? întrebă un glas și m-am întors, fulgerând din priviri. (Mă aflam vizavi de ghereta Happy-End.) Ți-a dat papucii? Modifică finalul. Fă-l pe Rhett să revină la Scarlett. Fă-o pe Lassie să se întoarcă acasă.

Am traversat strada. De partea asta erau numai sălițe simsex, promițând ciocăneli cu Mel Gibson, Sharon Stone, frații Marx. Realism sută la sută. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să fac un sim. Mi-am vârat capul în datacasca promoțională, dar n-a existat nici o încețoșare. Probabil că choochul funcționa.

- N-ar trebui să faci asta, rosti o voce de femeie.

Am scos capul din cască. Lângă mine stătea o liber profesionistă blondă, într-un tricou de plasă sfâșiat și cu aluniță. **Stația de autobuz.**

- De ce cauți o imitație virtuală, când poți avea realitatea? șopti ea seducător.

- Care-i aia? am întrebat-o.

Surâsul nu dispăru, însă brusc păru atentă. Mary Astor în **Șoimul blestemat.**

- Ce?

- Realitatea aia? Care-i? Sexul? Dragostea? Choochul?
Ea ridică brațele pe jumătate, ca și când ar fi fost arestată.

- Ești drogo? Nu-nțeleg ce vorbești. Făceam doar un simplu comentariu, care-i problema? Pur și simplu nu cred că oamenii ar trebui să apeleze la RV, când ar putea sta de vorbă cu cineva real.

- Ca Marilyn Monroe? am replicat și m-am îndepărtat pe trotuar, trecând pe lângă alte trei liber profesioniste.

Marilyn într-o rochie albă fără bretele, Madonna cu soutien de alamă, Marilyn în mătase roz. Realitatea.

Am mai șterpelit niște chooch și o dâră de holly de la un James Dean prea făcut ca să-și amintească de faptul că ar fi trebuit să vândă chestiile alea, și le-am înghițit, trecând mai departe pe lângă paradeli, dar pe undeva probabil că am dat un colț fiindcă am revenit la Happy-End, uitându-mă la holoccran. Scarlett alerga în ceață după Rhett, Butch și Sundance săreau într-o perdea de focuri de armă, Humphrey Bogart și Ingrid Bergman stăteau în fața unui avion, privindu-se.

- Înapoi, eh? făcu telalul. Chestia marfă pentru o inimă zdrobită. Omoară-i pe nasoi. Pune mâna pe fată. Ce să fie? **Orizont pierdut? Terminator 9?**

Ingrid îi spunea lui Bogie că dorea să rămână, iar Bogie îi spunea că era imposibil.

- Ce happy-end-uri vor oamenii pentru ăsta? m-am interesat.

- Pentru **Casablanca**? (Ridică din umeri.) Naziștii apar și-l omoară pe soț, Ingrid și Bogart se căsătoresc...

- Și fac luna de miere la Auschwitz, am adăugat eu.

- N-am zis c-ar fi niște finaliri reușite.

CONNIE WILLIS - *Remake*

Pe ecran, Bogart și Ingrid se priveau. Lacrimile se adunau în ochii ei și marginile ecranului începură să se înceteșeze.

- Ce-ai zice de **Împărăția umbrelor**? mă întrebă tipul, dar eu mă înghesuiam deja prin mulțime, căutând să ajung la glisor înainte de a declanșa.

Aproape că reușisem. Trecusem de cursa de care, când o Marilyn s-a izbit de mine, am căzut și mi-am spus, grozav, o să declanșez cimentul, dar n-am făcut-o.

Trotuarul se înceteșă apoi deveni orbitor; în el erau stele, iar Fred cu Eleanor, în alb, dansau cu ușurință, elegant prin îmbulzeală, și, supraimpresionată peste tot, Alis îi privea, cu chip pierdut și trist. Ca al lui Ingrid.

III - 1

Fondu de închidere

MONTAJ: Fără sonor, EROUL, așezat la comp, apasă taste și șterge SD-uri, în timp ce scena de pe ecran se modifică. Salon western, club de noapte elegant, sediu confrerie, speluncă pe chei.

Indiferent de efectul prediciei mele de tip judecătorul Hardy asupra lui Alis, nu reușisem s-o facă să renunțe la visul ei și să plece înapoi în Meadowville. În săptămâna următoare, apăruse din nou la petrecere.

Eu însă nu eram acolo. Căpătasem lista lui Mayer și o înștiințare că bursa de studii îmi fusese anulată datorită „contraperformanțelor“, și lucram la listă doar ca să-mi păstrez dormitorul. Și să am chooch.

N-am pierdut totuși nimic. Pe la jumătatea petrecerii, Capa a suit la mine să mă țină la curent.

- Preluarea a pornit în mod clar, îmi spuse. Șeful lui Mayer a fost mutat la Dezvoltare, ceea ce înseamnă că-i pe drumul de ieșire. Warner a depus contestație pentru Fred Astaire. Se judecă mâine.

Alis ar fi trebuit să-și suprainprime chipul pe Ginger cât avusese prilejul. Acum nu avea să mai capete niciodată altă ocazie de a dansa cu el.

- A venit și Vincent, continuă Capa. Are un nou morphing descompunere.

- Ce păcat c-o să-l scap, am comentat.

- Oricum, ce faci aici? se interesă ea, căutând să ciugulească ceva noutăți. Pân-acum n-ai lipsit la nici o petrecere. Toată lumea-i jos: Mayer, Alis...

Făcu o pauză și mă privi atent.

- Mayer, da? Trebuie să renegociez prețul cu el: Știi cine bea-n filme? Toată lumea. (Am tras o dușcă de scotch, ca să exemplific.) Până și Gary Cooper.

- Chiar trebuie să bei așa ceva?

- Glumești? E ieftin, e legal și *știi* ce este.

În plus, era destul de bunicel în a mă opri să declanșez.

- E ceva sigur?

Capa, pe care n-ar fi deranjat-o să inspire praf alb găsit pe dușumea, privea sticla cu prudență.

- Bineînțeles că-i sigur. Și confirmat de W. C. Fields, John Barrymore, Bette Davis și E.T. Plus de studiourile majore. Există în toate filmele de pe lista lui Mayer. **Dama cu camelii, Șoimul blestemat, Gunga Din.** Până și-n **Cântând în ploaie.** Șampanie la petrecerea de după premieră.

Cea în care Donald O' Connor declarase: „La petreceri, trebuie să pui un film. E legea Hollywoodului.”

Am terminat sticla.

- Ca și-n **Oklahoma!** Săracu' Judd e mort. Beat mort.

- Mayer se dădea la Alis, zise ea continuând să mă privească.

Mda, păi era inevitabil.

- Alis îi zicea cum dorește să danseze în filme.

Și asta era inevitabil.

- Sper c-o să fie foarte fericiți, am mormăit. Sau o păstrează ca să i-o dea lui Gary Cooper?

- Ea nu-și poate găsi un profesor de dans.

- Auzi, mi-ar face plăcere să trăncănim, dar trebuie să mă-ntorc la Hays Office.

Am accesat din nou **Casablanca** și am început să șterg sticle de tărie.

- Cred c-ar trebui s-o ajuți, spuse Capa.

- Îmi pare rău, am rostit, „nu-mi risc gâtul pentru nimeni.”

- Asta-i o replică dintr-un film, nu?

- Bingo, am încuviințat și am șters carafa de cristal din care Humphrey Bogart își turna o doză.

- Cred c-ar trebui să-i găsești un profesor de dans. Cunoști o mulțime de oameni din branșa asta.

- *Nu* mai există oameni în branșa asta. Totul e GC, unu și zero, actori digitizați și programe de montaj. Studiourile nici măcar nu mai angajează trupcalde. Singurii *oameni* din branșă sunt morți, ca și filmviul. Ca și musicalul. Kaput. Finit. **Sfârșitul lui Rico.**

- Și asta-i tot o replică din filme, nu?

- Da, care-s și ele moarte în caz că nu ți-ai fi putut da seama din morphingul descompunere al lui Vicent.

- I-ai putea găsi o slujbă de față.

- Ca aia pe care-ai căpătat-o tu?

- Atunci o slujbă de datahacker, investigator, asistent de locație, orice.... Știe o grămadă despre filme.

- Nu vrea să fie hacker, i-am explicat, și chiar dacă ar fi vrut, singurele filme la care se pricepe sunt musicalurile. Asistentul de locație trebuie să știe totul, inserturi, decoruri, numere de duble... Ar fi o slujbă perfectă pentru tine, Capa. Acum zău că trebuie să revin la joaca de-a Lee Remick.

Ea păru că ar fi vrut să întrebe dacă era vorba tot de un film.

- **Procesiunea**, am adăugat. Liderul abstinentei, exorcizând demonul romului. (Am ridicat sticla sus de tot, căutând să scurg ultimele picături.) Ai niște chooch?

- Nu, îmi răspunse oarecum stânjenită.

- Atunci ce ai? În afară de strob. Nu-mi mai trebuie alte doze de realitate.

- N-am nimic, roși Capa. Încerc s-o mai răresc puțin.

- Tu?! Ce s-a-ntâmplat? Te-a afectat morphingul descompunere al lui Vincent?

- Nu, se apără ea. Aseară când eram pe strob, o ascultam pe Alis povestindu-mi cum vrea să ajungă dansatoare și brusc mi-am dat seama că nu există nimic ce să-mi doresc - decât chooch și ciocăneală.

- Așa că te-ai hotărât să te lași, și-acum tu și Alis o să dansați step până ajungeți staruri. Parcă vă și văd numele scrise cu lumini - Ruby Keeler și Una Merkel în **Parada aurului 2018!**

- Nu, spuse ea, dar m-am hotărât că mi-ar place să fiu ca ea, că mi-ar place să-mi doresc ceva.

- Chiar dacă acel ceva e imposibil?

Nu i-am putut identifica expresia.

- Îhî.

- Ei bine, soluția nu-i renunțarea la chooch. Dacă dorești să înțelegi ce anume vrei, singura modalitate s-o faci este să vizionezi o grămadă de filme.

Adoptă din nou o căutătură defensivă.

- De unde crezi c-a venit Alis cu obsesia asta a dansului? Din filme. Ea nu vrea doar să danseze în filme, ci vrea să fie Ruby Keeler în **Strada 42** - micuța dansatoare curajoasă cu inimă de aur. Șansele sunt împotriva ei și nu are decât hotărârea și o pereche de

pantofi de step, dar nu-și face griji. Nu trebuie decât să continue să danseze și să spere, și nu numai că va da lovitura, ci va salva spectacolul și îl va obține pe Dick Powell. Totu-i acolo, în scenariu. Doar nu credeați că Alis a venit cu el, nu?

- Cu ce să vină?

- Cu *rolul*, am zis. Asta fac filmele. Ele nu ne distrează, nu trimit mesajul: „Ne gândim la voi“, ci ne dau replici pe care să le rostim, ne atribuie roluri: John Wayne, Theda Bara, Shirley Temple - alege ce-ți dorești.

Am fluturat mâna spre ecran, unde comandantul nazist cerea o sticlă de Veuve Cliquot - 26 pe care n-avea să apuce s-o bea.

- Ce părere ai despre Claude Rains, periindu-i pe fasciști? Nu, scuze, rolul ăsta îl joacă deja Mayer! Dar nu-ți face griji, există destule roluri de unde să alegi și fiecare are unul special, chiar dacă n-o știe... până și fețele. Ele cred c-o joacă pe Marilyn, dar nu-i așa. O fac pe Greta Garbo sub forma lui Sadie Thompson. De ce crezi tu că execuți continuă cu toate remake-urile astea? De ce-i angajează întruna pe Humphrey Bogart și Bette Davis? Pentru că toate rolurile bune s-au distribuit deja, iar noi nu facem decât audițiile pentru remake-uri.

Mă privi atât de atentă, încât m-am întrebat dacă nu cumva mă mințise în privința renunțării la SD și era pe strob.

- Alis avea dreptate, îmi spuse. Îți plac cu adevărat filmele.

- Ce?

- Nu-mi dădusem seama, deși te cunosc de atâta vreme, dar ea are dreptate. Cunoști toate replicile și toți actorii și-i citezi mereu. Alis zice că te porți ca și cum nu ți-ar păsa, dar în adâncul sufletului le iubești cu adevărat, altfel nu le-ai ști pe dinafară.

Am rostit cu cea mai bună intonație Claude Rains:

CONNIE WILLIS - *Remake*

- „Ricky, cred că sub învelișul acesta de cinism ești de fapt un sentimental.“ Ruby Keeler o joacă pe Ingrid Bergman în **Fascinație**. Doamna doctor Bergman mai are și alte observații psihanaliste?

- Zicea că de-asta iei atâtea SD-uri, pentru că iubești filmele și nu poți rezista să le vezi măcelărite.

- Greșit, am clătinat din cap. Nu știi chiar totul, Capa. O fac pentru că l-am împins pe Gregory Peck într-un gard de sârmă ghimpată când eram puști.

- Vezi? reflectă ea pe un ton visător. O faci chiar și atunci când o renegi.

- Ei bine, a fost amuzant, dar acum trebuie să revin la măcelărire, i-am spus, iar tu trebuie să revii la luarea deciziei dacă s-o joci pe Sadie Thompson, ori pe Una Merkel.

Am revenit la ecran. Peter Lorre se agățase de reverele lui Humphrey Bogart, implorându-l să-l salveze.

- Ziceai că toți jucăm un rol, chiar dacă n-o știm, zise Capa. Rolul meu care este?

- În clipa de față? Thelma Ritter în **Fereastra dinspre curte**. Prietena băgăcioasă care nu știe când să nu-și bage nasul în treburile altora. Închide ușa când pleci.

M-a ascultat, apoi a deschis-o din nou și a rămas locului, privindu-mă.

- Tom?

- Da?

- Dacă eu sunt Thelma Ritter și Alis e Ruby Keeler, rolul tău care este?

- King Kong.

Capa plecă și eu am rămas locului o vreme, privindu-l pe Humphrey Bogart neintervenind și permițând arestarea lui Peter

Lorre, apoi m-am ridicat să caut ceva SD-uri. În dulăpiorul de medicamente am găsit strob, exact ce-mi trebuia, și o sticlă de șampanie rămasă de la o ocazie când Mayer adusese o față ca să se uite cum o lipesc în **La Răsărit de Eden**. Am tras o dușcă. Se trezise, dar mai bine decât nimic. Am turnat într-un pahar și am comutat pe repede-înainte spre scena cu „Play It Again, Sam“.

Bogart deșertă un pahar, urmă un anșeneu, și-i turna șampanie lui Ingrid Bergman în fața unei machete care trebuia să fie Parisul.

Ușa se deschise.

- Ai uitat vreo bârfă, Capa? am întrebat, sorbind din pahar. Era Alis. Purta un sarafan cu mâneci bufante.

Părul îi era mai închis la culoare și avea o fundă mare, dar deținea același aspect de iluminare din spate, încadrându-i chipul în strălucire.

Fred Astaire răpăi un ritm pe podeaua lustruită și Eleanor Powell îl imită, apoi se întoarse să-i zâmbească...

Am dat peste cap restul șampaniei și mi-am turnat încă o doză.

- Să mor eu dacă nu-i Ruby Keeler! am exclamat. Ce vrei?

Ea rămase în prag.

- Este vorba de musicalurile pe care mi le-ai arătat în seara aceea. Capa zicea că mi-ai putea împrumuta discipurile.

Am tras un gât de șampanie.

- Nu-s pe disc. Sunt accesate direct din fibrop, i-am răspuns și m-am așezat la comp.

- Cu asta te ocupi?, mă întrebă. (Venise în spatele meu și privea ecranul peste umărul meu.) Distrugi filmele?

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Exact, am spus. Protejez spectatorii de relele unor demoni ca romul și choochul. În special, exorcizez băutura. Nu-s chiar atât de multe filme cu droguri. **Valea păpușilor, Salutări din Hollywood**, vreo două Cheech and Chongs¹, **Hoțul din Bagdad**.

Aș fi scos și nicotina, dacă Liga Antifumat n-ar fi ajuns înaintea mea. (Am șters cupa de șampanie pe care Ingrid Bergman o ridica spre buze.) Ce credeai că era? Cacao sau ceai?

Nu-mi răspunse.

- I-o treabă de proporții. Te-ai putea ocupa de musicaluri... Vrei să vorbesc cu Mayer, să-l întreb dacă nu vrea să te-angajeze?

Părea încăpățânată.

- Capa zicea că-mi poți face discopuri din fibrop, rosti bățos. Am nevoie de ele ca să exersezi. Până o să găsesc un profesor de dans.

M-am răsucit în scaun, s-o privesc.

- Și dup-aia ce-o să faci?

- Dacă nu vrei să mi le împrumuți, le-aș putea privi aici și să copiez pașii. Când nu folosești compul...

- Și dup-aia ce-o să faci? am repetat. Copiezi pașii, exersezi numerele și după aia? Gene Kelly o să te scoată din trupa de balerine... nu, stai, am uitat, nu-ți place Gene Kelly... Gene Nelson te scoate din trupa de balerine și-ți oferă rolul de prim-solistă? Mickey Rooney decide să organizeze un spectacol? Ce-o să se întâmple?

- Nu știu. Când voi găsi un profesor de dans...

¹ Duo american, care a jucat în câteva comedii de succes: **Up In Smoke** (1978), **Cheech and Chongs: Next Movie** (1980), **Cheech and Chongs: Nice Dreams** (1981), **Cheech and Chongs: The Corsican Brothers** (1984). (n. trad.).

- *Nu mai există profesori de dans. Au plecat cu toții acasă, în Meadowville, acum cincisprezece ani, când studiourile au trecut pe animația pe calculator. Nu mai există scene sonorizate, nici săli de repetiție sau orchestre de studio. Nu mai există nici *studiouri*, ce dracu' Există doar un grup de datafani care lucrează pe Cray-uri și un grup de execi de corporații care le spun ce să facă. Să-ți arăt ceva. (M-am răsucit înapoi în scaun.) Meniu, am rostit. **Piccolino**. Fotograma 97-265.*

Fred și Ginger au apărut pe ecran, învârtindu-se în „Piccolino“.

- Vrei să reînvii musicalurile. O s-o facem chiar aici. Înainte la cinci.

Ecranul încetini derularea fotogramelor. Pas și. Piruetă și. Ridicare.

- Cât timp ziceai c-a trebuit Fred să repete numărul ăsta?

- Șase săptămâni, răspunse ea sec.

- Prea mult. Gândește-te numai câtă chirie a plătit pentru sala de repetiții. Și nu știu câte perechi de pantofi de step. Fotograme de la 97-288 la 97-631, repetate de patru ori, apoi de la 99-006 la 99-115 și buclă continuă. La douăzeci și patru.

Ecranul intră în timp real și Fred o ridică pe Ginger, o ridică încă o dată, și încă o dată, fără efort, cu ușurință. Ridicare, și ridicare, și pas și piruetă.

- Lovitura aia de picior ți se pare destul de sus? am întrebat-o arătând spre ecran. Fotograma 99-108 și stop. (Am manipulat imaginea, ridicând piciorul lui Fred până i-a atins nasul.) E prea sus? (L-am mai coborât puțin, aranjând umbrele.) Înainte la douăzeci și patru.

Piciorul lui Fred pluti prin aer. Și ridicare. Și ridicare. Și ridicare. Și ridicare.

- Bine, spuse Alis. Am înțeles ideea.

- Te-ai plictisit deja? Ai dreptate. Țsta ar trebui să fie un număr de ansamblu. (Am atins multiplicarea.) Unsprezece, unul lângă altul, am rostit și o duzină de Fred Astaire au lovit din picior perfect sincronizați, au ridicat, și au ridicat, și au ridicat, și au ridicat. Multiplicare rânduri, am continuat și ecranul s-a acoperit de Fred, ridicând, lovind din picior, înclinându-și jobenul.

M-am întors s-o privesc pe Alis.

- De ce te-ar dori pe tine, când îl pot avea pe Fred Astaire? O sută de Fred Astaire? O mie? Și nici unul din ei nu are probleme în învățarea unui pas, nici unul n-o să facă bășici în tălpi, n-o să-l apuce pandaliile, nu va trebui plătit, nu va îmbătrâni, nu...

- Se va îmbăta.

- Îl vrei pe Fred beat? am întrebat-o. Pot s-o fac și p-asta. Fotograma 97-412 și stop. (Fred Astaire încremeni în mijlocul unei piruete, surâzând.) Fotograma 97-..., am urmat, iar ecranul a devenit alb și a intrat pe mesaje juridice.

„Personajul lui Fred Astaire nu este momentan disponibil pentru transmisie fibrop. Deținerea copyrightului acționată în justiție, dosarul *ILMGM* contra *RKO-Warner*...”

- Hopa! Fred a intrat în proces. Păcat. Ar fi trebuit să accepți suprainprimarea când ți s-a oferit ocazia.

Ea nu privea ecranul. Se uita la mine, cu ochi atenți, concentrați, așa cum fusese pe durata lui „Piccolino”.

- Dacă ești atât de sigur că ceea ce-mi doresc este imposibil, de ce te străduiești să mă convingi să renunț?

Pentru că nu vreau să te văd pe Hollywood Boulevard într-un tricou de plasă sfâșiat. Nu vreau să-ți lipesc chipul într-un film *River Phoenix*, pentru ca șeful lui Mayer să ți-o poată trage.

- Ai dreptate, am încuviințat. De ce dracu' mă chinui? M-am întors către comp și am comandat: Imprimă accesările, toate fișierele. (Am rupt foia din imprimantă.) Ia-o. Ia accesările mele fibrop și fă-ți toate discurile pe care le vrei. Exersează până-ți sângerează piciorușele.

I-am întins listarea.

Ea n-a luat-o.

- Haide, am insistat îndesând-o în mâna ei nedoritoare. Cine-s eu să-ți stau în cale? Citându-l pe nemuritorul leu Leo: „Totu-i posibil“. Cui îi pasă dacă studiourile au toate copyrighturile, sursele fibrop, digitizatoarele și accesările? O să ne coasem singuri costumele. O să ne construim singuri decorurile. Și apoi, chiar înainte de premieră, Bebe Daniels își va rupe piciorul și tu va trebui să-i iei locul!

Alis mototoli foaia imprimată, părând gata să-o arunce în mine.

- De unde știi ce-i posibil și ce-i imposibil? Nici măcar nu *încerci*. Fred Astaire...

- E blocat în tribunal, dar asta nu trebuie să te-mpiedice. A mai rămas Ann Miller. Și **Șapte mirese pentru șapte frați**. Și Gene Kelly. Ah, stai, am uitat, tu ești prea bună pentru Gene Kelly. Tommy Tune. Și să n-o uităm pe Ruby Keeler.

Alis aruncă foaia.

Am ridicat-o și am desfăcut-o.

- „Potolește-te, potolește-te, Scarlett“, am rostit trăgănat, netezind-o. (Am vârât-o în buzunarul sarafanului ei și am presat-o ușor cu palma.) Acum ieși pe scenă. Spectacolul începe! Întreaga distribuție se bizuie pe tine. Nu uita că mergi acolo ca o tânără speranță, dar trebuie să revii ca star.

CONNIE WILLIS - *Remake*

Pumnul i se încleștă, totuși nu mai azvârli listarea. Se răsuci și fusta i se înfoie precum cea albă a lui Eleanor. A trebuit să închid ochii înaintea imaginii bruște a lui Fred și Eleanor dansând pe podeaua lustruită, stelele false scânteind în unde nesfârșite, și am scăpat ieșirea Alisei.

Ea trânti ușa și imaginea pieri. Am deschis-o și m-am aplecat în afară.

- Să devii atât de bună încât să mă faci să te urăsc! am strigat după ea, dar deja dispăruse.

III - 2

SCENĂ: Număr de producție Busby Berkeley. O gigantică fântână rotitoare, cu balerine în laméuri aurii la fiecare nivel, umplând cupe de șampanie din arteziană. Camera se apropie în plan detaliu al unei cupe, apoi în plan detaliu al bulelor: în fiecare bulă, o balerină purtând pantaloni cu paiete aurii și bluză fără bretele dansează step.

Alis n-a mai revenit după aceea. Capa s-a străduit din răputeri să mă țină la curent - nu găsisese un profesor de dans, preluarea Viamount era un fapt împlinit, Columbia Tri-Star făcea remake-ul lui **Undeva în timp**.

- La petrecere era un exec de la Columbia, îmi spuse Capa, cocoțată pe marginea patului meu. Zicea că au făcut experiențe cu imagini proiectate în regiunile cu materie negativă și că au înregistrat o întârziere măsurabilă. Mai zicea că sunt *atât* de aproape- făcu semnul cu degetul mare și arătătorul - de obținerea călătoriei prin timp.

- Grozav, am comentat. Alis se poate întoarce în anii '30 și să ia lecții de dans de la Busby Berkeley în persoană.

Numai că ei nu-i plăcea Busby Berkeley și, după ce înlăturasem SD-urile din **Paradisul dragostei** și **Parada aurului 1933**, nu-mi plăcea nici mie.

Avusese dreptate afirmând că în filmele lui nu existau dansuri. În **Strada 42** se ițeau niște picioare dansând step, o repetiție pe fundalul unei scene de expunere a intrigii, câteva măsuri în „Pettin’

in the Park“ pentru Ruby, care dansa la fel de bine ca Judy Garland. În rest, doar viori din neon, torturi de nuntă rotitoare, fântâni arteziene și balerine platinat care pozau, toate fiind probabil ciocănitori ale diverșilor execi. Caleidoscopuri plongée, panoramări și contre-plongée de sub picioarele desfăcute ale balerinelor, în imagini care i-ar fi băgat în boală pe cei din Hays Office. Dar nici un dans.

În schimb, băutură din belșug - localuri clandestine și chefuri prin culise, cu bidonașe din argint strecurate în portjartierele dansatoarelor. Ba chiar și o scenă deocheată într-un bar, cu Ruby Keeler în rolul lui Shangai Lil, o ciocănitoare care fripsese o grămadă de trăscau și de marinari. Un imn înălțat calităților mai deosebite ale alcoolului.

Care erau destule. Era ieftin, nu aducea atâtea necazuri ca liniaroșie și, dacă nu-ți oferea uitarea binecuvântată a choochului, oprea declanșările și filtra printr-o ceață plăcută tot ce se petrecea în jur. Chestie ce ușura lucrul la lista lui Mayer.

În plus beneficia de o mulțime de arome asortate - martini pentru **Fantoma blondă**, vin de soc pentru **Arsenic și dantelă veche**, un Chianti interesant pentru **Tăcerea mieilor**. Între episoade, beam șampanie care se părea că existase în toate filmele făcute vreodată, îl blestemam pe Mayer și ștergeam eprubetele și retortele din scena localului din **Star Wars**.

M-am dus la următoarea petrecere, și la următoarea, dar Alis n-a apărut. Vincent a participat însă la toate, făcând publicitate la alt program, ca și execul de studio, continuând să vrăjească Marilynele cu călătoria temporală, și Capa.

- Chestia aia n-a fost de fapt strob, îmi spuse. Era un chooch special din Brazilia.

- Asta explică de ce mai aud și acum „Beguine“.

- Cum?

- Nimic, am replicat privind în jur.

Programul lui Vincent era probabil un simulator de bocete. Pe ecran, Jackie Cooper, cu un joben ferfenițit și o cravată cu buline, se smiorcăia deasupra unui câine mort.

- Ea nu-i aici, zise Capa.

- Mă uitam după Mayer. Va trebui să mă plătească dublu pentru **Poveste din Philadelphia**. Mustește de alcool. Sherry înainte de prânz, martini lângă piscină, șampanie, cocteiluri, mahmureli, pungi de gheață. Cary Grant, Katharine Hepburn, Jimmy Stewart. O distribuție de bețivi.

Am tras o dușcă din lichiorul de mentă care-mi rămăsese de la **Zile cu vin și trandafiri**.

- Imaginile vor dura cel puțin trei săptămâni, și n-am inclus dialogurile. „M-a apucat sughițul.“... „Mă-ntreb dacă pot să-mprumut ceva de băut.“...

- A fost mai devreme, spuse Capa. Un exec sărea pe ea.

- Nu, nu, *eu* zic: „Mă-ntreb dacă pot să-mprumut ceva de băut“, și *tu* zici: „Cum să nu! Cari apă la puț?“

Am mai ras o doză.

- Chiar trebuie să bei atâta alcool? pufni Capa, regina choochului.

- N-am încotro. Efectele nefaste ale vizionării atâtor filme. Slavă Domnului că buna ILMGM va face remake-uri, astfel ca nimeni să nu mai fie corupt.

Am băgat în mine alt lichior de mentă.

Capa mă privi atentă, de parcă era din nou pe strob.

- ILMGM face un remake după **Undeva în timp**. Execul i-a spus Alisei că ar fi posibil să-i aranjeze un rolișor.

- Grozav, am mormăit, și m-am dus să mă uit la programul lui Vincent.

Pe ecran, Audrey Hepburn stătea în ploaie și plângea deasupra unei pisici.

- Noul nostru program de lacrimi, îmi explică Vincent. E încă în stadiu experimental.

Rosti ceva spre telecomandă și ecranul se diviză. Un digitactor suspină lângă Audrey, strângând la piept ceva ce aducea cu o zdreanță gălbuie. Lacrimile nu erau singurele în stadiu experimental.

- Lacrimile reprezintă forma de apă cea mai dificil de simulat, zise Vincent. (Acum apăruse Omul de tinichea care--și ruginea articulațiile.) Motivul este că ele nu sunt de fapt apă. Conțin mucoproteine, liozime și un procentaj ridicat de sare. Toate acestea afectează indicele de refracție și le fac greu de reprodus, adăugă pe un ton de scuză.

Avea destule motive. Lacrimile tăietorului digitizat aduceau cu vaselină prelingându-se din ochi digitizați.

- Programezi vreodată RV-uri? l-am întrebat. Să zicem o scenă de film, cum a fost cea pe care-ai folosit-o pentru programul de montaj de acum două săptămâni? Scena cu Fred Astaire și Ginger Rogers...

- O virtuală? Sigur că da. Pot procesa datele căștii și de pe tot corpul. E ceva ce lucrezi pentru Mayer?

- Mda, am încuviințat. Poți face, să zicem, ca o persoană să ia locul lui Ginger Rogers, ca să danseze cu Fred Astaire?

- Sigur că da. Conectori pe labele picioarelor și genunchi. plus stimulatori neurali. O să pară că dansează de-adevăratelea.

- Nu „să pară“, am precizat. Poți face astfel încât să danseze cu adevărat?

Căzu pe gânduri, încruntându-se către ecran. Omul de tinichea dispăruse. Ingrid Bergman și Humphrey Bogart se despărteau pe aeroport.

- Poate că da, făcu Vincent. Cred că da. Am putea pune niște senzori pe tălpi și să aranjăm o amplificare feedback pentru a-i exagera mișcările corpului, ca să--și miște picioarele înainte și-napoi.

Am privit ecranul. Ochii lui Ingrid se umpluseră de lacrimi, scânteind adevărul celor adevărate. Probabil că nu erau adevărate. Era a opta, sau poate a optsprezecea dublă, și o machieuză venise cu picături de glicerină sau suc de ceapă pentru a obține efectul dorit. Oricum, nu lacrimile erau decisive, ci chipul, chipul frumos și trist, care știa că nu va putea avea niciodată ceea ce-și dorea.

- Am putea folosi amplificatori sudoripari, continuă Vincent. Subsuori, gât...

- Las-o moartă, am replicat, continuând să mă uit la Ingrid.

Ecranul se diviză și o digitactriță apărură în fața unui digitavion, picurând ulei pentru nou-născuți.

- Ce zici de-o preluare direcțională de sunet pentru pașii de step, plus endorfini? O să jure că dansează de-adevăratelea cu Gene Kelly.

Am golit restul lichiorului de mentă, i-am întins sticla goală, apoi am revenit în camera mea și am hăcuit alte două zile la **Poveste din Philadelphia**, încercând să găsesc un motiv plauzibil pentru ca Jimmy Stewart s-o ducă-n brațe pe Katharine Hepburn și să cânte „Somewhere Over the Rainbow“ fără să fie criță, și pretextând că aveam nevoie de unul.

Lui Mayer nici că-i păsa, și nici șefului lui cel scorțos. Iar altcineva nu urmărea filmvii. Dacă intriga era lipsită de sens, n-aveau decât să se îngrijoreze datahackerii care făcuseră remake-ul. Oricum

probabil că aveau să tragă un remake după remake. Care se găsea și el pe listă.

L-am apelat. **Înalta societate**. Bing Crosby și Grace Kelly. Frank Sinatra în rolul lui Jimmy Stewart. Am trecut pe repede - înainte în ultima lui jumătate, căutând inspirație, dar era și mai înecat în SD-uri. *În plus*, era musical. Am revenit la **Poveste** și am încercat din nou.

Zadarnic. Jimmy Stewart trebuia să fie beat în scena piscinei ca să-i spună Katherinei Hepburn că o iubea. Katharine trebuia să fie beată pentru ca logodnicul ei să-i dea papucii și ea să-și dea seama că tot îl mai iubea pe Cary Grant.

Am renunțat la scena respectivă și m-am întors la cea dinaintea ei. La fel de rău. Trebuia să tai prea multe explicații, majoritatea fiind făcute de glasul amețit rău al lui Jimmy Stewart. Am revenit la începutul scenei și am amplificat volumul sonor, căutând să găsesc ceva potrivit pentru a-i dubla dialogul.

- Tot o mai iubești, așa-i? făcu Jimmy Stewart, aplecându-se războinic către Cary Grant.

- Mut, am spus și l-am privit pe Cary Grant replicând imperturbabil cu chipul nedeazăluind nimic.

- Insuficient, mă anunță compul. Pentru suprapunere sunt necesare date suplimentare.

- Mda.

Am pornit iarăși sonorul.

- Liz așa zice, continuă Jimmy Stewart.

M-am întors din nou la începutul scenei și i-am pus stop-cadru pentru numărul fotogramei, apoi am urmărit-o încă o dată.

- Tot o mai iubești, așa-i? rosti Jimmy Stewart. Liz așa zice.

Am golit ecranul și am accesat-o pe Capa.

- Trebuie să aflu unde-i Alis, i-am spus.
- De ce? mă întrebă suspicioasă.
- Cred că i-am găsit un profesor de dans. Am nevoie de orarul ei.
- Îmi pare rău. Nu-l știu.
- Haide, haide, tu știi totul. Ce s-a întâmplat cu „Cred c-ar trebui s-o ajuți“?
- Ce s-a întâmplat cu „nu-mi risc gâtul pentru nimeni“?
- Ți-am spus, i-am găsit pe cineva s-o învețe să danseze. O bătrână din Palo Alto. Fostă balerină. În anii 1970, a dansat în **Curcubeul lui Finian și Funny Girl**.

Continua să fie suspicioasă, totuși mi-a spus orarul. Alis se înscrisese la Producție Filme 101, chestii de bază în privința graficii pe comp, și un curs de istorie, Musicalul 1939 - 1980. Era clar în Burbank

Am luat glisorul și o sticlă de gin *Public Enemy* și am pornit în căutarea ei. Cursul se ținea la etajul întâi al unui studio vechi pe care UCLA îl achiziționase când se începuse construirea glisoarelor.

Am întredeschis ușa și am tras cu ochiul. Proful, care aducea cu Michael Caine în **Educând-o pe Rita**, un film care conținea mult prea multe SD-uri, stătea cu telecomanda în fața unui monitor stins și demodat de comp, vorbind câtorva studenți, în majoritate datahackeri, judecând după alegerea cursului, câteva Marilyn, și Alis.

- Contrar părerii generale, revoluția graficii pe calculator n-a ucis musicalul, spunea proful. Musicalul a dat ortul popii făcu o pauză, pentru a lăsa studenții să țâțâie -în 1965.

Se întoarse către monitor, care nu era mai mare decât ecranele din mozaicul meu, și activă telecomanda. Cowboyii apărură, țopăind în jurul unei gări. **Oklahoma!**

- Musicalurile, cu intriga lor trasă de păr, secvențele nerealiste de cântec și dans, și happy-end-urile simpliste, nu mai reflectă gusturile spectatorilor de pe mapamond.

M-am uitat către Alis, întrebându-mă cum îi cădeau toate astea. Nu era pe fază. Se uita la cow-boy, cu privirea aceea atentă și concentrată, iar buzele i se mișcau, numărând bătăile, memorând pașii.

- ... explică de ce, spre deosebire de filmul de serie neagră și horror, musicalul nu a fost reînviat în ciuda disponibilității unor staruri ca Judy Garland și Gene Kelly. Musicalul este irelevant. El nu are nimic de spus spectatorilor moderni. De pildă **Dansez pentru tine...**

Am urcat treptele inegale și m-am așezat, sorbind din gin și așteptându-l să termine. O făcu în cele din urmă și cursanții ieșiră din sală. Un trio de fețe, discutând despre zvonul potrivit căruia Disney urma să folosească trupcalde în **Grand Hotel**, o pereche de datahackeri, proful, aspirând cristale în vreme ce cobora treptele, alt datahacker.

Am terminat ginul. N-a mai ieșit nimeni și m-am întrebat dacă nu cumva o scăpasem pe Alis. Am intrat să văd. Treptele deveniseră mai abrupte și mai inegale cât timp stătusem acolo. Am alunecat o dată și m-am agățat de balustradă, apoi am rămas locului, ascultând. Din sală se auzi un tropăit, urmat de un bufnet, și sunet slab de muzică. Femeia de serviciu?

Am deschis ușa și m-am rezemat de ea.

Alis, într-o rochie azurie cu turnură și pălărie înflorată, dansa în mijlocul încăperii, ținând o umbreluță albastră pe umăr. Dinspre

monitorul compului răsuna o melodie și Alis ridica picioarele, sincronizată cu șirul de fete având turnuri și umbreluțe de pe monitorul dinapoia ei.

N-am recunoscut filmul. **Carusel**, poate? **Harvey**? Balerinele au fost înlocuite de dansatori în roșu crom și canotiere, executând același gen de mișcare, și Alis se opri, gâfâind, și scoase telecomanda din cizmulița înaltă, încheiată cu nasturi. Rederulă secvența, puse telecomanda înapoi în cizmă și așeză umbreluța pe umăr. Fetele reapărură și Alis întinse piciorul și făcu o piruetă.

Îngrămădise pupitrele, suprapunându-le, totuși nu avea destul spațiu. Când se lansă în a doua piruetă, brațul ei întins le izbi, aproape răsturnându-le. Scoase iarăși telecomanda, rederulă și mă zări. Deconectă ecranul și se retrase un pas.

- Ce vrei?

Mi-am clătinat degetul spre ea.

- Să-ți dau un sfat: „Nu-ți dori ce nu poți avea.“ Michael J. Fox, **Dragoste sau bani**. Scenă de local, petrecere, club de noapte, trei sticle de șampanie. Atât doar că ea nu mai există. Treabă făcută de al dumneavoastră, subsemnatul. La canal!

Am fluturat din brațe ca să demonstrez, aidoma lui James Mason în **S-a născut o stea**, și scaunele s-au răsturnat.

- Ești amețit, observă ea.

- „Nțț“, am rânjit. Gary Cooper în **Avangarda eroilor**.

Am pornit spre ea.

- Nu amețit. Mache, pilit, turtă, criță. Pe scurt, beat mort. E o tradiție hollywoodiană. Știi în câte filme se trage la măsea? În toate. Mai puțin în alea pe care le-am aranjat. **Nu vreau să mor, Cetățeanul Kane, Un îngerăș de fată**. Westernuri, filme cu gangsteri, dramolete. În toate. Unu' nu scapă. Până și-n **Dansează pentru tine**. Știai de ce ajunge Fred să danseze „Beguine“ cu

CONNIE WILLIS - *Remake*

Eleanor? Pentru că George Murphy era prea mangă ca s-o mai facă. Dă-le-ncolo de dansuri, am spus făcând alt gest larg care a fost cât pe aici s-o lovească. Ceea ce-ți trebuie este ceva de băut.

Am încercat să-i dau sticla.

Alis se retrase încă un pas către monitor.

- Ești beat.

- Bingo! „Cu-adevărat, foarte beat“, cum ar zice Audrey Hepburn. **Sandwichuri cu diamante.** Un film cu happy-end.

- De ce-ai venit aici?, mă întrebă ea. Ce vrei?

Am tras un gât din sticlă, după care mi-am dat seama că era goală și am privit-o cu tristețe.

- Am venit să-ți zic că filmele nu-s totuna cu viața adevărată. Numa' pentru că-ți dorești ceva nu-nseamnă că-l și poți căpăta. Am venit să-ți zic să te duci acasă înainte ca ei să facă un remake din tine. Audrey ar fi trebuit să se ducă acasă, în Tulip, Texas. Am venit să-ți zic să te cari la tine acasă-n Carval.

Am așteptat, bălăngănindu-mă, să priceapă referința.

- **Andy Hardy a băut prea mult**, spuse ea. El este cel care trebuie să se ducă acasă.

Ecranul s-a închis în fondu pentru câteva fotograme, apoi zăceam pe trepte, cam la jumătatea scării, cu Alis aplecată deasupra mea.

- Ai pățit ceva? întrebă ea și lacrimile îi scânteiau în ochi aidoma stelelor.

- N-am nimic, am replicat. „Alcoolul' e șel mai ma'e ni-ve-la-to'“, cum ar spune Jimmy Stewart. A' mai t'ebui tu' nat pe t'eptele astea.

- În starea în care te găsești, nu cred că ar fi bine să iei glisorul, rosti ea.

- Cu toți-am luat-o pe glisoa', i-am atras atenția. Al' șeva nu ne-a mai rămas.

- Tom, spuse Alis și urmă alt fondu de închidere, iar Fred și Ginger se întindeau pe ambii pereți, sorbind martini pe marginea piscinei.

- Asta t'ebuie scoasă, am observat. T'ebuie s-expediez mesaju' „Ne gândim la voi.“ T'ebuie să-l t'ezesc pe Jimmy Stewa' t. Și se dac-ăla-i singuru' fel în care-și poate aduna cu'aju' să-i zică ei se c'ede cu-adevă'at? Vezi... el știe că ea-i p'ea bună pent'u el. T'ebuie să se-mbete. Numa' așa-i poate zișe v'odată c-o iubește.

Am ridicat mâna spre părul ei.

- Cum fași asta? am întrebat-o. Lumina asta?

- Tom, spuse ea.

- Nu contează, mi-am lăsat brațul să cadă. O s-o dist'ugă-n remake. O'icum nu-i de-adevă'atele.

Am fluturat cu măreție din braț spre ecran, ca Gloria Swanson în **Bulevardul crepusculului**.

- Totu-i iluzie. Machiaje, pe'uși și deco'u' i. Până și Ta' a. O machetă... Efecte speciale și-nvestigato'i.

- Cred că ar fi mai bine să nu te scoli, spuse Alis prinzându-mă de braț.

M-am scuturat.

- Până și F'ed. Nu-i deloc chestia-devă'ată. Toți pașii-au fost dublați dup-aia și de fapt stelele nu-s stele. Alea din podea... I-o jmeche'ie cu oglin'i. (M-am împleticit spre perete.) Da'să știi că nu-s nici oglin'i. Poți să-ți baji mâna p'în ele.

După care evenimentele au plecat la montaj. Îmi amintesc că am încercat să cobor la Forest Lawn, să văd unde fusese înmormântat Holly Golightly. Și pe Alis care mă trăgea de braț și plângea cu lacrimi mari și lente aidoma celor din programul lui Vincent.

Ceva legat de indicatorul stației, care piuia „Beguine“, apoi am ajuns în camera mea, care arăta straniu, ecranele se găseau în partea opusă și pe toate se afla Fred purtând-o pe Eleanor spre piscină, moment în care am spus:

- Știi de ce-a dat ortu' popii muzicalu'? Nu băuse ă destul. Mai puțin Judy Ga'land.

Alis a întrebat:

- E amețit? apoi a răspuns tot ea: Nu, e beat.

Eu am spus:

- „Nu v'EAU să c'ezi c-am p'obleme cu băutu'a. Mă pot lăsa o'icând. Pu' și simplu, nu v'EAU s-o fac“, și am așteptat, rânjind prosteste, ca ele două să recunoască replica, dar n-o făcuseră. **Uno'a le plase jazzu'**, Ma'ilyn Mon'oe, am spus și am început să plâng cu lacrimi grele și vâscoase. Biata Ma'ilyn...

Apoi am avut-o pe Alis pe patul meu și i-am tras-o și mă uitasem la fața ei, ca s-o văd atunci când urma să declanșez, dar declanșarea nu venise, iar perimetrul odăii s-a încetoșat, iar eu am împins tot mai tare, tot mai repede, răstignind-o sub mine, ca să nu scape, dar ea scăpase deja și am încercat să mă duc după ea și am intrat în ecrane, Fred și Eleanor se despărteau pe aeroport, iar eu am ridicat mâna, însă mi-a trecut prin ei și mi-am pierdut echilibrul. Iar când am căzut, n-am făcut-o nici în brațele Alisei și nici peste ecrane. Am căzut în regiunile de materie negativă ale glisoarelor.

III - 3

LEWIS STONE (aspru): Sper că ai învățat o lecție, Andrew. Băutura nu-ți rezolvă problemele. Doar le agravează.

MICKEY ROONEY (vinovat): Acum știu, tată. Și am mai învățat ceva. Trebuie să-mi văd de treburile mele, nu să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

LEWIS STONE (neîncrezător): Sper, Andrew. Sper din toată inima.

În **Poveste din Philadelphia**, beția trasă de Katharine Hepburn rezolvă toate lucrurile: logodnicul ei scorțos rupe logodna. Jimmy Stewart se lasă de cariera de ziarist de scandal și începe să scrie romanul serios pe care prietena lui cea credincioasă știuse dintotdeauna că-l purta în minte, Mama și Tata se împacă, iar Katharine Hepburn recunoaște în cele din urmă că fusese îndrăgostită de Cary Grant din capul locului. Happy-end-uri peste tot.

Însă filmele, așa cum încercasem, beat mort, să-i explic lui Alis, nu sunt **Viața Adevărată**. Iar în urma beției mele nu reușisem decât să mă trezesc în camera Capei, cu o mahmureală ce avea să mă țină două zile și o suspendare de șase săptămâni de pe glisoare.

Oricum nu plecam nicăieri. Andy Hardy își învață lecția, uită de fete și se apucă cu seriozitate să-și **Vadă De Treburile Lui**, o îndeletnicire mult ușurată de faptul că, nevorbind cu mine, Capa nu avea să-mi spună unde era Alis.

În plus, Capa (sau Alis) îmi aruncase toată băutura la toaletă, precum Katharine Hepburn în **Regina africană**, și Mayer îmi

blocase contul până nu livram duzina săptămânii trecute. Duzina respectivă consta din **Poveste din Philadelphia**, din care făcusem abia jumătate. Așa încât era vorba de iu-hu, iu-hu, plecăm la lucru-acu!, să descopăr douăsprezece filmulețe curate despre care puteam pretinde că le curătasem eu, și unde ar fi fost cel mai bine să caut dacă nu la Disney?

Atât doar că în **Albă ca zăpada** exista o căsuță plină cu halbe de bere și un castel țicsit cu pocale de vin și băuturi ucigașe. Nici **Frumoasa din pădurea adormită** nu stătea mai bine- avea un seneșal făcut turtă, care se prăbușise realmente sub masă - , iar **Pinocchio** nu numai că bea bere, dar și fuma, o chestie pe care nu știu cum o scăpase Liga Antifumat. Până și **Dumbo** se îmbăta.

Totuși ștergerile merg mult mai ușor în animație, iar **Alice în Țara Minunilor** nu avea decât câteva inele de fum, astfel că am reușit să termin duzina și să-mi completez provizia *mea* de băuturi ucigașe și n-a mai trebuit să urmăresc **Fantasia** absolut treaz. Norocul meu. Episodul **Pastorala** era atât de plin de vinuri, încât mi-au trebuit cinci zile ca să-l curăț, după care am revenit la **Poveste din Philadelphia** și l-am privit pe Jimmy Stewart, încercând să găsesc o modalitate de a-l salva, pentru ca în cele din urmă să renunț și să aștept expirarea suspendării pe glisoare.

Imediat după aceea, am plecat în Burbank pentru a-i cere scuze lui Alis, dar probabil că trecuse mai mult timp decât crezusem, fiindcă pupitrele nu mai stăteau îngrămădite lângă pereți, ci erau ocupate de o clasă de GC, iar când l-am întrebat pe un datahacker unde plecaseră Michael Caine și cursul de istoria filmului, mi-a răspuns:

- Asta a fost în semestrul trecut.

Mi-am umplut buzunarele cu chooch, m-am prezentat la următoarea petrecere și i-am cerut Capei orarul Alisei.

- Nu mai consum chooch, mi-a răspuns Capa. (Purta un tricou mulat pe bust, fustă și ochelari cu rame negre. **Cum să te măriți cu un milionar.**) De ce nu poți să o lași în pace? Nu face rău nimănui.

- Vreau..., am început, dar nu știam ce voiam.

Nu, nu era adevărat. Voiam să găsesc un film în care să nu apară nici măcar o singură SD. Dar așa ceva nu mai exista.

- **Cele zece porunci**, am rostit, revenit în camera mea.

În scena cu vițelul de aur se bea destul, plus că existau felurite referiri la „vinul violenței“, totuși era mai bine decât **Poveste din Philadelphia**. Mi-am asigurat un stoc de tescovină și am solicitat listingul peliculelor biblice, apoi m-am apucat de treabă jucând rolul lui Charlton Heston - ștergând podgorii și oprind orgiile romane. A mea iaște răzbunarea, dzis-a Domnul.

III - 4

SCENĂ: Exteriorul reședinței Hardy, vara. Palisadă, arțar, flori lângă ușa din față. Anșeneu toamnă. Frunze căzând. Plan detaliu al căderii unei frunze.

Lumea La-La aduce mult cu glisoarele. Stai nemișcat și te holbezi la un ecran sau, mai rău, la propria-ți reflexie, și după o vreme ajungi altundeva.

Petrecherile au continuat, ticsite de Marilyn-uri și execi de studiouri. Fred Astaire a rămas blocat în litigiu, Capa mă evita, eu beam. Într-o companie excelentă. Gangsterii trăgeau la măsea, locotenenții de marină, micuțele doamne în vârstă, fetele drăguțe, medicii, avocații, șefii de triburi. Fredric March, Jean Arthur, Spencer Tracy, Susan Hayward, Jimmy Stewart. Și nu numai în **Poveste din Philadelphia**. Adevăratul băiat american bun la toate, vecinul de alături care-face-doar-lucruri-onorabile, se machea în mod regulat. Cu gin în **Omul care l-a ucis pe Liberty Valance**, coniac în **Abracadabra**, „spirtoase” cu halba în **Cum a fost cucerit Vestul**. În **Viața e minunată**, el se pilește într-atât încât să fie dat afară dintr-un bar și să intre cu automobilul într-un copac. În **Fetele de la Harvey**, își petrece întregul film mahmur în mod plăcut, și ce dracu era să fac eu când am ajuns la pelicula aia? În general ce dracu era să fac?

Cam undeva pe acolo, m-a vizitat Capa.

- Am o întrebare, rosti ea, rămânând în prag.

- Asta-nseamnă că nu mai ești supărată pe mine?

- Pentru că practic mi-ai rupt brațele? Pentru că tot timpul cât m-ai ciocănit, ai crezut că sunt alta? Ce motive de supărare aș avea?

- Capa...

- E-n regulă. Mi se întâmplă mereu. Probabil că ar trebui să deschid un salon de simsex. (Intră și se așează pe pat.) Am o întrebare.

- Îți răspund, dacă-mi răspunzi și mie la o întrebare.

- Nu știu unde-i Alis.

- Tu știi totul.

- A dispărut. Se zice că lucrează undeva pe Hollywood Boulevard.

- Cu ce se ocupă?

- Habar n-am. Probabil că nu dansează-n filme și chestia asta ar trebui să te bucure. Ai încercat permanent s-o convingi să...

- Care-i întrebarea ta? am întrerupt-o.

- Am văzut filmul ăla în care spuneai că joc un rol. **Fereastra dinspre curte...** Thelma Ritter... Toate lucrurile pe care ziceai că le face ea, spunându-i să-și vadă de treburile lui, sfătuindu-l să nu se amestece... Nu greșea. Pur și simplu, încerca să-l ajute.

- Care-i întrebarea ta?

- Am vizionat și celălalt film, **Casablanca**. E vorba despre un tip care are un bar undeva prin Africa, în timpul celui de-al doilea război mondial, și apare fosta lui prietenă, numai că ea s-a măritat cu altul...

- Cunosci subiectul. Ce nu-nțelegi?

- Nimic. De ce tipul cu barul...

- Humphrey Bogart.

- De ce Humphrey Bogart bea tot timpul, de ce-i spune că n-o s-o ajute și după aceea o ajută, de ce-i spune că ea nu poate

să rămână? Dacă erau așa topiți unul după celălalt, de ce nu poate ea să rămână?

- Era război, am răspuns. Amândoi aveau treburi de făcut.

- Treburile alea erau mai importante decât soarta lor împreună?

- Îhî, am încuviințat, dar n-o credeam, în ciuda discursului „demagogic“ al lui Rick.

Sprijinul moral al Ilsei pentru soțul ei și lupta lui Rick în Rezistență nu erau mai importante. Ele reprezentau doar niște substituenți. Lucrurile pe care le făceai când nu puteai obține ceea ce doreai.

- Naziștii i-ar fi înhățat, am adăugat.

- Bine, aprobă ea neconvins. Deci nu pot rămâne împreună.

Dar de ce el nu poate să i-o tragă înainte de plecare?

- Acolo, la aeroport, din picioare?

- *Nu*, spuse Capa foarte serioasă. Înainte. La bar.

Pentru că n-o poate avea, m-am gândit. Și el o știe.

- Din cauza lui Hays Office, am rostit.

- În viața adevărată, ei doi s-ar fi culcat.

- Gândul ăsta mă liniștește, am spus. Însă filmele nu sunt viață adevărată. Ele nu-ți pot spune ce simt oamenii, ci trebuie să-ți arate. Valentino își dă ochii peste cap, Rhett o ridică pe Scarlett în brațe, Lillian Gish își încleștează mâna pe inimă, Bogart o iubește pe Ingrid și n-o poate avea. (Am văzut-o privindu-mă din nou inexpresiv.) Proprietarul barului o iubește pe fosta lui prietenă, așa că ei trebuie să ți-o *arate*, nelăsându-l s-o atingă, sau măcar să-i dea un sărut de adio. Trebuie să stea locului și să se uite la ea.

- Ca tine, bând tot timpul și căzând din glisoare.

A fost rândul meu s-o privesc inexpresiv.

- În noaptea când Alis te-a adus la mine-n cameră, când erai beat mort...

Tot nu pricepeam.

- Îți demonstrai sentimentele, continuă Capa. Ai încercat să treci prin ecranul glisorului și ai fi murit dacă nu te trăgea afară Alis.

III - 5

SCENĂ: Exterior. Reședința Hardy. Vântul învolburează frunzele căzute. Anșeneu lent la un copac desfrunzit. Zăpadă. Iarnă.

Se pare că fusese o noapte ca-n povești. Încercasem să trec prin peretele glisorului ca un datadrog prea sonat și apoi ciocănisem pe cine nu trebuia. Un spectacol minunat, Andrew!

Iar Alis mă salvase. Am luat glisorul până la Hollywood Boulevard, ca s-o caut, intrând în Orașul Probelor de Film și în S-a Născut O Stea, unde lucra sosia lui River Phoenix. Ghereta Happy-Enduri își schimbase numele în De-a Pururi Fericiți și rula **Doctor Jivago**, Omar Shariff și Julie Christie pe pajiștea cu flori, zâmbind și ținând un prunc. Un grup de dataturiști pe jumătate interesați urmăreau ecranul.

- Caut o față, am rostit.

- Alege, replică individul, Lara, Scarlett, Marilyn...

- Am fost aici acum câteva luni, am încercat să-i scutur memoria. Am discutat despre **Casablanca**...

- Am **Casablanca**, îmi răspunse. Am și **La răscruce de vânturi**, **Love Story**...

- Fața asta, l-am întrerupt, e cam atât de înaltă... cu părșaten deschis...

- Liber profesionistă?

- Nu. Lasă...

Am plecat. Pe trotuarul acela nu existau decât grote RV. Am rămas locului și m-am gândit la ele, la saloanele simsex aflate ceva mai departe și la liber profesionistele ieșite la agățat în fața lor, purtând tricouri din plasă zdrențuite, apoi am revenit la De-a Pururi Fericiți.

- **Casablanca**, am spus, strecurându-mă în fața dataturiștilor care se hotărâseră să se așeze la coadă.

I-am întins cartea de credit.

Tipul mă conduse înăuntru.

- Dorești un happy-end anume?, mă întrebă.

- Normal.

M-a așezat în fața compului, un Wang antic.

- Apeși pe butonul ăsta, îmi explică, și opțiunile o s-apară pe ecran. Selectează-o pe cea dorită. Baftă!

Am rotit aeroplanul cu patruzeci de grade, l-am turtit în două dimensiuni și l-am făcut să arate precum cartonul din care fusese făcut. Nu văzusem niciodată o mașină de produs ceață. M-am decis pentru o locomotivă cu aburi, scuipând vălătuci groși de fum alb, și am rulat înainte la planul american al lui Bogart spunându-i lui Ingrid: „Noi doi vom rămâne întotdeauna cu Parisul“.

- Extinde perimetrul fotogramei, am comandat și am început să le completez picioarele, Ingrid cu pantofi fără toc și Bogart cu platforme, paralelipiede masive din lemn prinse de pantofi cu bucăți de...

- Ce dracu' faci aici? izbucni tipul năpustindu-se înăuntru.

- Încercam doar să injectez o doză de realitate în proceduri.

Mă împinse afară din scaun și începu să apese pe taste.

- Ieși dracu-afară!

Dataturiștii care fuseseră acolo înaintea mea stăteau în fața ecranului și în jurul lor se adunase lume.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Avionul era din carton și mecanicii de pe aeroport erau pitici, am spus. Bogart avea doar un metru șaizeci și doi. Fred Astaire era fiul unui imigrant, lucrător într-o distilerie. A abandonat școala după șase clase.

Tipul ieși din gheretă, fumegând ca mașina mea de produs ceață.

- „Se uită la tine, puștoaica a tras șaptesprezece duble“, am rostit pornind spre glisor. Nimic nu-i adevărat. Totul se face cu oglinzi.

III - 5

SCENĂ: Exterior. Reședința Hardy iarna. Zăpadă murdară pe acoperiș, pe peluză, troienită de ambele părți ale aleii. Anșeneu lent în primăvară.

Nu-mi amintesc dacă am mai revenit pe Hollywood Boulevard. Știu că m-am dus la petreceri, sperând că Alis va reapărea în prag, dar nici măcar Capa nu se mai ivea pe acolo.

Între timp, am siluit, am jefuit și am căutat ceva ușor de aranjat. Nu exista nimic de felul ăsta. Trezirea doctorului din **Diligența** distrugea scena nașterii. **Decedat la internare** murea imediat fără Dana Andrews deșertând pahare de whisky, iar **Umbră misterioasă** dispărea cu totul.

Am apelat din nou meniul, căutând ceva fără SD-uri, ceva curat și sută la sută american. Cum erau musicalurile Alisei.

- Musicaluri, am comandat și meniul s-a împărțit pe categorii și a afișat o listă.

Am derulat-o.

În nici un caz **Carousel**. Billy Bigelow era pilangiu. Ca și Ava Gardner în **Magnolia** sau Van Johnson în **Brigadoon**. **Băieți și păpuși**? Nici gând. Marlon Brando făcea pe misionarul turtit de rom. **Gigi**? Plin de lichioruri și țigări, ca să nu mai amintesc de **The Night They Invented Champagne**.

Șapte mirese pentru șapte frați? Poate... Nu avea scene prin localuri sau numere de soiul „Puneți burta pe bar, băieți“. Poate

ceva rachiu de mere cu ocazia construirii hambarului, sau în baracă, nimic ce nu putea scos printr-o simplă ștersătură.

- **Șapte mirese pentru șapte frați**, am vorbit spre comp și mi-am mai turnat din bourbonul pe care-l cumpărasem pentru **Uriășul**.

Howard Keel intra în oraș, se însura cu Jane Powell și plecau spre munți în căruța lui. Puteam derula repede-înainte întreaga secțiune; era greu de crezut că Howard avea să scoată o ploscă și să-i ofere Janei o dușcă, totuși am lăsat-o să ruleze cu viteză normală, în vreme ce ea pălăvrăgea despre planuri și speranțe. Care aveau să fie năruite imediat ce avea să afle că urma să gătească și spele pentru cei șase frați soioși ai soțului. Howard îndemna niște cai imaginari și părea stingherit.

- Așa-i, Howard. Nu-i spune. am mormăit. Oricum n-o să te asculte. Trebuie să descopere singură.

Ajunseră la baracă. Mă așteptasem ca măcar unul dintre frați să aibă o pipă făcută dintr-un cocean de porumb, dar n-am zărit nimic. Urmă o încăierare, alt cântec și apoi o porțiune lungă de normalitate curată până la construirea hambarului.

Mi-am turnat încă o porție de bourbon și m-am aplecat înainte, așteptând desfrâul rustic. Din căruță, Jane Powell coborî plăcinte și prăjituri, apoi o damigeană acoperită de paie pe care trebuia s-o transform într-o oală de fasole sau altceva, după care începură numărul construirii hambarului pe care Alis îl ceruse în seara când o cunoscusem.

- Repede-înainte până la sfârșitul muzicii, am rostit, apoi: Așteaptă.

Nu era însă o comandă și ei continuară să galopeze prin dans, îl terminară și construirea hambarul în timp record.

- Stop, am spus. Înapoi la nouă-șase, am adăugat și am rederulat la începutul dansului. Înainte în timp real, am zis și am văzut-o.

Ea era. Alis. Într-o rochie roz cadrilată și ciorapi albi, cu părul ei iluminat dindărăt, strâns la spate în coc.

- Stop cadru, am spus.

Băutura-i de vină, m-am gândit. Ray Milland în **Ultimul weekend**, zărind elefanți roz. Ori un efect al strobului, o declanșare întârziată sau altceva, suprapunând fața Alisei peste dansatori așa cum făcuse peste Fred Astaire și Eleanor Powell dansând pe podeaua lustruită.

Și cât de frecvent avea să se întâmple asta? De fiecare dată când cineva începea să danseze? De fiecare dată când o figură, sau o fundă de păr, ori o fustă înfoiată îmi reaminteau de acea primă declanșare? Și așa eliminarea băuturii din filmele lui Mayer era oribilă. Nu credeam că voi putea rezista dacă trebuia s-o văd și pe Alis.

Am decuplat ecranul, apoi l-am pornit iarăși, ca și cum aș fi încercat să depanez un program, dar ea era tot acolo.

Am privit din nou dansul, examinându-i atent chipul, după care am băgat viteză triplă până la scena răpirii miresei. Dansatoarea, purtând o bonetă peste părul șaten deschis, aducea cu Alis dar *nu* era ea. Din nou viteză triplă până la următorul număr de dans, de data aceasta fetele schițând pași de balet în pantalonași și ciorapi albi, fără bonete, însă indiferent ce ar fi fost, părul ei sau muzica sau înfiorarea fustei, trecuse și nu rămăsese decât o fată care semăna cu Alis. O fată care, spre deosebire de Alis, ajunsese să danseze în filme.

Am trecut repede-înainte prin restul filmului, dar nu mai existau numere de dans și nici urmă de Alis, iar asta nu era decât

CONNIE WILLIS - *Remake*

Altă Lecție: Andrew, să nu mai amesteci bourbonul cu tequila din **Rio Bravo**.

- Titlurile genericului, am rostit, m-am întors și am șters sticla din scena pensiunii.

Apoi cu viteză triplă din nou la construirea hambarului, ca să preschimb damigeana într-un coș de pâine, și după aceea m-am gândit că ar fi mai bine să vizionez și restul scenei, să mă asigur că damigeana nu apărea în alt cadru.

- Copiază și expediază, am spus, și înainte în timp real.
Atunci a reapărut. Dansând în filme.

III - 6

CLIȘEU FILM NR. 15. Mahmureala. (Urmează de obicei numărului 14: Petrecerea.) Migrenă, crispăre la zgomote puternice, ftofobie.

VEZI: Umbra misterioasă, Capcana blândă, Nick, gentleman detectiv, McLintock!, Umbra lui Nick, Poveste din Philadelphia, Cântecul Umbrei.

Am accesat-o pe Capa, fără imagini video.

- Cunoști ceva care m-ar putea trezi?

- Rapid, sau fără dureri?

- Rapid.

- Ridigaină, îmi răspunse prompt. Care-i treaba?

- Nimic deosebit, i-am răspuns. Mayer mă-nnebunește să trag mai tare cu filmele lui și-am decis că SD-urile mă-ncetinesc. Ai ceva din aia?

- Trebuie să mă interesez. Îți fac rost și-ți aduc.

Am vrut să-i spun că nu-i nevoie, dar ar fi devenit și mai bănuitoare.

- Mulțumesc.

În timp ce o așteptam, am apelat titlurile realizatorilor. Nu mi-au fost de mare ajutor. La urma urmelor, existau șapte mirese, iar eu nu le cunoșteam decât pe Jane Powell și Ruta Lee, care jucase în toate filmele de serie B realizate în anii 1970. Dorcas era Julie Newmeyer, care ulterior își schimbase numele în Julie Newmar. Când

CONNIE WILLIS - *Remake*

m-am întors și am vizionat iarăși scena construirii hambarului, le-am identificat imediat.

Am privit-o, ascultând numele celorlalte personaje. Blonda micuță pe care o iubea Russ Tamblyn se numea Alice, iar Dorcas era bruneta înaltă. Am trecut repede-înainte până la scena răpirii și am asociat celelalte fete cu numele personajelor lor. Cea în rochie roz era Virginia Gibson.

Virginia Gibson.

- Catalogul Breslei Actorilor de Film, am rostit și am adăugat numele aflat.

Virginia Gibson jucase în mai multe filme, inclusiv **Athena** și ceva denumit **Eu l-am ucis pe Sălbaticul Billy Hickok**.

- Musicaluri, am spus și lista s-a redus la cinci pelicule.

Ba nu, patru.

- **Notorious**, am zis după care m-am speriat. (Dacă și Ingrid Bergman avea fața lui Alis?) Anulează, am comandat și am încercat să mă gândesc la alt film, la orice film.

Cu excepția lui **Athena**.

- Tom, ai pățit ceva? mă strigă Capa prin ușă.

- Imediat, am răspuns, privind ecranul alb.

Cufărul din Saratoga? Nu, și acolo juca Ingrid; oricum, dacă așa avea să se întâmple mereu, era mai bine s-o știu înainte de a înghiți alte hapuri.

- **Notorious**, am șoptit. Fotograma 54-119.

Am așteptat să apară chipul lui Ingrid.

- Tom! strigă Capa. S-a-ntâmplat ceva?

Cary Grant ieși din sala de bal și Ingrid privi după el, părând tulburată și pe punctul de a izbucni în lacrimi. În plus, arăta ca Ingrid, ceea ce constituia o ușurare.

- Tom! repetă Capa și am deschis ușa.

Intră și-mi întinse niște capsule albastre.

- Ia două. Cu apă. De ce n-ai răspuns?

- Ascundeam urmele, am arătat spre ecran. Treizeci și patru de sticle de șampanie.

- Am văzut filmul ăsta, zise ea apropiindu-se de ecran. Se petrece în Brazilia. Are cadre de fundal natural cu Rio de Janeiro și Căpățâna-de-zahăr.

- Exactă ca întotdeauna, am încuviințat și am continuat nepăsător: Apropo, știi cumva dacă Fred Astaire a fost copyrightat?

- Nu. ILMGM a făcut recurs.

- Cât durează până-și face efectul ridigaina asta? am urmat înainte ca ea să poată întreba de ce mă interesa Fred Astaire.

- Depinde cât de saturat îți este metabolismul, îmi răspunse. După cum ai tras-o - vreo șase săptămâni.

- *Șase săptămâni?*

- Glumeam. Patru ore, poate mai puțin. Ești sigur că vrei să-ncerci? Dacă începi din nou să declanșezi?

N-am întrebat-o de unde știa că declanșasem. La urma urmelor, ea era Capa.

Îmi întinse paharul.

- Bea multă apă. Și fă pipi cât mai des. De fapt care-i treaba?

- Arderea trecutului, i-am zis și am revenit spre ecranul încremenit.

Am tăiat altă sticlă de șampanie.

Ea se aplecă peste umărul meu.

- Asta-i scena unde li se termină șampania și Claude Rains coboară-n pivniță și-l prinde pe Cary Grant?

- N-o să mai fie așa după ce-o s-o termin. Șampania va fi înghețată. Tu ce zici, să ascund uraniul în frigiderul pentru înghețată sau în sacoșa cu sare gemă?

Mă privi cu seriozitate.

- *Eu* zic că ceva e-n neregulă. Despre ce-i vorba?

- Am o întârziere de patru săptămâni față de planificarea lui Mayer și mă strânge de gât, asta-i în neregulă. Ești sigură că-i ridigaină? am examinat capsulele. Nu poartă nici o marcă.

- Sunt sigură, spuse privindu-mă la fel de bănuitor.

Am azvârlit capsulele în gură și m-am întins după bourbon.

Capa mi-l înhăță din mână.

- Le iei cu *apă*.

Intră în baie și am auzit gălgâitul bourbonului deșertat în toaletă. Ieși și-mi întinse un pahar de apă.

- Bea cât mai mult. Ajută la curățarea mai rapidă a organismului. Fără alcool.

Deschise dulapul, băjbâi înăuntru și scoase o sticlă de votcă.

- *Fără* alcool, repetă deșurubând dopul și dispăru în baie ca să-o golească. Mai ai sticle?

- De ce? m-am interesat așezându-mă pe pat. Te-ai hotărât să schimbi choochul cu altceva?

- Ți-am spus că m-am lăsat. Scoală-te.

Am ascultat-o, iar ea se lăsă în genunchi și începu să scotocească sub pat.

- D-aia știu care-s efectele ridigainei, continuă extrăgând o sticlă de șampanie. O să vrei să bei, dar n-o face. O să vomîți. Pur și simplu, o să verși totul. (Se chinui cu dopul sticlei.) Așa că mai bine nu bea. Și nu-ncerca să faci nimic. Imediat ce-ncepi să simți ceva - dureri de cap, tremurături - întinde-te. Și nu te mai mișca. Este posibil să ai halucinații. Șerpi, monștri...

- Iepuri de doi metri pe care-i cheamă Harvey, am adăugat.
- Nu glumesc. Când am luat-o, am avut senzația c-o să mor. Și-i mult mai ușor să te lași de chooch decât de alcool.

- Atunci de ce te-ai lăsat?

Mă privi cu scârbă și reîncepu să chinuiască dopul.

- M-am gândit că-n felul ăsta o să mă remarce cineva.

- Și-a făcut-o?

- Nu. De ce m-ai sunat și mi-ai cerut ridigaina?

- Ți-am zis. Mayer....

Reuși în sfârșit să scoată dopul.

- Mayer e-n New York, căutând sprijin pentru noul lui șef care, se zvonește, e pe cale de a fi debarcat. Se spune că execilor din ILMGM nu le place genul ăsta de morală puritană. Cel puțin când li se aplică lor. (Deșertă sticla și se întoarse în cameră.) Mai ai șampanie?

- Grămezi, am replicat și m-am apropiat de comp. Fotograma următoare, am comandat și pe ecran apăru o cadă plină cu sticle de șampanie. Vrei să le golești și pe-astea?

M-am întors, rânjind.

Ea mă privea foarte serioasă.

- De fapt care-i treaba?

- Următoarea fotogramă, am spus.

Ecranul trecu la Ingrid, părând tulburată, cu părul ca un halo. I-am îndepărtat cupa de șampanie din mână.

- Ai văzut-o din nou, așa-i? mă întrebă.

Totul.

- Pe cine? m-am făcut că nu pricep, deși era inutil. Mda, am aprobat. Am văzut-o. (Am închis **Notorious**.) Vino-ncoace, vreau să-ți arăt ceva.

M-am adresat compului:

- **Şapte mirese pentru şapte fraţi.** Fotograma 25-118.

Ecranul se aprinse cu Jane Powell în căruţă, ținând un coş.

- Înainte în timp real, am zis şi Jane Powell i-a întins coşul Juliei Newmar.

- Crezusem că filmul ăsta e-n litigiu, spuse Capa dinapoia umărului meu.

- Pentru cine? Jane Powell sau Howard Keel?

- Russ Tamblyn, mi-l arată ea. (Suisse în căruţă şi privea melancolic la blonda micuţă, Alice.) Virtusonic l-a folosit în pornoparadeli şi lui ILMGM nu-i place. Invocă abuz de copyright.

Russ Tamblyn, arătând tânăr şi inocent, ceea ce era probabil chiar şpilul, plecă cu Alice, iar Howard Keel o coborî pe Jane Powell de pe capră.

- Stop, m-am adresat compului. Vreau să fii atentă la următoarea scenă, am continuat spre Capa. La feţe. Înainte în timp real, am zis şi dansatorii au format două şiruri, s-au aplecat şi au făcut reverenţe.

Nu ştiu ce mă aşteptasem de la Capa - poate să icnească şi să se apuce cu mâna de inimă ca Lillian Gish. Sau pe la jumătatea secvenţei să se întoarcă şi să mă întrebe: „La ce anume exact trebuie să fii atentă?”

Nu se întâmplă nimic din toate astea. Privi întregul episod, nemişcată şi tăcută, aproape tot atât de concentrată asupra ecranului pe cât fusese Alis, după care rosti încetisor:

- Nu credeam c-o s-o facă.

Pentru o clipă, nu mi-am putut da seama ce zicea datorită vuietului din capul meu, vuietul care-mi repeta: „Este *ea*. Nu-i o declanşare. Este *ea*.”

- Toate chestiile alea despre găsirea unui profesor de dans, vorbea Capa. Toate chestiile alea despre Fred Astaire... Nu m-am gândit niciodată c-o să...

- Nu te-ai gândit niciodată c-o să *ce*? am întrebat sec.

- Asta, flutură ea vag din mână spre ecran, unde se ridicau pereții hambarului. C-o să termine ca o ciocănitoare. C-o să accepte. Să cedeze. Să se vândă. Arată din nou spre ecran: Mayer ți-a zis pentru care exec o faci?

- N-am făcut-o eu.

- Oricum, *cineva* a făcut-o. Probabil că Mayer l-a rugat pe Vincent, ori pe altcineva. Mi s-a părut că ziceai că nu voia să-și lipească fața pe alt corp.

- Nu dorea și n-o dorește nici acum. Asta nu-i o suprainprimare. E chiar ea, dansând.

Capa examinează ecranul. Un cow-boy izbi cu ciocanul peste degetul mare al lui Russ Tamblyn.

- Nu s-ar fi vândut, am spus.

- Ca să citez un amic, făcu Capa, toți se vând.

- Nu, am clătinat din cap. Oamenii se vând ca să obțină 13

- Poate c-avea nevoie de bani, sugeră Capa privind ecranul.

Cineva îl trosni pe Howard Keel cu o scândură și Russ Tamblyn îl pocni.

- Poate c-a ajuns la concluzia că nu poate obține ceea ce *ce* și dorește.

- Nu, am repetat amintindu-mi cum stătea cu chip decupat pe Hollywood Boulevard. Nu-nțelegi... Nu!

- *Bine*, rosti ea împăciuitoare. Nu s-a vândut. Nu-i *ce* suprainprimare. Ridică brațul: Atunci ce-i? Cum a ajuns acolo, de *ce* n-a lipit-o cineva?

CONNIE WILLIS - *Remake*

Howard Keel îmbrânci doi caftangii într-un colț și hambarul se prăbuși, desfăcându-se în zuruit de scânduri și jale.

- Nu știu, am recunoscut.

Amândoi am tăcut aproape un minut, uitându-ne la dezastru.

- Pot revedea scena? întrebă Capa.

- Fotograma 25-200, înainte în timp real, am comandat, iar Howard Keel se ridică din nou pentru ca s-o coboare pe Jane Powell.

Dansatorii formară șirurile. Și Alis apăru iarăși, dansând în filme.

- Poate că nu-i ea, sugeră Capa. De asta mi-ai cerut să-ți aduc ridigaina, nu-i așa - credeai că alcoolul-i de vină?

- O vezi și tu...

- Știu, se încruntă ea, dar nu-s tocmai sigură că știu cum arată. Vreau să zic că, de câte ori am văzut-o eram destul de pulbere, la fel ca tine. Și n-au fost nici prea multe ocazii, este?

Petrecerea cu pricina, apoi momentul când Capa o trimisese să-mi ceară accesările și episodul glisorului. Absolut toate, clipe memorabile.

- Nu prea, am încuviințat.

- Deci este posibil să fie cineva care aduce bine cu ea. Are ochii mai închis la culoare, nu-i așa?

- O perucă. Perucile și machiajul te pot face să arăți cu totul altfel.

- Mda, mormăi Capa de parcă asta ar fi dovedit ceva. Să semeni foarte bine cu cineva. Poate că persoana asta poartă o perucă și machiaj care o fac să semene cu Alis. De fapt, cine este? În film vreau să zic...

- Virginia Gibson.

- Poate că această Virginia Gibson și Alis seamănă pur și simplu între ele. A mai jucat și-n alte filme? La Virginia Gibson mă refer. Dacă a jucat, le putem viziona - să vedem cum arată, dacă asta este sau nu Alis. Mă privi îngrijorată: Deși poate că ar fi mai bine să lași ridigaina să-și facă efectul. Încerci vreun simptom? Migrene?

- Nu, am răspuns uitându-mă la ecran.

- O să-nceapă în câteva minute. Îndepărtă cuverturile de pe pat: Întinde-te și o să-ți aduc niște apă. Ridigaina acționează rapid, dar e dură. Cel mai bine ar fi dacă ai putea...

- Să mă culc.

Aduse un pahar de apă și-l așeză lângă pat.

- Conectează-te cu mine dacă te apucă tremurăturile și începi să halucinezi.

- După tine, am început deja.

- N-am spus asta. Am spus doar c-ar trebui s-o verifici pe această Virginia Gibson înainte de a te grăbi cu concluziile. După ce ridigaina își face treaba.

- Adică atunci când o să fiu treaz, n-o să mai semene cu ea?

- Adică atunci când o să fii treaz, o să poți cel puțin s-o vezi. Mă privi în ochi: Vrei să fie ea?

- Cred c-o să mă-ntind, am declarat încercând s-o fac să plece. Mă doare capul.

M-am așezat pe pat.

- Începe să acționeze, constată ea triumfătoare. Conectează-te dacă îți trebuie ceva.

- Bine, am aprobat și m-am întins pe pat.

Privi în jurul odăii.

- Nu mai ai băutură pe aici, așa-i?

- Cu litrii, am arătat ecranul. Sticle, sticlute, damigene, carafe... Orice poftești, există acolo.

- Dacă bei ceva, înrăutățești situația.

- Știu, am zis acoperindu-mi ochii cu mâna. Tremurături, elefanți roz, iepuri înalți de doi metri și „cum vă mai simțiți, domnule Wilson?”.

- *Conectează-te*, repetă și părăsi în sfârșit camera.

Am așteptat cinci minute ca să se întoarcă și să-mi spună să nu uit să fac pipi, apoi alte cinci minute să apară șerpii sau iepurii, sau, mai rău, Fred și Eleanor, îmbrăcați în alb și dansând unul lângă celălalt. M-am gândit la spusele Capei. Ce putea fi, dacă nu era o supraimprimare? Pentru că în mod clar nu era așa ceva. Capa n-o auzise pe Alis vorbind despre visul de a dansa în filme. N-o văzuse în seara aceea pe Hollywood Boulevard, când îi oferisem ocazia respectivă. În noaptea aceea putuse fi digitizată, putuse fi Ginger Rogers, Ann Miller, oricine ar fi dorit. Chiar și Eleanor Powell. De ce s-ar fi răzgândit brusc, hotărând că-și dorea să fie o dansatoare de care n-auzise nimeni, niciodată? O actriță care apăruse numai în câteva filme. Iar în unul dintre acelea jucase Fred Astaire...

„Suntem *atât* de aproape de obținerea călătoriei prin timp“, spusese execul, apropiind degetul mare de arătător.

Dacă Alis, care era gata să facă orice pentru a dansa în filme, care era gata să exerseze într-o sală de clasă strâmtă cu un monitor minuscule și să lucreze nopțile într-o capcană pentru dataturști, convinsese unul din datahackerii călătoriei temporale s-o lase să-i fie cobai? Dacă Alis îl convinsese s-o trimită înapoi în anul 1954, purtând o vestă verde și mănuși scurte, iar după aceea, în loc să se întoarcă așa cum ar fi trebuit, își schimbase numele în Virginia Gibson și se prezentase la MGM ca să susțină o probă pentru un rol în **Șapte mirese pentru șapte frați**? Și apoi jucase

în alte șase filme. Dintre care unul era **Funny Face**. Cu Fred Astaire...

M-am sculat în capul oaselor, încetișor, astfel încât durerea de cap să nu se transforme în altceva mai rău, m-am apropiat de consolă și am apelat **Funny Face**.

Capa spusese că Fred Astaire nu ieșise din litigiu, ceea ce era adevărat. Am instalat o monitorizare cu avertizare atât pe film cât și pe Fred pentru eventualitatea unei soluționări a cazului. Dacă într-adevăr Capa - avea dreptate-și când nu avusese? - Warner ar fi mârâit și ar fi protestat imediat. Totuși, dacă exista vreo fisură ori dacă avocații lui Warner erau ocupați cu Russ Tamblyn, putea exista posibilitatea unei ferestre. Am pus programul de monitorizare să mă țârâie imediat ce afla ceva și am apelat din nou lista musicalurilor în care jucase Virginia Gibson.

Ascensiunea stelclor era un alb-negru cu al doilea război mondial, care transpus în culoare nu mi-ar fi oferit o imagine la fel de clară, iar **Înapoi pe Broadway** se afla de asemenea în litigiu, pentru cineva de care n-auzisem niciodată. Rămâneau **Athena**, **Zugrăvind norii cu raze de soare** și **Ceai pentru doi**; nu-mi aminteam să fi vizionat vreunul.

Când am apelat **Athena**, am înțeles motivul. Era o combinație între **Atingerea lui Venus** și **Nu o poți lua cu tine**, cu grămezi de volănașe plutitoare și obsedați de alimentația naturală, dansurile lipsind aproape complet. Virginia Gibson, în volane verzi, trebuia să fie Niobe, regina jazzului și stepului sau așa ceva. Indiferent ce ar fi fost, nu era Alis. Aducea cu ea, mai ales cu părul strâns la spate în coadă de cal. „Și cu trei sferturi de bourbon la bord“, ar fi zis Capa. Plus o doză dublă de ridigaină. Chiar și așa, nu semăna la fel de bine cu ea pe cât semăna dansatoarea din scena construirii hambarului. Am apelat **Șapte mirese** și ecranul a rămas alb multă

vreme, după care pe el au început să se deruleze avertismente juridice: „Filmul se găsește actualmente în litigiu și nu este disponibil pentru vizionare.“

Cu asta încheiasem discuția. Până ce tribunalele urmau să decidă să-l lase pe Russ Tamblyn să fie tranșat și porționat, eu aveam să fiu scăpat de chooch și capabil să văd dacă era doar cineva care semăna cu Alis sau nici măcar atât. O combinație de lumini și machiaj.

Nu avea nici un rost să mă mai târăsc prin alte musicaluri pentru a-mi susține teoria. Orice asemănare era se datora alcoolului și ar fi trebuit să fac ce-mi recomandase doamna doctor Capa: să mă culc și s-aștept să treacă totul. După care, înapoi la tranșări și porționări. Ar fi trebuit să apelez **Notorious** și să-l termin.

- **Ceai pentru doi**, am rostit.

Ceai era un film cu Doris Day și m-am întrebat dacă ea intra pe lista dansatoarelor proaste a Alisei. Ar fi meritat. Rânjea, arătându-și dinții pe toată durata unui număr de step alături de Gene Nelson, filmat într-o sală de repetiții pentru care Alis ar fi fost în stare de crimă, numai podele și oglinzi, fără nici un fel de pupitre suprapuse. Mai întâi o versiune latino-americană oribilă după „Crazy Rhythm“, Gordon MacRae cântând „I Have Only Eyes for You“, după care venea marele număr al Virginiei Gibson.

Nu se punea câtuși de puțin problema să fie Alis. Cu părul despletit, nici nu prea semăna cu ea. Sau poate că ridigaina își făcea efectul.

Numărul de dans reprezenta ideea Hollywoodului asupra baletului, alte volănașe și o mulțime de piruete, în nici un caz dansurile pentru care s-ar fi deranjat Alis. *Dacă* ar fi urmat baletul acasă, în Meadowville, nu doar jazzul și stepul, pe când Virginia făcuse în mod clar baletul, așadar Alis nu era Virginia, iar eu eram treaz și asta însemna înapoi la sticle.

- Înainte șaispatru, am spus și am urmărit-o pe Doris rânjind pe durata cântecului ce dădea titlul filmului și un intermezzo absolut inutil.

Numărul următor era unul spectaculos, cu toată trupa de balet. Virginia nu apărea în el și am vrut să dau repede- înainte, apoi m-am oprit.

- Înapoi la începutul muzicii, am comandat și am privit scena de balet, numărând fotogramele.

O pereche blondă ieși în față, execută o serie de lunecări pe poante și reveni înapoi, după care un tip brunet și o roșcată cu fustă albă, plisată, începură să danseze charleston, stând unul lângă celălalt. Ea avea păr cârlionțat și o bluză înnodată peste abdomen, amândoi își puseră palmele pe genunchi și-i mișcară cu rapiditate într-o parte și cealaltă, deplasând în același timp mâinile.

- Fotograma 75-004, înainte doișpe, am rostit.

Am urmărit numărul cu încetinitorul.

- Mărește cvadrantul doi, am spus și am privit-o pe roșcată acoperind ecranul, deși nu era necesară nici mărirea și nici derularea cu încetinitorul.

Personajul nu putea fi confundat.

O recunoscusem în clipa când o zărisem, la fel cum se întâmplase în scena construirii hambarului, și de vină nu era băutura (din care cel puțin cincisprezece minute dispărușeră din metabolismul meu) sau strobul, ori o asemănare trecătoare, amplificată de ruj și creion de ochi. Era Alis. Ceea ce era imposibil.

- Ultima fotogramă, am comandat, însă pelicula era de pe vremea Bunelor Timpuri De Altădată, când balerinele nu figurau în titlurile realizatorilor, iar data copyrightului trebuia descifrată.

MCML... 1950.

Am parcurs încă o dată filmul, oprind imaginea și mărimd-o de câte ori observam o roșcată, însă n-am revăzut-o. Am trecut repede-înainte până la charleston și l-am privit din nou, încercând să elaborez o teorie.

Perfect. Datahackerul o trimisese în anul 1950 (ștergeți asta - copyrightul era pentru data difuzării - o trimisese în anul 1949) și ea așteptase patru ani, dansând în corpuri de balet și împrietenindu-se cu Virginia Gibson, așteptând ocazia de a-i trage una în cap Virginiei, ascunzând-o înapoia unui decor și luându-i locul în **Mirese**. Putuse astfel să-l impresioneze cu dansul ei pe producătorul lui **Funny Face**, care să-i ofere un rol, și în cele din urmă să ajungă să danseze cu Fred, chiar dacă doar într-un număr cu tot corpul de balet.

Chiar și turtit de chooch, n-aș fi acceptat teoria asta. Totuși era Alis, așadar trebuia să existe o explicație. Poate că între angajamentele ca dansatoare de fundal, obținuse o slujbă de trupcald. Meseria exista și pe timpuri. Pe atunci trupcaldele se numeau dubluri și poate că ea o dubla pe Virginia Gibson tocmai pentru că semănau destul de bine, iar Alis o convinsese cumva s-o lase să-i ia locul într-un număr sau aranjase ca Virginia să lipsească la o turnare. Anne Baxter în **Totul despre Eva**. Sau poate că Virginia avea o problemă dată de SD și, când venise beată, Alis trebuise să-i ia locul.

Ipoteza nu era cu mult mai bună decât cele dinainte. Am apelat din nou meniul. Dacă Alis căpătase un rol ca dansatoare de fundal, poate că obținuse și altele. Am scanat musicalurile, căutând să-mi amintesc care aveau numere cu corpuri de balet. **Cântând în ploaie** era unul. Scena petrecerii din care scosesem toată șampania.

Am apelat înregistrările modificărilor pentru a găsi numărul fotogramei și am trecut repede-înainte prin non-șampanie, până la Donald O' Connor rostind: „La petreceri, trebuie să pui un film. E

legea Hollywoodului“, prin filmul respectiv, până la începutul numărului cu corpul de balet.

Fete în minifustițe roz și caschete cu clape alergau prin cadru în acordurile lui „You Are My Lucky Star“ și un unghi de filmare nefericit ales. Ar fi trebuit să cer o amplificare pentru a le distinge clar fețele. Nu mai era însă nevoie. O găsisem pe Alis.

Poate că izbutise s-o convingă pe Virginia Gibson. Poate că izbutise chiar s-o ascundă pe ea și pe roșcata din **Ceai pentru doi** înapoia decorurilor respective. Însă Debbie Reynolds nu avusese probleme SD, iar dacă Alis ar fi îndesat-o înapoia unei machete, *cineva* ar fi observat.

Nu era vorba despre călătorii temporale. Era altceva, un fel de iluzie generată de comp prin care ea izbutise, nu știu cum, să danseze și să introducă dansurile în film. Caz în care nu dispăruse pentru vecie în trecut. Se afla tot în Hollywood. Iar eu aveam s-o găsesc.

- Închide, m-am adresat compului, am înhățat jacheta și m-am repezit afară pe ușă.

III - 7

CLIȘEU FILM NR. 419: Evadarea Oprită. Eroul/ Eroina fuge, căutând să scape de cei răi, îi păcălește și este pe punctul de ajunge acasă, când apare brusc eroul negativ și întreabă: „Încotro?”

VEZI: Marea evadare, Imperiul contraatacă, La nord prin nord-vest, Treizeci și nouă de trepte

Capa stătea dincolo de ușă, cu brațele încrucișate, bătând din vârful unui picior. Rosalind Russell: Maica Stareță în **Probleme cu îngerii**.

- Ar fi trebuit să dormi, rosti ea.
- Mă simt perfect.
- Asta pentru că deocamdată nu ți-a ieșit tot alcoolul din organism. Uneori durează mai mult decât la ceilalți. Ai făcut pipi?
- Da, am încuviințat. Cu găleata. Acum, scuză-mă, te rog, doamnă infirmieră Ratchet...

- Indiferent unde te-ai duce, problemele pot aștepta până te-ai purificat complet, îmi bloacă ea drumul. Vorbesc serios. Ridigaina nu-i ceva cu care să te joci. (Mă împinse încetișor înapoi în cameră.) Trebuie să stai aici și să te odihnești. De fapt, unde voiai să te duci? S-o vezi pe Alis? Dacă da, ea nu mai e acolo. A renunțat la toate cursurile și s-a mutat din dormitorul ei.

Voia să spună că se mutase cu șeful lui Mayer.

- Nu mă duceam s-o văd pe Alis.
- Atunci unde mergeai?

Era inutil să încerc s-o mint, totuși am încercat.

- În **Funny Face** juca Virginia Gibson. Voiam să găsesc o copie a filmului.

- De ce n-o poți lua de pe fibrop?

- Filmul e cu Fred Astaire. De-asta te-am întrebat dacă mai e în litigiu. Vreme de câteva fotograme, am tăcut, lăsând-o să priceapă înțelesul, apoi am urmat: Ai zis că ar putea fi o simplă asemănare. Doream să văd dacă-i chiar Alis sau doar cineva care-i seamănă.

- Deci vrei să găsești o copie pirat? zise Capa, ca și cum ar fi fost gata să mă creadă. Mi s-a părut c-ai zis c-a jucat în șase musicaluri. Nu-s toate în litigiu, nu?

- În **Athena** nu există prim-planuri, am spus sperând că nu mă va întreba de ce nu puteam mări imaginile. Și știi obsesia ei cu Fred Astaire... Dacă va apărea undeva, nu poate fi decât **Funny Face**.

Toate astea nu aveau absolut nici un sens, fiindcă sugeram să găsesc un film în care juca Virginia Gibson, nu Alis, totuși Capa încuviință când auzi de Fred Astaire.

- Îți pot face eu rost de o copie.

- Mulțumesc, am spus. Nu trebuie nici măcar să fie digitizată. E bună și o peliculă. Am condus-o la ușă: Eu o să rămân aici, o să mă-ntind și o să las ridigaina să-și facă efectul.

Capa încrucișă din nou brațele.

- Jur, am continuat. Îți dau cheia. Mă poți încuia înăuntru.

- Te întinzi?

- Îți promit, am mințit fără să clipesc.

- N-o s-o faci, zise ea, și o să-ți pară rău. Suspină: Cel puțin n-o să urci în glisor. Dă-mi cheia.

I-am întins cardul.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Ambele, făcu ea.

I l-am dat și pe celălalt.

- *Întinde-te*, zise, apoi închise ușa și mă încuie înăuntru.

III - 8

CLIȘEU FILM NR. 86. Încuiat.

VEZI: Crinul strivit, La răscruce de vânturi, Fantoma vrăjmașă, Poveste din Palm Beach, Omul cu brațul de aur, Colecționarul.

Oricum îmi trebuiau mai multe dovezi înainte să pot da ochi cu Alis și începusem să simt migrena despre care mințisem că o aveam. M-am dus în baie, am urmat dispozițiile Capei, după care m-am întins pe pat și am apelat **Cântând în ploaie**.

Nu se vedeau nici un fel de linii de decoruri false sau umbre de pixeli, iar când am rulat o verificare de zgomot n-au apărut semnele unei degradări inegale. Toate astea nu dovedeau însă nimic. *Eu însumi* puteam face suprainprimări imposibil de detectat, având la bord trei sferturi din whiskyul de secară băut de William Powell în **Umbra misterioasă**.

Îmi trebuiau mai multe date. Preferabil ceva filmat în plan întreg și secvență continuă, însă Fred rămânea în litigiu. Am apelat din nou lista muzicalurilor. Alis purtase o turnură în ziua când plecasem s-o caut, ceea ce însemna un rol de epocă. Nu însă **Întâlnește-mă în St. Louis**. Spusese că acolo nu existau dansuri. Poate **Magnolia**. Sau **Gigi**.

Le-am parcurs pe amândouă, căutând umbreluțe și păr iluminat din spate, dar mi s-a părut că a durat o veșnicie și derulările repede-înainte m-au amețit.

- Căutare globală numere de dans, am comandat apăsându-mi mâna peste ochi, apoi mi-am petrecut următoarele zece minute explicându-i compului ce însemna un număr de dans. Înainte cu patruzeci, am spus și am început din **Carusel**.

Programul funcționa perfect, totuși avea să dureze o veșnicie. M-am întrebat dacă să elimin baletul, am decis că un comp n-ar fi știut mai bine decât Hollywoodul ce însemna asta și am adăugat o prioritate manuală.

- Instrucțiune de transfer instantaneu la următorul număr „Următorul, te rog“, am zis și am apelat **Pe Moonlight Bay**.

Pe Moonlight Bay era altă sărbătoare a dinților lui Doris Day, așa încât chiar și cu prioritatea a durat mult prea mult până l-am străbătut, dar cel puțin am putut comanda „Următorul, te rog“, când am văzut că nu existau turnuri.

- **Farandola**, am rostit.

Nu, ăsta era un Fred Astaire. **Fetele de la Harvey?**

Am căpătat alte avertismente juridice. Toată lumea se găsea în litigii? Am apelat meniul, scanând filme de epocă.

- **În minunata vară de altă dată**, am comandat, după care mi-a părut rău.

Era un Judy Garland și Alis avusese dreptate afirmând că în filmele ei nu se dansa. Am căutat să-mi amintesc ce altceva spusese în seara aceea în camera mea și ce filme ceruse. **În oraș**.

Nu se afla în litigiu. Juca însă Nemesis al ei, Gene Kelly, țopăind într-un costum alb de marinăr și străduindu-se să demonstreze cât era de dificil.

- Următorul, te rog, și apăru Ann Miller într-o rochie decoltată, rumenă în obraji și cu o față Marilyn, dansând step printre schelete de dinozauri.

Chiar și cu machiaj și umplutură digitizată, nu putea fi confundată cu Alis, și am avut senzația că asta însemna ceva important, dar tăcânitul stepului lui Ann îmi bubuia în cap. Am avansat cu „Următorul, te rog“ până la numărul Meadowville despre care Alis spusese că-i place: Vera-Ellen și superenergicul Gene Kelly într-un număr fără step. Vera-Ellen aducea mult cu Alis în privința proporțiilor, ba chiar avea o fundă în păr, totuși nu era Alis.

- Următorul, te rog.

Gene Kelly execută unul dintre baletale sale pompoase, Frank Sinatra și Betty Garrett dansară tangou cu un telescop de pe Empire State Building, apoi se ivi Ann Miller, într-o rochie și mai decoltată decât prima, urmată de Vera-Ellen. Purtând vesta verde și fusta neagră pe care le avusese Alis în petrecerea aceea din prima seară. M-am ridicat în capul oaselor.

Vera-Ellen îl apucă pe Gene Kelly de mână și făcu o piruetă, îndepărtându-se de obiectiv.

- Stop-cadru, am spus. Mărește.

Nu puteam confunda părul iluminat din spate și într-adevăr, când reveni din piruetă, era Alis, întinzând brațul, zâmbind încântată spre Gene.

Am solicitat meniul filmelor lui Vera-Ellen.

- **Frumoasa din New York**, am comandat.

Juridice. Fred Astaire. Idem **Trei mici cuvinte**. Am obținut în cele din urmă **Puștiul din Brooklyn** și l-am parcurs, număr cu număr, dar Alis nu apărea, și asta însemna că exista o logică de altă natură. Care? Gene Kelly? Fusesse atât în **Cântând în ploaie** cât și în **În oraș**.

- **Sus ancorele!**, am zis.

Gene Kelly era asistat de Kathryn Grayson și Jose Iturbi, nici unul nefiind faimos pentru talentul coregrafic, așa încât nu mă

așteptasem la numere nemaipomenite. Nici nu existau. Gene Kelly dansa cu Frank Sinatra, cu un șir de marinari, cu un șoricel animat.

Era altul dintre numerele lui fantastice exagerate, de data asta cu un fundal de animație, Tom și Jerry și o mulțime de efecte speciale pre-GC, însă el și Șoarecele Tom dansau în pantofi cu talpă moale, unul lângă celălalt, mâna și laba aproape atingându-se, și părea ceva adevărat.

L-am accesat pe Vincent, am decis că nu voiam s-o fac prin fir și am tastat o prioritate de deblocare a ușii, dorindu-mi să fi existat o modalitate prin care să pot determina prezența Capei fără s-o deschid.

Nu exista, dar nu conta. Ea nu era acolo. Am încuiat, pentru eventualitatea că se întorcea în absența mea, și am coborât la petrecere. Vincent demonstra un nou program unui trio de Marilynne cu voci seducătoare.

- Dați-i o comandă, spuse Vincent, arătând ecranul unde Clint Eastwood, îmbrăcat în poncho vărgat și o pălărie cu bandă concho, stătea într-un scaun, cu mâinile atârând în părți precum ale unei marionete. Haide, faceți-o!

Marilynele chicotiră.

- În picioare, rosti una dintre ele, plină de îndrăzneală.

Clint se sculă destul de rigid.

- Doi pași înapoi, zise altă Marilyn .

- Mami, mă lași și pe mine? am intervenit. Vincent, vreau să discutăm ceva. M-am strecurat între el și Marilynne: Trebuie să introduc un filmviu într-o scenă. Cum o fac?

- E mai ușor să faci scena de la început, îmi răspunse privind ecranul unde Clint stătea, așteptând ordinele. Sau printr-o suprainprimare digitizată. Ce fel de filmviu? Oameni?

- Da, oameni, dar o suprainprimare nu merge. Cum îl introduc?

- Cu un pixar și un combinator, strânse el din umeri. Poate chiar un DigiFundal vechi, dacă poți găsi vreunul. Le mai utilizează capcanele de dataturiști. Partea cea mai grea o reprezintă corecțiile locale - luminile, perspectiva, unghiurile camerei, muchiile...

Am încetat să-l ascult. Dugheana S-a Născut O Stea de pe Hollywood Boulevard avusese un DigiFundal. Iar Capa zisese că Alis își găsisese o slujbă pe acolo.

- N-ar fi totuși de calitate graficii, spunea el. Dacă ai însă și un atenuator expert, este posibil.

Și un pixar, și know-how-ul compului, și accesările. Iar Alis nu avusese nimic din toate astea.

- Dar dacă n-ai accesările? Să zicem că vrei s-o faci fără ca nimeni să nu știe absolut nimic.

- Crezusem că tu ai acces integral de studio, rosti el brusc interesat. Te-a concediat Mayer?

- Asta-i *pentru* Mayer. Scot SD-urile dintr-un film datahacker, am răspuns prompt. **Răsărit de soare.** Referințele vizuale sunt prea numeroase ca să le șterg. Trebuie să fac o întreagă scenă nouă și vreau să fie autentică.

Mă bizuiam pe faptul că el nu văzuse filmul și nici nu știa că fusese turnat înainte de apariția accesărilor; aveam șanse destul de mari cu cineva care-l transforma pe Clint Eastwood într-o marionetă.

- Eroul suprainprimă o imagine falsă peste cea reală. Ca să prindă un criminal.

Se încruntă nedumerit.

- Adică în filmul ăsta cineva intra în sursa fibrop?

- Îhî. Deci cum pot face ca să semene cu realitatea?

- Piratarea sursei? Nu se poate. Trebuie să ai accesările studioului.

Adică drumul repede-spre-nicăieri.

- Nu-i nevoie să arăt ceva ilegal, doar să povestesc cum anume găsește el o șuntare pe lângă încriptări sau cum sparge parolele de autorizare, i-am explicat, dar scutura deja din cap.

- Nu-i chiar așa. Studiourile au plătit prea mult pentru ceea ce le aparține, pentru actori, ca să permită piratările sursei, iar încriptările, parolele de autorizare, ȝigănelile, toate alea pot fi ocolite. De-aia au recurs la bucla fibrop. Orice iese se întoarce la loc.

Pe ecran, Clint începuse să se miște. Am ridicat ochii. Descria opturi, cu mâinile pe lângă corp, cu capul plecat. Făcea bucle.

- Sursa fibrop emite semnalul spre exterior și apoi spre interior, într-o buclă continuă. Semnalul conține un protocol de verificare a identității. Compară semnalul interior cu cel exterior, și dacă ele nu coincid îl respinge pe cel venit dinafară și-l înlocuiește cu cel vechi.

- Fiecare fotogramă? am întrebat gândindu-mă că poate protocolul verifica numai din cinci în cinci minute, îndeajuns ca să strecuri un număr de dans.

- Fiecare.

- Asta nu consumă o tonă de memorie? Nu implică o verificare pixel cu pixel?

- Controlul e brownian, îmi răspunse, dar nici asta nu era prea grozav.

Protocolul avea să testeze pixeli aleatorii, verificând dacă coincideau, și nu puteai ști dinainte pe care anume îi alegea. Imaginea putea fi înlocuită doar cu alta identică.

- Și dacă aş avea accesările? m-am interesat, uitându-mă la Clint, care se învârtea întruna în același circuit.

Boris Karloff în **Frankenstein**.

- În cazul ăsta, protocolul verifică autorizarea imaginii modificate, apoi îi permite să treacă.

- Zici că accesările nu pot fi truate?

Privea ecranul iritat, de parcă eu îl pusesem pe Frankenstein în mișcare.

- Jos, spuse și Clint se așeză.

- Stai puțin, am rostit.

Vincent mă fulgeră cu privirea.

- Pentru ce film ziceai că-i chestia asta?

- Un remake, i-am explicat uitându-mă către ușă, unde apăruse Capa. Poate c-o să mă limitez la ștergeri, am adăugat și m-am furișat spre scară.

- Tot nu înțeleg de ce insiști s-o faci manual, strigă el după mine. N-are rost. Am un program de căutare și distrugere...

Am tuit-o pe scară și am tastat prioritatea de deblocare, blestemându-mă că încuiasem ușa, am deschis-o, m-am băgat în pat, mi-am amintit că ușa trebuia să fie încuiată, am încuiat-o și m-am strecurat sub pături.

Alergările alea nu fuseseră o activitate prea inteligentă. Capul începuse să-mi bubuie ca tobele numărului latino-american din **Ceai pentru doi**.

Am închis ochii și am așteptat-o pe Capa, dar poate că nu fusese ea femeia din prag, sau poate că fusese agățată de Vincent și marionetele lui dansatoare. Am apelat **Trei marinari și o fată**, însă avalanșa de „Următorul, te rog” îmi provocase o ușoară amețală. Am strâns pleoapele, așteptând să treacă greața, apoi le-am redeschis

și am încercat să formulez o teorie care să nu fie desprinsă dintr-un film.

Alis nu se putuse introduce singură pe peliculă, ca șoarecele lui Gene Kelly. Nu avea habar de compuri - urmase Bazele GC 101 astă-toamnă, când îi obținusem orarul de la Capa. Și chiar dacă, cumva, devenise expertă în contopiri, efecte de umbre și rotoscopie, nu deținea accesările.

Poate că reușise să obțină ajutorul cuiva. Al cui? Datahackerii care nu absolviseră nu le aveau nici ei, iar Vincent n-ar fi înțeles de ce insista să opereze manual.

Așadar trebuia să fie o suprainprimare. De ce nu? Poate că Alis pricepuse în cele din urmă că dansatul în filme era imposibil sau poate că Mayer îi promisese că avea să-i găsească un profesor de dans, dacă se ciocănea cu șeful lui. N-ar fi fost prima față care să vină în Hollywood și să sfârșească pe canapeaua producătorului.

Totuși, într-un asemenea caz, n-ar fi arătat așa. Am apelat din nou **În oraș** și m-am zgâit la el cu toată migrena mea. Alis țopăia cu ușurință în jurul lui Empire State Building, plină de vioiciune și fericită. Am decuplat compul și am încercat să adorm.

Dacă era o suprainprimare, ea n-ar fi avut privirea aceea preocupată, concentrată. Cu sau fără programe, Vincent n-ar fi izbutit niciodată să-i fure zâmbetul.

III - 9

Panoramare lentă dinspre ecranul compului până la ceasul care indică 23:05, apoi îndărăt la ecran. Imaginea marinarilor dansând. Panoramare lentă până la ceasul care indică 3:45.

La un moment dat în toiul nopții, m-am gândit că trebuia să existe alt motiv pentru care Mayer nu putuse face suprainprimarea digitizată a Alisei. Motivul cel mai bun: Capa nu știa nimic despre asta.

Ea cunoștea totul, orice zvonuleț, orice mișcare din studiouri, orice veste de preluări. Nu exista nimic care să-i scape. Dacă Alis îi cedase lui Mayer, Capa ar fi știut-o chiar înainte să se fi întâmplat. Și mi-ar fi adus-o la cunoștință, ca și cum ar fi fost ceva ce doream să aflu.

La urma urmelor, nu era adevărat? Îi spusese Alisei că nu putea avea ceea ce-și dorea, că dansatul în filme era imposibil - sau suprainprimare sau nimic - și toți vor dovada că au avut dreptate, nu-i așa?

Mai cu seamă dacă au într-adevăr dreptate. Nu poți pur și simplu să treci prin ecranul de cinema ca Mia Farrow în **Trandafirul roșu din Cairo** și să iei locul Virginiei Gibson. Nu poți pur și simplu să treci printr-o oglindă precum Charlotte Henry și să te pomenști dansând cu Fred Astaire.

Chiar dacă se pare că asta faci. Este un truc cu lumini, atâta tot, și cu machiaj. și prea multe tării, prea mult strob; iar singurul

CONNIE WILLIS - *Remake*

tratamente era să urmezi ordinele Capei, să faci pipi, să bei multă apă și să încerci să dormi.

- **Trei marinari și o fată**, am rostit și am așteptat să prind trucul.

III - 10

Panoramare lentă dinspre ecranul compului până la ceasul care indică 4:58, apoi îndărăt la ecran. Imaginea marinarilor dansând. Panoramare lentă până la ceasul care indică 7:22.

- Te simți mai bine? rosti Capa. (Stătea lângă pat, ținând un pahar cu apă.) Ți-am zis că ridigaina e dură.

- Îhî, am încuviințat închizând ochii ca să-i feresc de razele orbitoare dinspre pahar.

- Bea asta, spuse ea și-mi vârî un pai în gură. Cum au fost coșmarurile? Nasoale?

Nu voiam să beau nimic, incluzând aici și apa.

- Nu.

- Ești sigur?, făcu ea suspicioasă.

- Sunt sigur. Am deschis ochii și, când am văzut că puteam rezista, am încercat să mă scol în capul oaselor. De ce a durat atâta?

- După ce-am găsit **Funny Face**, m-am dus și am discutat cu un exec din ILMGM. Ai avut dreptate: n-a fost Mayer. S-a jurat că nu mai calcă în străchini. Încearcă să-l convingă pe Arthurton că-i băiat cuminte și abstinent.

Îmi vârî din nou paiul sub nas.

- Am vorbit și cu un datahacker. Mi-a zis că dacă n-ai accesările de studio, nu poți introduce chestii de filmviu în sursa fibrop. A mai zis că există fel de fel de parole și securități și încriptări.

Zicea că-s prea multe și că nimeni, nici chiar cel mai bun hacker, nu poate trece de ele.

- Știu, am încuviințat rezemându-mi capul de perete. E imposibil.

- Te simți îndeajuns de bine ca să vizionezi discul?

Nu mă simțeam și oricum era inutil, dar Capa l-a pus și împreună l-am privit pe Fred dansând în cercuri în jurul lui Audrey Hepburn și a Parisului.

Ridigaina avea și părțile ei bune. Fred făcea o serie de piruete swing, bătând step cu ușurință și nepăsare, cu brațele întinse, totuși nu exista nici urmă de declanșare, ori măcar o încetoșare periferică. Capul continua să mă doară, însă bubuiturile dispăruseră, înlocuite de o tăcere sumbră care se simțea ca urmările unei declanșări, având aceeași limpezime distinctă, aceeași siguranță.

Eram convins că Alis n-ar fi ales acest film, cu dansul lui modern și duetele atent coregrafiate de Fred pentru a o face pe Audrey Hepburn să pară o dansatoare mai bună decât în realitate. Mai eram convins că, atunci când avea să apară Virginia Gibson, urma să fie chiar Virginia Gibson, semănând mult cu Alis.

Și mai eram convins că, atunci când aveam să apelez **În oraș și Ceai pentru doi și Cântând în ploaie**, avea să fie tot Alis, indiferent cât de protejate ar fi fost buclele fibrop, indiferent cât de imposibil...

Virginia Gibson se ivi într-o creație reprezentând ideea Hollywoodului asupra designerilor de modă.

- N-o vezi, nu-i așa? întrebă Capa nerăbdătoare.

- Nu, i-am răspuns uitându-mă la Fred.

- Tipa asta, Virginia Gibson, chiar că seamănă cu Alis.

Vrei să mai încerci o dată **Șapte mirese pentru șapte frați**, doar pentru siguranță?

- Sunt sigur.

- Bine, făcu Capa sculându-se brusc. Principalul lucru pe care trebuie să-l faci când ești treaz este să-ți găsești ocupație, pentru a nu te gândi la băutură, și oricum trebuie să lucrezi lista lui Mayer până nu se-ntoarce, așa că mă gândeam că ți-aș putea fi de ajutor. Am vizionat multe filme și-ți pot spune care dintre ele au SD-uri și unde anume. **Culoarea purpurie** are o scenă într-un local unde...

- Capa, am rostit.

- Iar *după* ce termini lista, poate că noi doi l-am putea convinge pe Mayer să ne dea pe mână un remake adevărat. Știi, fiindcă amândoi suntem acum curați... Cândva ai zis c-aș fi o asistentă de locație grozavă și am vizionat o mulțime de filme. Am face o echipă tare. Tu te-ai ocupa de GC...

- Am nevoie de tine să-mi faci ceva, am întrerupt-o. Pe la petreceri venea un exec ILMGM, al cărui text era întotdeauna legat de călătoriile temporale. Vreau să afli cum îl cheamă.

- Călătorii temporale? repetă Capa inexpressivă.

- Spunea că suntem *atât* de aproape de descoperirea deplasării prin timp, am continuat. Povestea întruna despre bucle temporale paralele.

- Ai zis că nu era ea în **Funny Face**, rosti Capa încet.

- Se referea mereu la un remake după **Întoarcere în timp**.

- Crezi că Alis s-a-ntors în timp? întrebă la fel de inexpressiv.

- Nu *știi*, am răspuns iar ultimul cuvânt a fost un strigăt. Poate că a găsit o pereche de pantofiori rubinii, poate c-a intrat în ecran ca Buster Keaton în **Sherlock Holmes, Jr**. Nu *știi*!

Capa mă privea cu ochii plini de lacrimi.

- Dar vei continua s-o cauți, așa-i? Chiar dacă-i imposibil, continuă ea cu amărăciune. Exact ca John Wayne în **Căutătorii**.

- Dar el a găsit-o pe Natalie Wood, nu-i așa? Nu-i așa?

Însă ea plecase deja.

III - 11

MONTAJ: Fără sunet. EROUL, așezat în fața compului, cu bărbia în palmă, rostind: „Următorul, te rog“, pe măsură ce scenele de pe ecran se schimbă. Hula, dans latino-american, improvizație, idee hollywoodiană asupra baletului, număr cu vagabonzi, balet acvatic, dans de marionete.

Încă nu-mi ieșise tot alcoolul din metabolism. La o jumătate de oră după plecarea Capei, migrena mi-a revenit răzbunător. Am apelat **Trei marinari și o fată** (sau era **Trei fete și un marinar**?) și am dormit neîntors două zile.

Când m-am sculat, am aruncat în toaletă vreo zece litri din efectul ridigainei, apoi am verificat dacă mă accesase Capa. N-o făcuse. Am încercat s-o accesez pe ea, apoi pe Vincent și am revenit la examinarea filmelor.

Alis apărea în **Îl iubesc pe Melvin**, jucând rolul unei - exact! - balerine figurante care dorea să danseze în filme, și în **Hai să dansăm și Două săptămâni de dragoste**. Am descoperit-o în două filme ale Verei-Ellen, la care m-am uitat de două ori, convins că scăpam cumva un indiciu important, ca și în **Zugrăvind norii cu raze de soare**, din nou în locul Virginiei Gibson, într-un număr de step colectiv, cu Gene Nelson și Virginia Mayo.

L-am accesat pe Vincent și l-am întrebat despre buclele temporale paralele.

- E pentru **Răsărit de soare**? mă întrebă suspicios.

- **Mașina timpului**, am spus. Paul Newman și Julia Roberts. *Ce este o buclă temporală paralelă?*

Am căpătat o doză zdravănă de probabilități, cauzalitate și universuri concomitente.

- Fiecare eveniment are zece, o sută, o mie de finaluri posibile, îmi explică. Teoretic, există un univers unde coexistă realmente toate finalurile posibile.

Un univers în care Alis ajunge să joace în filme, m-am gândit. Un univers în care Fred Astaire continuă să trăiască, iar revoluția GC nu s-a petrecut.

Căutasem exclusiv prin musicalurile făcute în anii '50. Dar dacă existau bucle temporale paralele, iar Alis descoperise o modalitate de a intra și ieși din celelalte universuri, n-ar fi fost nici un motiv pentru care să nu apară și în filme realizate mai târziu. Sau mai devreme.

Am început cu producțiile lui Busby Berkeley, deși nu conțineau prea multe dansuri, și am descoperit-o bătând step fără muzică în **Parada aurului 1935** și în finalul impresionant din **Strada 42**, dar atât. M-am descurcat mai bine (probabil că și ea) în filmele non-Busby. **Jos pălăria**, purtând o pălărie, firesc, **Spectacolul spectacolelor** și **Prea multă armonie**. **Călărind Vântul**, într-un număr făcut pentru Marilyn, cu jartiere și fustă albă ce i se înfoia în jurul picioarelor cu dresuri. Apărea și în **Născută pentru dans**, dar în corpul de balet, și n-am putut-o găsi în nici un alt film al lui Eleanor Powell.

Mi-a trebuit o săptămână să termin filmele alb-negru, timp în care n-am putut să dau de Capa și nici ea nu m-a accesat. Când compul țiui în cele din urmă, n-am așteptat-o să-mi dea bună ziua.

- Ai aflat ceva? am întrebat-o.

- Bineînțeles c-am aflat! răspunse Mayer, zvâcnind din colțul gurii. De trei săptămâni n-ai trimis nici un film! Intenționez să dau tot pachetul șefului la întâlnirea de săptămâna viitoare și tu-ți pierzi vremea cu **Răsărit de soare**, care nici măcar nu-i pe listă!

Ceea ce însemna că Vincent juca în rolul lui Joe Spinell, turnătorul din **Nașul II**.

- A trebuit să înlocuiesc câteva scene, am spus. Erau prea multe vizuale ca să le șterg pur și simplu. Una dintre ele era un număr de dans. Știi pe cineva care poate dansa?

L-am privit, căutând un semn, o indicație că-și amintea de Alis, că o cunoștea, că fusese atât de disperat să i-o tragă încât îi suprainprimase chipul în peste o duzină de dansuri. Nimic însă. Nici măcar o pauză a zvâcniturilor.

- Mai demult pe la petreceri apărea o față, am continuat. Drăguțică, păr șaten deschis, voia să danseze în filme...

Nimic. Nu fusese Mayer.

- Dă-le naibii de dansuri, zise el. Dă naibii și **Mașina timpului**! Tu scoate blestematu' *ăla* de alcool! Vreau să termini lista până luni, altfel n-o să mai lucrezi niciodată pentru ILMGM!

- Puteți conta pe mine, domnule Potter, am aprobat și l-am lăsat să-mi spună că-mi suspenda linia de credit.

- Și te vreau treaz!

Stare pe care, destul de straniu, o dețineam.

Am scos „Moonshine Lullaby” din **Annie**, **câștigă-ți pușca** și narghilele din **Kismet** ca să-i demonstrez că-l ascultasem, apoi am pornit-o prin anii 1940, căutând alcool și pe Alis, doi iepuri din același repede-înainte. Ea apărea în **Simfonia americană**, ca și în numărul de dans public din **Copiii de pe Broadway**, purtând sarafanul pe care-l avusese în seara când venise să-mi ceară discul.

Capa veni când priveam **Trei fetițe în albastru**, care avea o mulțime de turnuri, plus Vera-Allen, dar nici o Alis.

- L-am găsit pe exec, spuse ea. Acum lucrează pentru Warner. Zice că analizează posibila preluare a ILMGM-ului.

- Cum îl cheamă?

- N-a vrut să-mi spună nimic. A zis că motivul pentru care n-au relansat **Undeva în timp**, este că nu s-au putut decide dacă s-o distribuie pe Vivien Leigh sau pe Marilyn Monroe.

- O să discut cu el. Cum îl cheamă?

Capa șovăi.

- Am discutat și cu datahackerii. Mi-au zis că anul trecut au transmis imagini printr-o regiune de materie negativă și au obținut niște interferențe despre care au crezut că reprezintă discrepanțe temporale, dar n-au izbutit să repete rezultatele, iar acum bănuiesc c-a fost vorba de o transmisie de la altă sursă.

- Cât de mare era discrepanța temporală?

Mă privi cu un aer nefericit.

- I-am întrebat dacă, reușind să repete rezultatele, ar putea expedia o persoană înapoi în trecut, dar mi-au răspuns că, chiar dacă ar reuși, e vorba numai de electroni, nu de atomi, și că-i imposibil ca materia vie să poată supraviețui unei regiuni de materie negativă.

Mi-am dat însă seama că partea cea mai rea încă nu sosise, deoarece Capa rămăsese nervoasă lângă ușă precum Clara Bow în **Epopaea aerului**, nedorind să-mi comunice veștile neplăcute.

- Ai mai găsit-o în alte filme? mă întrebă.

- În șase. Iar dacă nu-i vorba despre o călătorie temporală, înseamnă c-a intrat în ecran ca Mia Farrow. Pentru că nu-i o supraimprimare digitizată. Și nici mâna lui Mayer.

- Mai există o explicație, oftă ea posomorâtă. Ai fost destul de crișă în cea mai mare parte. Unul dintre filmele pe care le-am vizionat era despre un alcoolic.

- **Ultimul weekend**, am spus. Ray Milland.

Deja simțeam încotro se îndrepta discuția.

- Când bea, el avea amnezii, vorbi Capa. Făcea lucruri despre care nu-și aducea aminte. Se uită la mine: Tu știai cum arăta Alis. În plus, dețineai accesările.

*DANA ANDREWS (în fața biroului sergentului de poliție):
N-a făcut-o ea, vă spun.*

BRODERICK CRAWFORD: Chiar așa? Atunci cine?

*DANA ANDREWS: Nu știu, dar ea nu putea s-o facă.
Nu-i genul acesta de fată.*

*BRODERICK CRAWFORD: Ei bine, cineva a făcut-o.
(Mijind ochii, suspicios.) Poate chiar tu. Unde te găseai când a
fost ucis Carson?*

DANA ANDREWS: Mă plimbam pe afară.

Era explicația cea mai probabilă. Eu eram expert în supraimprimări digitizate... Fața ei îmi fusese fixată în minte încă din clipa când declanșasem... Avusesem accesări complete de studio... Motivul, plus ocazia.

O dorisem, iar ea voise să danseze în filme și totul este posibil în minunata lume GC. Totuși dacă o făcusem, nu i-aș fi oferit numai două minutele într-un număr cu tot corpul de balet. Aș fi șters-o pe Doris Day și dinții ei, lăsând-o pe Alis să danseze cu Gene Nelson în fața oglinzilor din sala de repetiție. Dacă aș fi știut despre număr... dar nu știusem. Nici măcar nu văzusem **Ceai pentru doi**.

Sau nu-mi *aminteam* să-l fi văzut. Imediat după episodul cu glisorul, Mayer îmi vărsase în cont echivalentul a șase westernuri. Despre care nu-mi aminteam că le-aș fi făcut. Oricum, chiar dacă eu aș fi fost autorul, n-aș fi îmbrăcat-o cu o turnură. N-aș fi pus-o să danseze cu Gene Kelly.

Instalasem o monitorizare cu avertizare pe Fred Astaire și **Funny Face**. Am schimbat-o pe **Dansez pentru tine** și am solicitat un raport despre evoluția cazului. Era pe punctul de a se cădea la înțelegere, dar se aștepta introducerea unei acțiuni judecătorești secundare și SAF se gândea să recurgă la justiție.

Societatea pentru Apărarea Filmului înregistra automat orice modificare și studiourile nu aveau nici un control asupra ei. Mayer nu fusese în stare să mă scutească de introducerea codurilor, deoarece ele făceau parte integrantă din sursa fibrop. Dacă era vorba despre o supraimprimare digitală, trebuia să fie listată în arhiva societății.

Am apelat fișierele SAF și am solicitat arhiva **Mireselor**. Juridice. Uitasem că era în litigiu.

- **Cântând în ploaie**, am rostit.

Ștergerile șampaniei din scena petrecerii erau listate, alături de altă ștergere pe care n-o realizasem eu. „Fotograma 9-106“, am citit, apoi am parcurs coordonatele și detaliile. Portțigaretul lui Jean Hagen. Operațiune executată de Liga Antifumat.

- **Ceai pentru doi**, am spus și am încercat să-mi amintesc numerele fotogramelor pentru charleston, dar n-a fost nevoie.

Ecranul era gol.

Rămânea doar teoria călătoriei temporale. Am revenit la lucrul cu musicaluri, zicând „Următorul, te rog!“ la dansuri conga și coruri bărbătești ca și la un număr oribil interpretat de un negru, pe care m-a surprins că nimeni nu-l ștersese până atunci. Alis apărea în

Can-Can și **Clopotele au sunat**, ambele făcute în anul 1960, după care nu m-am mai așteptat să găsesc mare lucru. În perioada aceea musicalurile începuseră să aibă bugete uriașe, ceea ce însemna achiziționarea de succese de pe Broadway și distribuirea de nume cu box-office mare ca Audrey Hepburn și Richard Harris, care nu puteau cânta sau dansa, iar apoi îndepărtarea tuturor numerelor muzicale pentru a ascunde aceste adevăruri. După aceea musicalurile începuseră să se implice în viața socială. De parcă ar mai fi fost necesare și alte cuie în coșciug.

Musicalurile anilor '60 și '70 abundau însă în alcool, deși dansurile se împuținaseră. Un tată îmbibat de gin în **My Fair Lady**, o ciocănitore îmbibată de gin în **Oliver**, o întreagă tabără de mineri îmbibați de gin în **Vopsește-ți căruța**. De asemenea saloon-uri, bere, whisky, bere cu suc de roșii și un Lee Marvin căzând pe jos de beat (nu putea nici cânta și nici dansa, totuși același lucru era valabil pentru Clint Eastwood sau Jean Seberg, și cui îi păsa? Orice se poate dubla.) Anii 1920 îmbibați în gin din **Mame** cu Lucille Ball (care în plus nici nu putea interpreta - o triplă amenințare).

Alis dansa în trupa de balet din **Adio, domnule Chips** și **Prietenul**. Dansa tapioca în **Totul despre moderna Millie**, can-can în „Put Your Sunday Clothes” din **Hello Dolly!** Într-o rochie azurie cu turnură și purtând umbreluță.

M-am dus la Burbank. Poate că totuși călătoria temporală era posibilă. Trecuseră cel puțin două semestre, însă cursul se ținea în aceeași sală. Iar Michael Caine spunea aceleași chestii.

- Pentru decăderea muzicalului au fost enumerate felurite motive, intona el, creșterea costurilor de producție, complicațiile tehnologice ale ecranelor late, decorurile lipsite de imaginație... Adevărata cauză este însă mult mai profundă.

M-am rezemat de ușă și i-am ascultat discursul de înmormântare, în timp ce studenții luau respectuos notițe pe palmtopuri.

- Moartea muzicalului nu s-a datorat catastrofelor la nivel regizoral și de distribuție, ci unor cauze naturale. Pur și simplu, lumea descrisă de musical încetase să mai existe.

Monitorul folosit de Alis pentru exersat se găsea tot acolo, ca și pupitrele îngrămădite unele peste altele, numai că acum erau mai multe. Michael Caine și studenții se înghesuiau într-un spațiu prea îngust chiar și pentru alt dans decât stepul, iar scaunele se aflau de mult aici. Erau acoperite de praf.

- Musicalul anilor 1950 descrisese o lume a speranțelor inocente și dorințelor inofensive.

Murmură ceva către comp și se ivi Julie Andrews, pe o colină din Alpi, cu o ghitară și o droaie de copii corespunzători. O alegere stranie pentru argumentul său privind „timpurile mai simple“, fiindcă pelicula fusese realizată în 1965, în decursul escaladării războiului din Vietnam. Ca să nu mai pomenesc faptul că acțiunea se petrecea în 1939, anul nazismului.

- Era o epocă mai însorită, spuse el, mai puțin complicată, o epocă în care happy-endurile continuau să fie credibile.

Ecranul trecu la Vanessa Redgrave și Franco Nero, înconjurați de soldați cu torțe și săbii. **Camelot.**

- Lumea aceea idilică a murit și o dată cu ea a murit și musicalul hollywoodian, care n-a fost reînviat niciodată.

Am așteptat până au ieșit toți studenții iar el și-a aspirat doza de cristale, apoi l-am întrebat dacă știa unde putea fi Alis, cu toate că-mi dădeam seama că era inutil- el n-ar fi ajutat-o, iar ultimul lucru de care ar fi avut nevoie Alis îl reprezenta altă persoană care să-i spună că musicalul murise.

Nu și-a amintit-o, nici după ce l-am îndopat cu chooch, și a refuzat să-mi dea lista colegilor ei de an. Aș fi putut s-o obțin de la Capa, însă nu doream să mă privească compătimitoare și crezând că mi-am pierdut mințile. Charles Boyer în **Lumină de gaz**.

Am revenit în camera mea, am scos bețiile lui Billy Bigelow și jumătate de intrigă din **Carusel** și m-am culcat.

După o oră, compul m-a deșteptat dintr-un somn profund, făcând un vacarm ca al reactorului din **Sindromul China**, iar eu m-am împleticit și m-am zgâit la el timp de cinci minute bune înainte să-mi dau seama că era monitorizarea cu avertizare și că **Miresele** ieșiseră probabil din litigiu, plus alt minut ca să mă gândesc ce comandă să dau.

Nu erau **Miresele**. Era Fred Astaire, iar decizia tribunalului se derula pe ecran: „Revendicarea de proprietate intelectuală respinsă, revendicarea de formă de artă ireproductibilă respinsă, revendicarea de proprietate comună respinsă“. Ceea ce însemna că patrimoniul lui Fred și RKO-Warner pierduseră și câștigase ILMGM, unde Fred petrecuse atâția ani acoperind partenererele care nu știau să danseze.

- **Dansez pentru tine**, am rostit și am privit „Beguine“ apărând așa cum mi-l reaminteam, stele, podea lustruită și Eleanor în alb, alături de Fred.

Nu vizionasem niciodată numărul în stare de trezie. Crezusem că tăcerea, concentrarea, calitatea acelei frumuseți absorbite se datoraseră strobului, dar nu era așa. Cei doi băteau step relaxați, de-a dreptul nepăsători, pe o podea întunecată și lustruită, cu mâinile aproape atingându-se, la fel de inexpressivi, la fel de tăcuți ca în noaptea când o privisem pe Alis privindu-i. Adevăratul dans.

Iar lumea aceea, inocentă, inofensivă, nu existase niciodată. În 1940, Hitler îngrozise Londra cu bombardamentele și mâna deja spre lagăr evreii în vagoane pentru vite. Execii studiourilor făceau propagandă antirăzboi și încheiau contracte, adevăratul Mayer conducea studioul, iar starletele își desfăceau genunchii pe canapelele de distribuție pentru apariții de cinci secunde. Fred și Eleanor trăgeau cincizeci, o sută de duble într-un studio încins și neaerisit, mergând acasă pentru a-și băga în apă picioarele însângerate.

Nu existase niciodată lumea aceasta de podele înstelate, coafuri luminate din spate și piruete executate cu ușurință, ba chiar cu nepăsare, iar spectatorii anilor 1940 o știau. Tocmai aici stătea atracția ei, nu pentru că ar fi reflectat „epoci înșorite, mai simple“, ci pentru că era imposibilă. Asta își doreau și nu puteau avea niciodată.

Ecranul reveni la juridice, recursul ILMGM intrând deja pe rol, și nu apucasem să văd sfârșitul numărului, nu-l transpusesem pe bandă și nici măcar nu-l salvasem.

Nu conta. Apărea Eleanor, nu Alis, și, indiferent ce ar fi gândit Capa, oricât de logic ar fi părut, nu eu făcusem treaba. Dacă eu aș fi fost autorul, cu litigiu sau fără, aici aș fi introdus-o, dansând alături de Fred, întorcându-se pe jumătate spre el pentru a-i oferi surâsul acela încântat.

III - 12

*MONTAJ: Plan detaliu al ecranului compului. Titlurile realizatorilor se dizolvă din unul în celălalt: **Pacificul de sud, Aplauze, Bâlciiul demnităților, Să ne facem o orchestră, Provizie de vară.***

În cele din urmă am epuizat lista locurilor unde puteam s-o caut. Am revenit pe Hollywood Boulevard, dar nimeni nu-și amintea de ea și nicăieri nu existau DigiFundal-uri, cu excepția lui S-a Născut O Stea, iar acesta era închis peste noapte și zăvorât cu un grilaj de fier. Celelalte cursuri urmate de Alis fuseseră despre sursele fibrop, iar colega ei de cameră, aproape criță, avea impresia că Alis plecase acasă.

- Și-a împachetat totul, mi-a spus. Avea tot felul de chestii: costume, peruci, fel de fel, și-a plecat.

- De cât timp?

- Nu știu. Mi se pare că săptămâna trecută. Înainte de Crăciun.

Vorbisem cu colega de cameră la cinci săptămâni după ce o văzusem pe Alis în **Mirese**. La încheierea celor șase săptămâni, terminasem musicalurile. Nu erau chiar atât de multe și le vizionasem pe toate, excepție făcând cele aflate în litigiu datorită lui Fred. Și a lui Ray Bolger, pentru care Viamount solicitase copyright a doua zi după ce fusesem în Burbank.

Litigiul Russ Tamblyn fusese soluționat, țiuind și trezindu-mă în toiul nopții ca să mă anunțe că cineva obținuse dreptul de a-l

silui și chinui pe marele ecran, și am rulat din nou scena construirii hambarului, apoi am vizionat **Poveste din cartierul de vest**, pentru orice eventualitate. Alis nu era acolo.

M-am uitat iarăși la numărul „On the Town” și am cercetat și **Zugrăvind norii cu raze de soare**, convins că acolo exista ceva important care-mi scăpa. Era un remake după **Parada aurului**, dar nu asta mă deranja. Am etalat pe mozaic toate numerele de dans, ordonate, de la cele banale la cele mai complicate. De parcă mi-ar fi putut oferi un indiciu asupra ceea ce avea să facă în continuare Alis, însă nu mi-a fost de nici un folos. **Șapte mirese pentru șapte frați** era numărul cel mai dificil pe care-l dansase, iar asta se petrecuse cu șase săptămâni în urmă.

Am listat filmele după date, studiouri și dansatori și am rulat o tabulare încrucișată în funcție de dată. Apoi am stat și am privit o vreme non-rezultatele obținute. Și mozaicul.

În ușă răsună o ciocănitură. Mayer! Am golit ecranul și am încercat să mă gândesc la un non-musical pe care să-l apelez, dar mintea mi se blocase.

- **Poveste din Philadelphia**, am rostit în cele din urmă. Fotograma 115-010, și am urlat: Intră!

Era Capa.

- Am venit să-ți zic că Mayer se suie pe pereți pentru că nu-i trimiți filme, zise ea privind ecranul.

Scena nunții. Toată lumea, Jimmy Stewart, Cary Grant, se strânsese în jurul Katharinei Hepburn care avea o pălărie uriașă și era mahmură.

- Umblă vorba că Arthurton își aduce un tip nou, chipurile pentru a prelua Montajul, continuă Capa, dar în realitate ca să-i fie asistent, caz în care Mayer va fi șutat.

Grozav, m-am gândit, cel puțin în felul ăsta oprim măcelul. Dar dacă Mayer avea să fie concediat, urma să pierd accesările și n-o mai puteam găsi niciodată pe Alis.

- Lucrez la ele chiar acum, am rostit apoi m-am lansat într-o explicație complicată a faptului că nu terminasem **Poveste din Philadelphia**.

- Mayer mi-a oferit o slujbă.

- Deci acum când te-a angajat ca trupcald, ai tot interesul să nu fie concediat și ai venit să-mi zici să trag tare?

- Nu, clătină ea din cap. Nu trupcald. Asistentă de locație. După-amiază plec la New York.

Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Am privit-o și am văzut că purta blazer și fustă. Capa în calitate de angajată a studiourilor!

- Pleci? am întrebat prosteste.

- După amiază. Am venit să-ți dau numărul meu de acces. Scoase o hârtiuță: Asterisc, nouă, doi, punct, opt, trei, trei, citi ea și mi-o întinse.

M-am uitat la hârtie, așteptând să văd numărul, însă era o listă de titluri de filme.

- Nici unul din ele n-are scene cu băutură, spuse Capa. Valorează cam trei săptămâni. O vreme ar trebui să-l potolească pe Mayer.

- Mulțumesc, am murmurat surprins.

- Betsy Booth lovește din nou, chicoti ea.

Probabil că m-am holbat.

- Judy Garland. **Andy Hardy iubește**, îmi explică. Ți-am zis c-am vizionat o mulțime de filme. Așa am căpătat slujba. Asistentul de locație trebuie să știe totul despre decoruri, imagini de fundal și

machete și să le poată găsi așa încât datahackerul să nu fie nevoit să digitizeze altele noi. Economisește memorie.

Arată spre ecran.

- **Poveste din Philadelphia** are o bibliotecă publică, o redacție de ziar, o piscină și un Packard model 1936. Surâse: Mai ții minte când ai zis că filmele ne-au învățat cum să ne jucăm rolul și ne-au oferit replici? Ai avut dreptate. Ai greșit însă în privința rolului meu. Ai spus că-i Thelma Ritter, dar nu-i așa. Flutură mâna spre ecran, unde se adunaseră nuntașii: E Liz.

M-am încruntat, nereușind pe moment să-mi amintesc cine era Liz. Precocă soră mezină a Katharinei Hepburn? Nu, stai! Celălalt reporter, prietena mult suferindă a lui Jimmy Stewart.

- Am jucat-o pe Joan Blondell, urmă Capa. Mary Stuart Masterson, Ann Sothorn. Vecina, secretara îndrăgostită de șeful care n-o bagă niciodată în seamă, care crede că nu-i decât o puștoaică. El o iubește pe Tracy Lord, dar Joan Blondell îl ajută oricum. Ar face orice pentru el, chiar să vizioneze filme.

Vârî mâinile în buzunarele blazerului și m-am întrebat când încetase să mai poarte rochia decoltată și mănușile din satin roz.

- Secretara stă alături de el, spuse Capa. Ea strânge după el și-i oferă sfaturi. Ba chiar îl ajută în idilele lui, pentru că știe că la sfârșitul filmului o va observa în cele din urmă, își va da seama că nu poate fără ea, va înțelege că Katharine Hepburn nu-i bună pentru el și că secretara este cea pe care a iubit-o tot timpul. Mă privi: Dar aici nu suntem în filme, așa-i? rosti posomorâtă.

Nu mai avea părul platinat. Era șaten deschis, cu efecte luminoase interioare.

- Capa..., am rostit.

- E-n regulă, spuse. Eliminase deja varianta asta. Vinovat e consumul excesiv de strob. Zâmbi: În viața adevărată, Liz va trebui

să renunțe la Jimmy Stewart, să se mulțumească să rămână prieteni. Acum, audiția pentru un rol nou. Joan Crawford, poate?

Am scuturat din cap.

- Rosalind Russell.

- Ei bine, oricum Melanie Griffith, concluzionă ea. Așadar plec după-amiază și doream să-ți spun la revedere, iar tu să-mi urezi noroc.

- O să fii grozavă, i-am zis. În șase luni, o să ai tot ILMGM-ul la picioare. Am sărutat-o pe obraz: Cunoști totul.

- Mda.

Ieși pe ușă, adăugând:

- „Ai grijă de tine, puștiule“.

Am privit-o îndepărtându-se pe coridor, după care am revenit în cameră și am studiat lista primită. Conținea peste treizeci de filme. Aproape cincizeci. Ultimele erau însoțite de scurte însemnări: „Fotograma 14-1968, sticlă pe masă“ și „Fotograma 102-166, referire la bere“.

Ar fi trebuit să le bag pe primele douăsprezece și să le expediez lui Mayer, ca să-l potolesc, dar n-am făcut-o. Am rămas pe pat, uitându-mă la listă. Lângă **Casablanca** scrisese: „Fără speranțe“.

- Bună, rosti Capa din prag. Tess Trueheart revine, continuă ea și rămase locului cu un aer stânjenit.

- Ce s-a întâmplat? m-am sculat. S-a-ntors Mayer?

- Ea nu-i în 1950, spuse ferindu-și privirea. Este pe Sunset Boulevard. Am văzut-o.

- Pe Sunset Boulevard?

- Nu. În glisor.

Nu într-o buclă temporală paralelă. Sau într-un tărâm de niciunde, în care oamenii treceau prin ecran și intrau în filme. Aici. În glisor.

- Ați vorbit?

- Era ora de vârf a dimineții, scutură din cap. Mă întorceam de la Mayer și doar am întrezărit-o. Știi cum e la orele de vârf... Am încercat să răzbat prin mulțime, dar până am reușit, coborâse.

- De ce să fi coborât pe Sunset Boulevard? Ai văzut-o coborând?

- Ți-am zis, am întrezărit-o prin mulțime. Târa după ea niște echipament. Trebuie să fi coborât la Sunset Boulevard. A fost singura stație.

- Spuneai că avea echipament. Ce fel de echipament?

- Nu știu... Echipament... Ți-am spus, n-am...

- Doar ai întrezărit-o. Ești sigură că era ea?

Încuviință din cap.

- Nu voiam să-ți spun, dar Betsy Booth este un rol din care ieși cu greu. Și nu pot s-o urăsc pe Alis, după tot ce a făcut. Arată spre reflexiile ei din mozaicul de ecrane: Privește-mă! Scăpată de chooch, scăpată de strob... Se întoarce și mă privi: Dintotdeauna mi-am dorit să ajung în lumea filmelor și acum am făcut-o.

Porni iarăși pe coridor.

- Capa, stai, am vorbit și apoi mi-a părut rău, temându-mă că fața ei avea să fie plină de speranțe când avea să se întoarcă, că ochii aveau să-i fie plini de lacrimi.

Ea era însă Capa, care știe totul.

- Cum te numești? am întrebat-o. N-am decât numărul tău de acces și niciodată nu ți-am zis altfel decât Capa.

Îmi zâmbi, atotștiutoare, tristă. Emma Thompson în **Rămășițele zilei.**

- Îmi place Capa.

III - 13

Panoramare plan apropiat: indicator de stație LAIT. Ecran rombic, „Los Angeles Instranzit“ în majuscule roz arzător, „Sunset Boulevard“ în galben.

Am luat discopul cu numerele Alisei și am coborât la glisor. Era pustiu cu excepția unui grup de dataturiști purtând urechi de șoriceai, o Marilyn trosnită rău de tot și Elizabeth Taylor, Sidney Poitier, Mary Pickford, Harrison Ford, ieșind unul câte unul din ceața aurie a ILMGM-ului. Am urmărit indicatoarele, așteptând Sunset Boulevard și întrebându-mă ce căuta Alis acolo. În zona aceea nu exista decât vechea autostradă.

Marilyn undui nesigură până la mine. Rochia ei albă, decoltată era pătată și mânjită, iar lângă ureche avea o urmă de ruj roșu.

- Vrei un ciocânel? rosti fără să mă privească, ci uitându-se la Harrison Ford de pe ecranul dinapoia mea.

- Nu, mulțumesc, i-am răspuns.

- Bine, aprobă ea docilă. Da' tu?

Nu așteptă răspunsul meu, sau al lui Harrison. Se îndepărtă, apoi reveni.

- Ești exec de studio? se interesă.

- Nu, îmi pare rău.

- Vreau să fiu în filme, zise ea și plecă iarăși.

Mi-am menținut ochii pe ecran. Pentru o clipă deveni alb, între spoturile publicitare, și m-am zărit, curat, demn de încredere și sobru. Jimmy Stewart în **Dr. Smith la Senat**. Nu-i de mirare că mă crezuse exec de studio.

Indicatorul pentru Sunset Boulevard se aprinse și am coborât. Zona nu se modificase. Aici continua să nu existe nimic, nici măcar lumini. Autostrada abandonată se ridica întunecată sub sclipirile stelelor și hăt departe, sub una dintre buclele rampelor de acces laterale, am zărit un foc.

Era imposibil ca Alis să fie aici. Probabil că o observase pe Capa și coborâse, pentru a nu-și dezvălui destinația reală. Care era aceea?

Acum apăru și altă lumină, o rază albă și îngustă, legănându-se spre mine. Sonați probabil, căutându-și victimele. M-am întors în glisor.

Marilyn era tot acolo, așezată în mijlocul podelei, cu picioarele rășchirate, pescuind chooch sau strob prin palma plină de pilule. Singurul echipament de care are nevoie o liber profesionistă, mi-am spus, ceea ce măcar însemna că Alis nu se ocupa de liber profesionism, și mi-am dat seama că mă simțisem ușurat din clipa când Capa îmi pomenise de echipamentul Alisei, deși n-aveam habar unde se putea găsi ea. Cel puțin nu ajunsese liber profesionistă.

Era două și jumătate. Capa o văzuse la ora de vârf, ceea ce însemna peste alte patru ore. Dacă Alis mergea zilnic în același loc... Dacă nu cumva se mutase în altă parte, cărându-și bagajele... Totuși Capa nu spusese bagaje, ci echipament. Nu putuseră fi un comp și monitor, întrucât Capa le-ar fi recunoscut și, oricum, ele erau ușoare. Capa spusese „târa“. Ce fusese atunci? O mașină a timpului?

Marilyn se sculase, împrăștiind capsule peste tot, și se îndrepta peste banda galbenă de avertizare, către peretele îndepărtat, peste care continua cavalcada de stele a ILMGM-ului.

- Nu! am răcnit și am oprit-o la mai puțin de jumătate de metru de perete.

Mă privi cu pupilele dilatate.

- Aici e stația mea. Trebuie să cobor.

- Ai greșit-o, Corrigan, i-am spus răsucind-o cu fața spre ieșire. (Indicatorul anunța Beverly Hills, care nu părea tocmai plauzibil.) Unde voiai să cobori?

Se eliberă de brațul meu și reveni la ecran.

- Ieșirea este într-acolo, i-am arătat direcția cuvenită.

Ea clătină din cap și-l indică pe Fred Astaire care ieșea din ceață.

- Pe-aici, spuse și căzu în fund iar fusta albă alcătui un cerc în jurul ei.

Ecranul se albi, reflectând-o așa cum stătea, pescuind în palma goală, apoi reveni la ceața aurie. Începutul spotului publicitar ILMGM.

M-am zgâit la perete, care nu aducea cu un perete, sau o oglindă. Semăna cu ceea ce era, o pâclă de electroni, un vâl peste vid, și pentru o clipă totul păru posibil. Pentru un minut m-am gândit că Alis nu coborâse la Sunset Boulevard. Nu părăsise deloc glisorul. Pășise prin ecran, ca Mia Farrow, ca Buster Keaton, intrând în trecut.

Aproape că o puteam vedea, în fustă neagră, vestă verde și mănuși, dispărând în ceața aurie și ieșind pe un Hollywood Boulevard plin cu automobile și palmieri, de-a lungul căruia se înșiruiău săli de repetiții pline de oglinzi.

- Totul este posibil, răcni glasul din off.

Marilyn se ridicase iarăși și se clătina spre peretele din spate.

- Nu pe acolo, am rostit și am alergat după ea.

Avusese noroc că de data aceasta nu pornise către ecrane
- n-aș mai fi putut face nimic. Până am ajuns la ea, bătea cu ambii pumni în perete.

- Dați-mi drumul! zbiera. E stația mea!

- Pe aici este ieșirea, am spus încercând s-o răsucesc, dar probabil că făcea culturism. Avea brațul ca fierul.

- Trebuie să cobor aici, repetă izbind cu palmele în perete.
Unde-i ușa?

Ușa-i într-acolo, i-am explicat, întrebându-mă dacă așa se petrecuse și în noaptea când Alis mă adusese acasă din Burbank.
Nu poți să ieși pe aici.

- Ea a putut.

M-am uitat de la perete la Marilyn.

- Cine a putut?

- *Ea*. A trecut prin ușă. Am văzut-o, mormăi fata, apoi îmi vomită pe picioare.

III - 14

CLIȘEU FILM NR. 12: Morala. Un personaj declară un lucru evident și toți înțeleg concluzia.

VEZI: Vrăjitorul din Oz, Câmp de vise, Love Story, Ce e, pisicuțo?

Am coborât-o pe Marilyn la Wilshire și am dus-o la dezintoxicare, deși își golise deja stomacul, și am așteptat să mă conving că se internează.

- Ești sigur c-ai timp să faci așa ceva? mă întrebă, semănând mai puțin cu Marilyn și mai mult cu Jodie Foster în **Șoferul de taxi**.

- Absolut sigur.

Aveam suficient timp acum, când știam unde se afla Alis.

În timp ce ea completa formularele, l-am accesat pe Vincent.

- Am o întrebare, am început fără nici o introducere prealabilă. Ce se-ntâmplă dacă înlocuiești o fotogramă cu alta identică? Asta ar putea trece de protocoalele de verificare a identității?

- O fotogramă identică? Ce rost ar avea?

- Ar putea, sau nu?

- Cred că da, încuviință el. E pentru Mayer?

- Îhî. Dar dacă bagi o imagine nouă care se potrivește cu originalul? Protocoalele de identificare pot sesiza diferența?

- „Care se potrivește“?

- O imagine diferită care-i aceeași.

- Ești mângă, îmi zise și întrerupse legătura.

Era lipsit de importanță. Știam deja că protocoalele de verificare a identității nu-și puteau da seama de diferență. Ar fi ocupat prea multă memorie. Și, după cum bine spusese Vincent, ce rost ar fi avut să înlocuiești o imagine cu alta identică?

Am așteptat până ce Marilyn a primit un pat și perfuzii cu ridigaină, apoi m-am întors la glisor. După stația La Brea înăuntru nu mai era nimeni, dar abia la trei și jumătate am găsit ușa de serviciu spre secțiunea dezafectată și pe la cinci am izbutit s-o deschid.

Mă temusem o vreme că Alis o blocase cu ceva, ceea ce se și întâmplase, însă nu intenționat. Unul dintre cablurile sursei fibrop se rezemase de ea și când în cele din urmă am reușit să întredeschid ușa, n-a mai fost nevoie decât de o împingere.

Ea se găsea lângă peretele îndepărtat, privind ecranul care ar fi trebuit să fie alb în această secțiune dezafectată. Nu era așa. În mijlocul său, Peter Lawford și June Allyson demonstau „Pașii Varsity” unei săli pline de elevi de liceu în rochii de gală și fracuri. June purta o rochie roz și pantofi roz cu tocuri și pompoane, la fel ca Alis, iar părul lor era ascuns sub peruci paj, blonde, identice.

Alis așezase DigiFundal-ul pe capacul cutiei sale, cu combinatorul și pixarul alături, pe podea, trăgând cablul fibrop de-a lungul benzii galbene de avertizare și prin fața ușii, până la sursa glisorului. Am împins cablul ușor, astfel încât să nu întrerup legătura, și am deschis ușa atât de mult cât să pot vedea, dar am rămas locului, pe jumătate ascuns, și am privit-o.

- Jos pe călcâie, instruia Peter Lawford, sus pe vârfuri, și continua prin trei pași.

Alis, ținând o telecomandă, trecu peste cântec, se opri când începea dansul și-l urmări cu chip concentrat, numărând pașii.

Rederulă la începutul cântecului. Apăsă o tastă și toți încremeniră în mijlocul pasului.

Merse rapid pe tocurile ei înalte și caraghioase până în partea din spate a glisorului, ieșind din fotogramă, și apăsă un buton. Peter Lawford cânta:

- "...așa se-ntâmplă!"

Alis lăsă telecomanda pe podea și rochia ei lungă foșni când îngenunche, apoi se grăbi înapoi la locul pe care și-l marcaseră și rămase în picioare, acoperind-o pe June Allyson, cu excepția unei mâini și a unei bucăți din rochia roz, așteptându-și intrarea.

Aceasta veni, Alis se lăsă pe călcâie, se ridică pe vârfuri și începu să danseze charleston, cu June înapoia ei văzută din acest unghi ca o geamănă, o umbră. M-am deplasat în locul de unde o puteam zări din același unghi ca procesorul DigiFundal-ului. June Allyson dispăruse și rămăsese numai Alis.

Mă așteptasem ca June Allyson să fie ștearsă de pe ecran, așa cum se întâmplase cu Prințesa Leia în scena dataturiştilor din S-a Născut O Stea, însă Alis nu făcea video-uri pentru rudele de acasă și nici măcar nu încerca să-și proiecteze imaginea pe ecran. Pur și simplu repeta și cuplase DigiFundal-ul să alimenteze bucla fibrop prin procesor pentru că așa fusese învățată să procedeze în timpul lucrului. Chiar și de aici puteam vedea că luminița „înregistrare” nu era aprinsă.

M-am retras spre ușa pe jumătate deschisă. Alis era mai înaltă decât June Allyson și avea rochia ceva mai deschisă la culoare, însă imaginea introdusă de DigiFundal înapoi în bucla fibrop reprezenta versiunea corectată, reglată în privința culorii, focalizării și luminilor. Iar în unele dintre numerele acestea, practicate ore după ore în secțiunile dezactivate ale glisorului, făcute și refăcute și re-refăcute din nou, imaginea corijată fusese atât de aproape de original,

încât protocoalele de identificare nu sesizaseră diferențele, așa că imaginea lui Alis trecuse de protecții și intrase în sursa fibrop. Alis izbutise imposibilul.

Greși o întoarcere, se opri, clincăni până la telecomandă pe tocurile cu pampoane, rederulă la secțiunea mediană, puțin înainte de eroare, și opri imaginile. Privi ceasul DigiFundal-ului, apoi apăsă un buton și se grăbi înapoi la locul însemnat.

Mai avea la dispoziție cel mult o jumătate de oră, după care trebuia să demonteze întregul echipament, să-l ducă înapoi pe Hollywood Boulevard, să-l reinstaleze și să deschidă prăvălia. Ar fi trebuit s-o las. Discopul i-l puteam arăta altă dată și descoperisem ceea ce doream să știu. Ar fi trebuit să închid ușa și s-o las să repete. Dar n-am făcut-o. M-am rezemat de canatul ușii și am rămas locului, privind-o.

Parcurse de încă trei ori secțiunea mediană, eliminând stângăciile din întoarcere, apoi rederulă la sfârșitul cântecului și execută întregul număr. Chipul îi era atent, concentrat, așa cum fusese în seara aceea privind „Continental“, totuși îi lipsea abandonul acela încântător, fascinant de la „Beguine“.

M-am întrebat dacă motivul îl reprezenta faptul că abia învăța numărul sau dacă avea să capete vreodată expresia respectivă. Zâmbetul pe care June Allyson i-l adresase lui Peter Lawford era mulțumit, nu fericit, iar „Pașii Varsity“ în sine nu reprezenta cine ști ce număr. În nici un caz Cole Porter.

Atunci mi-am dat seama, privind-o repetând răbdătoare, din nou și din nou, aceiași pași, așa cum trebuie să fi făcut și Fred, absolut singur într-o sală de repetiții înainte de începerea turnărilor, că mă înșelasem în privința ei.

Crezusem că ea considera, ca Ruby Keeler și ILMGM, că totul este posibil. Încercasem să-i spun că nu-i adevărat, că simplul

fapt de a-ți dori ceva nu înseamnă că-l și poți avea. Alis însă știuse asta, cu mult înainte s-o întâlnească, cu mult înainte să vină în Hollywood. Fred Astaire murise în anul nașterii ei și ea nu putea niciodată, niciodată, niciodată, în ciuda RV, a graficii pe comp și a copyrighturilor, să danseze „Beguine” cu el.

Iar toate astea - costumele, cursurile și repetițiile - nu reprezentau decât surogate, ceva cu care să înlocuiești realitatea. Așa cum fusese lupta în Rezistență. Prin comparație cu imposibilitatea pe care Alis era îndejuns de ghinionistă s-o dorească, pătrunderea într-un Hollywood populat de marionete și codoși trebuie să fi părut floare la ureche.

Peter Lawford luă mâna Junei Allyson, iar Alis aprecie greșit pirueta și căzu în gol. Luă telecomanda să rederuleze, se uită spre indicatorul stației și mă zări. Rămase privind-mă un moment îndelungat, apoi se apropie de DigiFundal și-l dezactivă.

- Nu..., am rostit.

- Nu - ce? întrebă ea decuplând conexiunile.

Îmbracă un halat alb peste rochia roz.

- Să nu-mi pierd vremea încercând să găsesc un profesor de dans, pentru că nu mai există? (Încheie halatul, se apropie de mufa de intrare și deconectă sursa) După câte vezi, am rezolvat deja problema asta. Nimeni din Hollywood nu știe să danseze. Sau dacă știu, sunt turțiți de chooch, încercând să uite.

Începu să încolăcească alimentarea.

- Tu nu ești la fel?

Ridică ochii spre indicatorul stației, apoi așază colacul de alimentare deasupra DigiFundal-ului și îngenunche lângă combinator; ta îi foșni.

- Dacă ești, n-am vreme să te escortez acasă, să te păzesc să nu cazi din glisor și să mă feresc de avansurile tale. Trebuie să duc chestiile astea înapoi.

Introduse pixarul în caseta lui și o încuie.

- Nu-s turtit, i-am spus. Și nu-s nici beat. Te caut de șase săptămâni.

Ea ridică DigiFundal-ul, îl puse în cutie și începu să adune firele.

- De ce? Ca să mă poți convinge că nu sunt Ruby Keeler? Că musicalul e mort și orice aș face, compurile o pot realiza mai bine? Perfect. Sunt convinsă.

Se așează pe cutie și-și descătărămă pantofii cu pompoane.

- Ai câștigat, îmi spuse. Nu pot dansa în filme. Se uită spre peretele-oglină, fără să dea drumul pantofului din mână: E imposibil.

- Nu, i-am zis. N-am venit să-ți spun asta.

Vârî pantofii într-un buzunar al halatului.

- Atunci ce ai venit să-mi spui? Că vrei înapoi lista de accesări? Perfect. Băgă picioarele într-o pereche de espadrile și se sculă: Oricum am învățat cam tot despre numerele de ansamblu și solist, iar asta n-o să meargă pentru dansul cu partener. Va trebui să găsesc altceva.

- Nu vreau accesările.

Trase peruca blondă și-și scutură minunatul ei păr iluminat din spate.

- Atunci ce vrei?

Pe tine, m-am gândit. Te vreau pe tine.

Își îndesă brusc peruca în celălalt buzunar.

- Indiferent despre ce ar fi vorba, va trebui s-aștepte. (Își trecu rola de alimentare peste umăr) Eu trebuie s-ajung la slujbă.

Se aplecă să ia cutiile.

- Lasă-mă să te-ajut, am rostit pornind spre ea.

- Nu, mulțumesc, replică punând pe umăr combinatorul și pixarul și ridicând DigiFundal-ul. Mă descurc și singură.

- Atunci să-ți deschid ușa, am spus și am făcut-o.

Ea trecu pe lângă mine.

Ora de vârf. Înghesuială de la o oglindă la cealaltă cu Ray Milland și Rosalind Russell în drum spre slujbă, nici unul întorcându-se pentru a se uita spre Alis. Toți priveau pereții care funcționau din plin: ILMGM, Mai Multe Copyrighturi Decât În Ceruri. Un spot publicitar pentru **Polițiștii din Beverly Hills 15**, altul pentru încă un remake după **Cei trei mușchetari**.

Am tras ușa după mine și un River Phoenix, ciucit pe banda galbenă de avertizare, ridică ochii dinspre lama și palma plină de praf, dar era prea făcut ca să-și dea seama ce anume vedea. Ochii nici măcar nu i se focalizau.

Alis se găsea de acum la jumătatea drumului spre partea din față a glisorului, cu ochii la indicatorul stației. Acesta pâlpoi „Hollywood Boulevard” și ea se împinse către ieșire, urmată de mine, apoi afară, pe bulevard.

Încă nu se luminase, însă totul era deschis. În jur se zăreau încă (sau deja) dataturiști. Doi tipi în vârstă, în bermude și cu camere video, stăteau în fața gheretei De-a Pururi Fericiți, privind cum Ryan O’Neal îi salva viața lui Ali MacGraw.

Alis se opri înaintea grilajului de la S-a Născut O Stea și bâjbâi, încercând să introducă cheia-card fără să lase jos bagajele. Cei doi dataturiști se apropiară.

- Dă-mi-o, am spus luându-i cheia.

Am deschis grilajul și i-am luat DigiFundal-ul.

- Îl aveți pe Charles Bronson? se interesă un datamoș.

- N-am deschis încă, am replicat. Trebuie să-ți arăt ceva, m-am adresat lui Alis.

- Ce anume? Ultimul spectacol de marionete? Un program automat de repetiții?

Începu să instaleze DigiFundal-ul, cuplând firele și alimentarea fibrop, aranjând aparatul la locul său.

- Dintotdeauna mi-am dorit să fiu în **Justițiarul**, zise datamoșul. Îl aveți?

- N-am *deschis*, am repetat.

- Uitați meniul, spuse Alis activându-l. Nu-l avem pe Charles Bronson, dar avem o scenă din **Cei șapte magnifici**.

I-o arătă.

- Trebuie să vezi chestia asta, Alis, am insistat și am introdus discopul, mulțumit că-l presetasem și că nu trebuia să apelez nimic.

Pe ecran apăru **În oraș**.

- Am clienți de..., începu Alis și se opri.

Setasem discul la „Următorul, te rog“ după cincisprezece secunde. **În oraș** dispăru și porni **Cântând în ploaie**.

- De ce-ai..., se întoarse ea furioasă către mine.

- Nu eu, am răspuns. Tu ai făcut-o.

Am indicat ecranul. Începu **Ceai pentru doi** și Alis, cu cârlionți roșii, dansă charleston înaintând spre avanscenă.

- Nu-i o supraimprimare digitală, am continuat. Uită-te atentă. Sunt filmele pe care le-ai repetat, nu? Nu-i așa?

Pe ecran, Alis ridică picioarele ținând umbreluța albastră.

- În seara când te-am întâlnit, ai vorbit despre **Cântând în ploaie**. Și așa fi putut ghici câteva din celelalte. Toate sunt planuri întregi, filmate fără oprire. Am arătat spre ea cu turnura albastră: Dar nu știam nici măcar din ce film era asta.

Începu **Jos pălăria**.

- Iar pe unele nu le-am văzut niciodată.

- Nu eu..., spuse ea privind ecranul.

- DigiFundal-ul execută o supraimprimare pe imaginea fibrop care vine înăuntru și o transpune pe disc, i-am arătat. Imaginea aceea se întoarce tot prin buclă, iar sursa fibrop verifică aleatoriu șablonul pixelilor și respinge automat orice imagine care a fost modificată. Numai că tu n-ai încercat să modifice imaginea. Ai încercat s-o imiți. Și ai reușit. Ai reprodus mișcările perfect, atât de perfect încât verificatorul brownian a considerat că era aceeași imagine, atât de perfect încât n-a respins-o și imaginea a pătruns în sursa fibrop.

Am fluturat mâna spre ecranul unde ea dansa „Strada 42”. Înapoia noastră, datamoșul se interesă:

- Cine apare în scena asta din **Cei șapte magnifici**?

Alis nu-i răspunse. Privea absorbită numerele care se succedau. Nu i-am putut descifra intenția.

- Câte sunt? m-a întrebat fără să-și desprindă ochii de la ecran.

- Am găsit paisprezece. Tu ai repetat mult mai multe, nu? Cele care au trecut de protocoalele de identificare sunt aproape toate dansatoare cu aceleași formă a feței și trăsături ca ale tale. Ai făcut vreo imitație Ann Miller?

- **Sărută-mă, Kate**, îmi răspunse.

- Mă gândisem la asta, am încuviințat. Ea are fața prea rotundă. Trăsăturile tale nu s-ar fi potrivit îndeajuns ca să treacă de protocoale. Chestia reușește numai dacă există deja o asemănare. Am arătat spre ecran: Am găsit alte două care nu figurează pe disc pentru că sunt în litigiu. **Crăciunul alb și Șapte mirese pentru șapte frați**.

- **Șapte mirese**? se răsuci spre mine. Ești sigur?

- Apari chiar în scena construcției hambarului. De ce?

Revenise cu atenția asupra ecranului, încruntându-se la Shirley Temple care dansa cu Alis și Jack Haley purtând uniforme militare.

- Poate..., murmură pentru sine.

- Îți spuseseam că-i imposibil să dansezi în filme. Am greșit.

Iată-te.

Chiar atunci ecranul se albi și datamoșul vorbi cu glas tare:

- Da' pe tipul ăla care zice: „Asta-i ziua mea!“? Pe el îl aveți?

M-am întins să pornesc din nou discul, însă Alis îmi întorsese spatele.

- Mă tem că nu-l avem nici pe Clint Eastwood. În scena din **Cei șapte magnifici** joacă Steve McQueen și Yul Brenner. Doriți s-o vedeți?

Începu să introducă accesările.

- Trebuie să se radă în cap? întrebă prietena lui.

- Nu, zise Alis luând o cămașă neagră, pantaloni și o pălărie neagră. De asta se ocupă DigiFundal-ul.

Reglă echipamentele cu benzi, arătându-i datamoșului unde să stea și ce să facă, fără s-o mai bage în seamă pe prietena lui care continua să vorbească despre Charles Bronson, fără să mă bage în seamă.

Ei bine, la ce mă așteptasem? Că va fi înnebunită de fericire să se vadă acolo, că mă va lua în brațe ca Natalie Wood în **Căutătorii**? Nu făcusem nimic. Doar îi spuseseam că reușise ceva ce nu încercase să facă, ceva ce refuzase chiar pe acest bulevard.

- Yul *Brenner*, rosti dezgustat prietena datamoșului, nu Charles Bronson...

CONNIE WILLIS - *Remake*

Pe ecran reîncepuse **În oraș**. Alis îl decuplă fără să-i arunce o privire și apelă **Cei șapte magnifici**.

- Îl vrei pe Charles Bronson și ei ți-l dau pe Steve McQueen, mormăi datamoșul. Întotdeauna te fac să accepți numărul doi...

Asta-mi place la filme. Mereu există un personaj secundar care să-ți spună morala filmului, în caz că ești prea tâmpit ca s-o deduci singur.

- Niciodată nu obții ceea ce-ți dorești, urmă el.

- Așa-i, am aprobat. „Nicăieri nu-i ca acasă“, și am pornit spre glisor.

III - 15

VERA MILES (alergând spre țarcul unde *RANDOLPH SCOTT* înșeuează calul): *Plecai chiar așa? Fără să-ți iei măcar la revedere?*

RANDOLPH SCOTT (strângând chingile): *Am de rezolvat o treabă. Iar tu ai de îngrijit un tânăr. I-am scos glonțul din rană, dar trebuie bandajat. (Suie în scări și apoi în șa.)*

VERA MILES: *Te voi revedea? De unde voi ști că n-ai pățit nimic?*

RANDOLPH SCOTT: *Bănuiesc că nu voi păți nimic. (Ridică ușor pălăria.) Ai grijă, doamnă. (Întoarce calul și pornește în amurg.)*

VERA MILES (strigând după el): *Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine! Niciodată!*

Am revenit acasă și m-am apucat de lucru. Am început cu cele importante - am refăcut bricheta dublă din **Dor nestins**, am pus înapoi uraniul în sticla de vin în **Notorious**, am îmbătat la loc calul lui Lee Marvin în **Cat Ballou**. Apoi cele care-mi plăceau: **Ninotchka**, **Rio Bravo** și **Dublă despăgubire**. Ca și **Miresele**, care au ieșit din litigiu a doua zi după întâlnirea cu Alis. Compul țiuia disperat când m-am sculat. Am reintrodus băutura și sticla de whisky ale lui Howard Keel în scena de început, apoi am dat repede- înainte până la construcția hambarului și am retransformat coșul de pâine într-o damigeană înainte s-o privesc pe Alis.

Păcat că nu-i putusem arăta și ei scena; păruse foarte surprinsă că numărul intrase în film. Probabil că se chinuise cu el și nu era de mirare. Toate ridicările acelea fără partener -m-am întrebat ce fel de echipament trebuise să târască pe Hollywood Boulevard și prin glisor ca să le simuleze. Ar fi fost frumos dacă ar fi putut vedea cât de fericită arăta în timpul lor.

Am introdus pe disc construirea hambarului alături de celelalte, pentru eventualitatea în care proprietarii lui Russ Tamblyn, sau Warner, introduceau contestație, apoi am șters toate dovezile tranzacției mele, în caz că Mayer scutura Cray-ul.

M-am gândit că aveam la dispoziție două săptămâni, poate chiar trei dacă preluarea Columbiei urma să se dovedească reală. Mayer avea să fie atât de ocupat, căutând să se hotărască în ce direcție să sară, încât nu avea să aibă vreme să-și facă griji în privința SD-urilor, iar Arthurton cu atât mai puțin. M-am gândit s-o sun pe Capa - ea trebuia să știe ce se întâmplă -, apoi am decis că n-ar fi fost o idee strălucită. Oricum probabil că era ocupată, străduindu-se să-și păstreze slujba.

Minimum o săptămână. Timp îndeajuns ca să-i redau mahmureala lui Myrna Loy și să vizionez restul muzicalurilor. Le găsisem deja pe cele mai multe, cu excepția lui **Vești bune și Păsări și albine**. Dacă tot eram aici, am reintrodus *dulce la leche* în **Băieți și păpuși** și coniacul în **My Fair Lady** și l-am readus pe Frank Morgan în starea de bețiv din **Vacanța mare**. Mergea mai încet decât aș fi dorit și după o săptămână și jumătate m-am oprit, am pus tot ce făcuse Alis pe disc și pe bandă, așteptându-mă ca Mayer să ciocănească dintr-o clipă în alta la ușă, și m-am apucat de **Casablanca**.

La ușă răsună o bătaie. Am derulat înainte, acolo unde barul lui Rick era încă ticsit de limonadă, am luat discul cu dansurile lui Alis și mi l-am strecurat în pantof, apoi am deschis ușa.

Era Alis.

Coridorul din spatele ei era întunecat, dar părul ei strâns în coc reflecta lumina de undeva. Părea obosită, de parcă abia venise de la repetiții. Nu-și scosese halatul de laborator. Sub el distingeam dresul alb și pantofii cu toc jos și baretă, ca și vreo doi centimetri de dantelă roz. M-am întrebat ce făcuse - numărul „Abba-Dabba Honeymoon“ din **Două săptămâni de dragoste?** Sau ceva din **Sub lumina argintie a lunii?**

A scotocit în buzunarul halatului și mi-a întins discopul pe care i-l dădusem.

- Am venit să ți-l restitui.

- Păstrează-l, i-am spus.

Îl privi o clipă, după care îl vârî în buzunar.

- Mulțumesc, zise, apoi îl scoase din nou. Mă surprinde că au intrat atât de multe numere. Nu eram foarte bună atunci când am început, vorbi răsucindu-l în mâini. Nici acum nu-s foarte bună.

- Ești la fel de bună ca Ruby Keeler.

- Ea era prietena cuiva, surâse Alis.

- Ești la fel de bună ca Vera-Ellen. Și Debbie Reynolds. Și Virginia Gibson.

Se încruntă, apoi privi din nou de la disc la mine, parcă încercând să hotărască dacă să-mi spună ceva.

- Capa mi-a povestit despre slujba ei, începu, dar am simțit că nu acela era subiectul cu pricina. Asistentă de locație... E grozav. (Privi spre mozaic, unde Bogart toasta în cinstea lui Ingrid). Zicea că readuci filmele la forma inițială.

- Nu toate filmele, am precizat, arătând discul pe care-l ținea în mână. Unele remake-uri sunt mai bune decât originalul.

- N-o să te concedieze? Adică... pentru că pui SD-urile la loc?

- „Mai mult ca siguh. Dah este un luchu mult, mult mai bun decât tot ce am healizat până acum. Este...”

- **Povestea celor două orașe**, Ronald Colman, rosti imediat, uitându-se la ecranele unde Bogart îi spunea adio lui Ingrid, la disc, înapoi la ecrane, căutând să-și găsească vorbele pentru ceea ce voia să-mi spună.

- Pleci, am zis în locul ei.

Încuviință, continuând să nu mă privească.

- Unde te duci? Înapoi în River City?

- Asta-i din **Muzicantul**, identifică ea locația, dar nu zâmbi. Nu mai pot progresa singură. Am nevoie de cineva care să mă învețe pașii vârf-călcâi pe care-i face Eleanor Powell. Și am nevoie de un partener.

Pentru o clipă - nu, nici măcar o clipă, pentru o pâlpâire de fotogramă - m-am gândit cum ar fi stat lucrurile dacă nu mi-aș fi petrecut semestrele acelea lungi și amețite extrăgând cocteiluri, dacă în locul lor aș fi frecventat Burbank, exersând piruete.

- După ce mi-ai spus atunci noaptea, m-am gândit c-aș putea utiliza o armătură pentru poziționare și o datacentură pentru ridicări... și le-am încercat. Cred c-a mers. Adică, a...

Glasul i se întrerupse nefiresc, ca și cum intenționase să mai adauge ceva și m-am întrebat despre ce era vorba, ce anume îi spusese. Că se putea ca Fred să iasă din litigiu?

- Totuși, echilibrul nu-i la fel cu cel real, continuă ea. Și-mi trebuie experiență ca să-nvăț numere, nu doar să le copiez de pe ecran.

Așadar mergea într-un loc unde încă se mai făceau filmvii.

- Unde? am întrebat. Buenos Aires?

- Nu, clătină din cap. China.

China...

- Fac zece filmvii pe an, îmi spuse.

Și douăzeci de epurări. Ca să nu mai menționez răskoalele din provincii. Sau revoltele xenofobe.

- Filmviile lor nu sunt foarte bune. Ba-s chiar groaznice. Majoritatea sunt de propagandă și arte marțiale, dar anul trecut au fost și două musicaluri. Surâse trist: Le place Gene Kelly.

Gene Kelly... Aveau însă să fie numere reale. Brațul unui bărbat în jurul mijlocului ei, nu o datacentură, mâinile unui bărbat ridicând-o... Lucrurile adevărate.

- Plec mâine dimineață, continuă Alis. Împachetam, am găsit discul și m-am gândit că poate-l dorești înapoi.

- Nu, am spus, și am adăugat imediat ca să nu fiu nevoit să-mi iau rămas bun: De unde decolezi?

- Din San Francisco. Plec diseară cu glisorul și încă n-am terminat să-mi strâng toate lucrurile.

Mă privi, așteptând să-mi debitez replica.

Aveam de unde alege. Dacă există un domeniu în care filmele să fie experte, acesta este al scenelor de adio. De la „Ai grijă, iubitele!“ și „Să nu cerem luna, când avem stelele“, până la „Întoarce-te, Shane!“ Ba chiar și „*Hasta la vista, baby.*“

Totuși nu le-am spus. Am rămas locului și am privit-o, cu părul ei minunat, iluminat din spate și chipul de neuitat. Am privit ceea ce dorisem și nu putusem avea, nici măcar pentru câteva minute.

Și dacă aș fi spus „Rămâi“? Dacă i-aș fi promis să-i găsesc un profesor, să-i obțin un rol, să produc un spectacol? Chiar așa!

Cu un Cray care deținea cel mult zece minute de memorie, un Cray pe care nu l-aș mai fi avut imediat ce Mayer afla ce făcusem?

Îndărătul meu, pe ecran, Bogart spunea „Nu ai ce face aici“ și se uita la Ingrid, încercând să prelungească la nesfârșit momentul. Pe fundal, elicele avionului porniseră să se rotească și peste un minut aveau să apară naziștii.

Ei stăteau acolo, privindu-se, și pe Ingrid o podidi plânsul, iar Vincent putea să-și îmbunătățească la nesfârșit programul de lacrimi fără să obțină efectul corespunzător. Sau poate c-ar fi reușit... La urma urmelor, **Casablanca** fusese făcut din carton și zăpadă carbonică. Și era lucrul cel adevărat.

- Trebuie să plec, zise Alis.

- Știu, am încuviințat și i-am zâmbit. Noi doi vom avea întotdeauna Parisul.

Conform scenariului, ar fi trebuit să-mi arunce o ultimă și plină de regrete privire și să urce în avion împreună cu Paul Henreid, și oare de ce nu mă-nvățasem minte că întotdeauna Capa are dreptate?

- La revedere, zise Alis, apoi fu în brațele mele, iar eu o sărutam, o sărutam, și ea își descheia halatul de laborator, își desfăcea părul, își descheia rochia din dantelă roz, o parte din mine gândea „Este ceva important“, dar își scosese rochia, și pantalonașii, iar eu o aveam pe pat, și ea nu se destrăma, nu se preschimba prin morphing în Capa, eu eram pe ea și în ea, și ne mișcam împreună, cu ușurință, fără efort, cu brațele întinse, aproape atingându-se, dar fără s-o facă, pe cearșafurile mototolite.

Mi-am menținut ochii asupra degetelor ei, încleștându-se și extinzându-se în pasiune, știind că, dacă aveam să-i privesc chipul, acesta urma să încremenească de-a pururi în creierul meu, cu sau fără strob, temându-mă că, dacă aș fi făcut-o, ea m-ar fi putut privi

cu bunătate sau, și mai rău, nu m-ar fi privit deloc. Uitându-se prin mine, pe lângă mine, la doi dansatori de pe o podea înstelată.

- Tom! țipă ea, atingând orgasmul și am privit-o.

Părul îi era despletit pe pernă, iluminat din spate și minunat, iar chipul îi era concentrat, așa cum fusese în seara aceea la petrecere, urmărindu-i pe Fred și Ginger pe libecran, fascinată, frumoasă și tristă. Și focalizată, în sfârșit, asupra mea.

IV - 1

CLIȘEU FILM NR. 1: Happy-end-ul. Autoexplicativ.

VEZI: Ofițer și gentleman, O afacere de neuitat, Nopti albe la Seattle, Miracolul din Golful Morgan, Invitație la dans, Marile speranțe.

Au trecut trei ani, timp în care China a cunoscut patru răscoale provinciale și șase revolte studențești, iar Mayer a supraviețuit la trei preluări și opt șefi, dintre care ultimul l-a promovat în funcția de vicepreședinte executiv.

Mayer n-a aflat aproape trei luni despre faptul că pusesem SD-urile înapoi, iar atunci terminasem seria completă a **Umbrei misterioase, Șoimul blestemat**, și toate westernurile, iar Arthurton era pe picior de plecare.

Capa, încă în rolul lui Joan Blondell, îl convinsese pe Mayer să nu mă ucidă, ci să țină un discurs emoționant despre Cenzură și Adevărata Dragoste pentru Filme, după care fusese concediat în mod spectaculos, la timp pentru ca noul lui șef să-l reangajeze ca fiind „unica persoană morală din acest oraș corupt”.

Capa fusese avansată ca scenografă, iar apoi (de către penultimul șef) Asistent de Producție pentru Noile Proiecte și mă angajase imediat să regizez un remake. Happy-enduri peste tot.

Între timp am programat happy-enduri pentru De-a Pururi Fericiți, am absolvit și am căutat-o pe Alis. Am găsit-o în **Bani căzuți din cer** și în **În codru**, ultimul musical făcut vreodată, ca și în

Fata din orășel. Crezusem că-i găsisem toate numerele. Până astăseară.

Am privit din nou scena din Indy, uitându-mă la pantofii de step argintii și la peruca platinată și gândindu-mă la musicaluri. **Indiana Jones și Templul Morții** nu-i un musical. „Totul e permis” e singurul număr de dans de acolo și motivul pentru care există este că acțiunea se petrece într-un local de noapte.

Poate că asta-i calea ce trebuie urmată. Remake-ul la care lucrez acum nu-i nici el musical - o melodramă despre o pereche de îndrăgostiți nefericiți - dar aș putea modifica scena din restaurantul hotelului, mutând-o într-un club de noapte. Apoi, când următorul șef va face un remake cu acțiunea petrecându-se într-un club de noapte, să-l introduc pe Fred (care până atunci va ieși din litigiu) într-un singur număr personalizat. Atât fusese și în **Nopti în Rio de Janeiro**: un număr personalizat, treizeci de ani, ușor pleșuv, poate dansa puțin. Și vedeți ce s-a întâmplat...

Tot așa, până să-mi dau seama, Mayer va spune tuturor că musicalul reînvie și eu voi căpăta remake-ul după **Strada 42** și voi afla unde este Alis, voi închiria glisorul și vom monta un spectacol. Totul este posibil.

Până și călătoria temporală.

Ieri l-am accesat pe Vincent, ca să împrumut programul de montaj, și el mi-a povestit despre eșecul călătoriei temporale.

- Am fost *atât* de aproape, mi-a zis gata să-și atingă degetul mare de cel arătător. Teoretic, efectul Casimir ar trebui să funcționeze pentru timp așa cum o face pentru spațiu, și ei au trimis o mulțime de imagini într-o regiune de materie negativă... dar degeaba. Absolut nici o suprapunere! Probabil că există anumite lucruri care pur și simplu nu sunt posibile.

Greșește. În noaptea când plecase, Alis zisese: „După ce mi-ai spus atunci noaptea, m-am gândit că aș putea utiliza o datacentură pentru ridicări“ și eu mă întrebam ce anume îi spusese, iar când îi arătasem discopul zisese: „**Șapte mirese pentru șapte frați?** Ești sigur?“

„Nu-i pe disc“, îi explicasem, „e în litigiu“ și rămăsese în litigiu până a doua zi. Iar când am verificat, fusese în litigiu tot timpul cât o căutasem pe Alis.

Și pentru opt luni mai înainte, într-un proces Tezaur Național declanșat de Societatea pentru Apărarea Filmului. În noaptea când văzusem **Miresele**, ieșise din litigiu exact de două ore. Și revenise în litigiu după altă oră.

Alis lucrase numai de șase luni la S-a Născut O Stea. **Miresele** fusese în litigiu toată perioada respectivă. Până după ce o găsisem pe ea. Până după ce-i spusese c-o văzusem în film. Atunci mă întrebam: „**Șapte mirese pentru șapte frați?** Ești sigur?“, iar eu crezusem că fusese surprinsă din cauza dificultății săriturilor și ridicărilor, surprinsă fiindcă nu încercase să-și suprainprime imaginea pe ecran.

Miresele nu ieșise din litigiu până a doua zi.

După zece zile, Alis venise la mine. Venise direct de la glisor, direct de la repetițiile cu datacentura și armătura despre care crezuse că vor funcționa „după ce mi-ai spus atunci noaptea“. Și funcționaseră. „...Cred“, zisese ea. „Adică...“

Venise direct de la repetiții, purtând rochia din dantelă roz a Virginiei Gibson, pantalonașii Virginiei Gibson, purtând costumul pentru dansul din construcția hambarului pe care tocmai îl executase. Dansul din construcția hambarului pe care-l văzusem cu șase săptămâni înainte de a-l realiza ea. Așa încât, la urma urmelor, teoria mea despre faptul că se întorsese cumva în timp fusese valabilă,

chiar dacă numai sub forma de imaginea lui Alis, ca pixeli pe ecran. Ea nu încercase să descopere călătoria temporală. Încercase doar să învețe dansuri, dar ecranul în fața căruia exersase nu era un ecran, ci o regiune de materie negativă, plină de electroni aleatorii și de suprapuneri de potențial. Plină de posibilități.

Nimic nu-i imposibil, Vincent, m-am gândit, privind-o pe Alis executând piruete cu ridicări de picior în costumul cu paiete. Mai ales dacă știi ce vrei.

Capa mă accesează.

- Am greșit. Trimotorul Ford este la începutul celui de-al doilea Indy. **Indiana Jones și Templul Morții**. Începând cu fotograma...

- L-am găsit, spun, încruntându-mă spre ecranul unde Alis, cu peruca platinată, execută un step din pași adăugați.

- Ce s-a întâmplat?, zice Capa. Nu merge?

- Nu-s sigur. Când se va lua decizia în cazul Fred Astaire?

- Peste o lună, îmi răspunde prompt. Dar va reentra imediat în litigiu. Sofracima-Rizzoli pretinde violarea copyrightului.

- Cine dracu-i Sofracima-Rizzoli?

- Studioul care deține drepturile unui film făcut de Fred Astaire în anii 1970. **Un taxi mov**. Bănuiesc că vor renunța. Cam trei luni. De ce? întreabă bănuitor.

- Avionul din **Nopti în Rio de Janeiro**... Am decis că pe el îl vreau.

- Un biplan? Nu trebuie s-aștepți pentru așa ceva. Există tone de filme conținând biplane. **Blue Max, Epopeea aerului, În drum spre China**...

Se oprește cu o expresie nefericită.

- În China au glisoare?

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Te ții de glume? Sunt norocoși dacă au biciclete. Și îndeajuns ca să mănânce. De ce?, deveni ea brusc interesată. Ai aflat unde-i Alis?

- Nu.

Capa ezită, încercând să decidă dacă să-mi spună ceva.

- S-a întors din China asistentul scenograf. El zice că-i a treia revoluție culturală. Ard cărți, au început reeducări, au închis cel puțin un studio și au arestat toată echipa de filmare.

Ar fi trebuit să fiu alarmat, dar nu sunt, și Capa care știe totul observă imediat.

- S-a întors? Ai vreo veste de la ea?

- Nu, spun pentru că am învățat în sfârșit cum s-o mint pe Capa și pentru că este adevărat.

Habar n-am unde-i și n-am primit nici o veste de la ea. Am însă un mesaj.

După plecarea Alisei, Fred Astaire a ieșit din litigiu de două ori: o dată pentru numai opt secunde între procese de copyright, iar a doua oară luna trecută când AFI a introdus o cerere de suspendare, pretinzând că el reprezenta o piatră de hotar.

De data aceea fusesem pregătit. Aveam „Beguine“ pe discop, copie și bandă și eram gata să-l verific înainte ca monitorizarea cu avertizare să-și fi încetat măcar țiuitul.

Era miezul nopții, ca de obicei, și la început am crezut că visam, ori aveam o ultimă declanșare.

- Mărește stânga sus, am rostit și am privit din nou.

Și din nou. Și a doua zi dimineață.

De fiecare dată părea absolut la fel, iar mesajul era clar și răspicat: Alis e bine, în ciuda răskoalelor și revoluțiilor, a găsit un loc unde să exerseze și pe cineva care s-o învețe pașii vârf-călcâi ai lui

Eleanor Powell. De asemenea se va întoarce, fiindcă China nu are glisoare, iar atunci va dansa „Beguine” cu Fred Astaire.

Sau poate c-a și făcut-o. Am văzut-o în scena construirii hambarului din **Mirese** cu șase săptămâni înainte de a dansa numărul și au mai trecut patru de când am văzut-o în **Dansez pentru tine**. Poate că s-a întors de acum. Poate că a făcut-o deja.

Eu nu cred asta. I-am promis actualului James Dean de la S-a Născut O Stea că-i asigur chooch pe viață dacă-mi spune când cineva se atinge de DigiFundal, iar Fred n-a ieșit din litigiu. În plus, nu știu cât de mult se întinde suprapunerea în timp. Eu am *văzut-o* în **Miresele** cu șase săptămâni înainte s-o facă. Nu se poate spune de când anume se găsea acolo imaginea ei. Mai puțin de doi ani, fiindcă nu exista în **Strada 42**, când am vizionat-o prima dată, când am început lista lui Mayer, și da, știu că eram pilit și se poate să n-o fi observat. N-a fost însă așa. I-aș fi recunoscut chipul oriunde.

Așadar, mai puțin de doi ani. Iar Capa, care știe totul, spune că Fred va ieși din litigiu peste trei luni.

Între timp încerc să fiu ocupat, făcând remake-uri și încercând să iasă bine, determinându-l pe Mayer să convingă ILMGM-ul să obțină copyrighturile pentru Ruby Keeler și Eleanor Powell, lucrând pentru rezistență. Am reușit chiar și un happy-end la **Casablanca**.

Războiul s-a terminat și Rick s-a întors în Casablanca după ce a luptat în Rezistență, după cine știe câte greutăți. Café Americain a ars și toți au plecat, până și papagalul, până și Sam, iar Bogart stă și privește ruinele multă vreme, apoi începe să scotocească prin ele, căutând să vadă ce poate recupera.

Găsește pianul, dar când îl îndreaptă, jumătate din clape cad. Pescuiește o sticlă de scotch rămasă intactă. o pune pe pian.

apoi pornește în căutarea unui pahar. Atunci apare ea, în ce a mai rămas din ușă.

Arată altfel, are părul strâns la spate și pare mai slabă, obosită. Privind-o, îți poți da seama că Paul Henreid a murit și ea a trecut prin multe, dar ai recunoaște fața aceea oriunde.

Stă acolo, în cadrul ușii, iar bogartul continuând să caute un pahar, ridică ochii și o vede.

Nici un dialog. Nici o ilustrație muzicală. Nici o îmbrățișare, în ciuda ideilor opace ale Capei. Doar ei doi, care nu crezuseră că se vor mai revedea vreodată, stând și privindu-se.

Când voi termina remake-ul, o să pun sfârșitul ăsta al lui **Casablanca** în compul de la De-a Pururi Fericiți pentru dataturiști.

Între timp va trebui să-mi separ perechea de îndrăgostiți nefericiți, să-i trimit să sufere diverse neajunsuri și să-și răscumpere păcatele. Iar pentru asta îmi trebuie un avion.

Pun numărul „Totul e permis“ pe disc și copie, în eventualitatea că și Kate Capshaw intră în litigiu, apoi derulez până la Fordul trimotor și-l arhivez în caz că biplanul nu va merge.

- **Drumul spre China**, rostesc apoi anulez comanda înainte de a putea apărea. Afișare simultană. Ecranul unu, **Templul Morții**. Doi, **Cântând în ploaie**. Trei, **Vești bune...**

Continui litania, iar Alis apare pe ecrane, unul după altul, cu pantaloni, turnuri și veste verzi, cu coadă de cal, cârlionți roșcați și păr tuns băiețește. În toate, chipul îi arată la fel, atent, încruntat, concentrându-se asupra pașilor și muzicii, fără să știe că învinge încriptările, verificările browniene și timpul.

- Ecranul optsprezece, spun, **Șapte mirese pentru șapte frați**, iar ea piruetează peste podea și sare în brațele lui Russ Tamblyn.

Și el a învins timpul. Cu toții au făcut-o, Gene și Ruby și Fred, în ciuda morții musicalului, în ciuda execilor de studiouri,

datahackerilor și tribunalelor, cucerind timpul printr-o piruetă, un zâmbet, o ridicare, capturând pentru un moment perpetuu ceea ce dorim și nu putem avea.

Am lucrat prea mult la melodrame. Trebuie să continui ceea ce am de făcut, să iau un avion, să salvez sentimentalismele pentru Marele Adio al îndrăgostiților mei.

- Anulează, toate ecranele, comand. Ecranul central, **Drumul spre...**, apoi mă opresc și mă uit la ecranul alb, ca Ray Milland tânjind după o băutură în **Ultimul weekend**. Ecranul central, repet. Fotograma 96-1100. Fără sonor. **Dansez pentru tine**.

Mă așez pe pat.

Dansează step unul lângă celălalt, îmbrăcați în alb, pierduți într-o muzică pe care n-o pot auzi și în pașii sincronizați pe care i-au repetat săptămâni la rând, dansând cu ușurință, fără efort. Părul ei șaten deschis reflectă lumină de undeva.

Alis pășește în lateral efectuând o piruetă, fusta albă înfoindu-se în același arc limpede ca al lui Eleanor - verificată și - brownian verificată - iar asta trebuie să fi durat de asemenea săptămâni de zile.

Alături, neglijent, elegant, indiferent față de copyrighturi și preluări, Fred bate un contrastep și Alis îi răspunde, apoi se întoarce și-i surâde peste umăr.

- Stop, rostesc și ea încremenește, în mijlocul piruetei, cu brațul întins și aproape atingându-l pe al meu.

Mă aplec înainte, privind fața pe care am văzut-o încă din seara aceea, observând-o din prag, fața pe care aș fi recunoscut-o oriunde. Noi doi vom avea întotdeauna Parisul.

CONNIE WILLIS - *Remake*

- Înainte trei fotograme și stop, rostesc și ea îmi aruncă un surâs încântat și infinit de promițător. Înainte în timp real, continui și Alis este așa cum ar trebui să fie, dansând în filme.

SFÂRȘIT

Lista realizatorilor

ANEXA

(În cazul filmelor care au rulat în România, s-a folosit titlul de difuzare; în rest, s-a recurs la o traducere literală. Abrevieri: r - regizor; a- actori; d.a. - film de desen animat.)

- **Abracadabra**; *Bell, Book and Candle*; 1958; r: R Quine; a: Jack Lemmon, Kim Novak, James Stewart
- **Absolventul**; *The Graduate*; 1967; r: Mike Nichols; a: Dustin Hoffman, Anne Bancroft, Katharine Ross
- **Adio, domnule Chips**; *Goodbye, Mr. Chips*; 1969; r: Herbert Ross; a: Peter O'Toole, Petula Clark, Michael Redgrave
- **Afaceri periculoase**; *Risky Bussiness*; 1939; r: Arthur Lubin; a: George Murphy, Dorothea Kent, Eduardo Ciannelli
- **Albă ca zăpada**; *Snow White and the Seven Dwarfs*; 1937; d. a.
- **Alice în Țara Minunilor**; *Alice in Wonderland*; 1933; r: Norman McLeod; a: Charlotte Henry, Richard Arlen, Roscoe Ates
- **Alice nu mai locuiește aici**; *Alice Doesn't Live Here Anymore*; 1974; r: Martin Scorsese; a: Ellen Burstyn, Alfred Lutter, Kris Kristofferson
- **Amanda**; *Carefree*; 1938; r: Mark Sandrich; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Ralph Bellamy
- **Andy Hardy iubește**; *Love Finds Andy Hardy*; 1938; r: G. B. Seitz; a: Lewis Stone, Mickey Rooney, Judy Garland
- **Annie, câștigă-ți pușca**; *Annie Get Your Gun*; 1950; r: George Sidney; a: Betty Hutton, Howard Keel, Edward Arnold

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Aplauze**; *Stand Up and Cheer*; 1934; r: Hamilton MacFadden; a: Warner Baxter, Madge Evans, Nigel Bruce
- **Arsenic și dantelă veche**; *Arsenic and Old Lace*; 1942; r: Frank Capra; a: Cary Grant, Josephine Hull, Jean Adair
- **Ascensiunea stelelor**; *Starlift*; 1951; r: Roy Del Ruth; a: Doris Day, Gordon MacRae, Virginia Mayo
- **Athena**; *Athena*; 1954; r: Richard Thorpe; a: Jane Powell, Debbie Reynolds, Edmund Purdom
- **Atingerea lui Venus**; *One Touch of Venus*; 1948; r: William Seiter; a: Robert Walker, Ava Gardner, Dick Haymes
- **Audiții pe Broadway**; *Chorus Line*; 1985; r: Richard Attenborough; a: Michael Douglas, Terrence Mann, Alyson Reed
- **Avangarda eroilor**; *The Plainsman*; 1937; r: Cecil B. DeMille; a: Gary Cooper, James Ellison, Jean Arthur
- **Bani căzuți din cer**; *Pennies from Heaven*; 1981; r: Herbert Ross; a: Steve Martin, Bernadette Peters, Christopher Walken
- **Batman**; *Batman*; 1989; r: Tim Burton; a: Jack Nicholson, Michael Keaton, Kim Basinger
- **Băieți și păpuși**; *Guys and Dolls*; 1955; r: Joseph L. Mankiewicz; a: Marlon Brando, Jean Simmons, Frank Sinatra
- **Bâlciul demnităților**; *State Fair*; 1962; r: Jose Ferrer; a: Pat Boone, Bobby Darin, Pamela Tiffin
- **Ben-Hur**; *Ben-Hur*; 1959; r: William Wyler, Andrew Marton; a: Charlton Heston, Haya Harareet, Jack Hawkins
- **Blue Max**; *The Blue Max*; 1966; r: John Guillermin; a: George Peppard, James Mason, Ursula Andress
- **Brigadoon**; *Brigadoon*; 1954; r: Vincente Minnelli; a: Gene Kelly, Cyd Charisse, Van Johnson

- **Broadway Melody 1938**; *Broadway Melody of 1938*; 1938; r: Roy Del Ruth; a: Robert Taylor, Eleanor Powell, Judy Garland
- **Bulevardul crepusculului**; *Sunset Boulevard*; 1950; r: Billy Wilder; a: Gloria Swanson, William Holden, Erich Von Stroheim
- **Cabinetul figurilor de ceară**; *House of Wax*; 1953; r: Andre de Toth; a: Vincent Price, Carolyn Jones, Paul Picerni
- **Camelot**; *Camelot*; 1967; r: Joshua Logan; a: Richard Harris, Vanessa Redgrave, David Hemmings
- **Can-Can**; *Can-Can*; 1959; r: Walter Lang; a: Shirley MacLaine, Maurice Chevalier, Frank Sinatra
- **Capcana blândă**; *The Tender Trap*; 1955; r: Charles Walters; a: Frank Sinatra, Debbie Reynolds, Celeste Holm
- **Carusel**; *Carousel*; 1956; r: Henry King; a: Gordon MacRae, Shirley Jones, Cameron Mitchell
- **Casablanca**; *Casablanca*; 1942; r: Michael Curtiz; a: Humphrey Bogart, Ingrid Bergman, Paul Henreid
- **Cat Ballou**; *Cat Ballou*; 1965; r: Eliot Silverstein; a: Jane Fonda, Lee Marvin, Michael Callan
- **Căutătorii**; *The Searchers*; 1956; r: John Ford; a: John Wayne, Jeffrey Hunter, Natalie Wood
- **Câmp de vise**; *Field of Dreams*; 1989; r: Phil Alden Robinson; a: Kevin Costner, Amy Madigan, Gaby Hoffman
- **Cântând în ploaie**; *Singin' In the Rain*; 1952; r: Gene Kelly; a: Gene Kelly, Donald O'Connor, Debbie Reynolds
- **Cântecul Umbrei**; *Song of the Thin Man*; 1947; r: E. Buzzell; a: William Powell, Myrna Loy, Keenan Wynn

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Ceai pentru doi;** *Tea for Two*; 1950; r: David Butler; a: Doris Day, Gordon MacRae, Eve Arden
- **Ce e, pisicuțo?;** *What's New, Pussycat*; 1964; r: C. Donner; a: Peter O'Toole, Peter Sellers, Romy Schneider
- **Cei trei mușchetari;** *The Three Musketeers*; 1948; r: George Sidney; a: Gene Kelly, Lana Turner, June Allyson
- **Cei șapte magnifici;** *The Magnificent Seven*; 1960; r: John Sturges; a: Yul Brynner, Steve McQueen, Robert Vaughn
- **Cele zece porunci;** *The Ten Commandments*; 1923; r: Cecil B. DeMille; a: Theodore Roberts, Richard Dix, Rod la Rocque
- **Cetățeanul Kane;** *Citizen Kane*; 1941; r: Orson Welles; a: Orson Welles, Joseph Cotten, Dorothy Comingore
- **Clopotele au sunat;** *Bells Are Ringing*; 1960; r: Vincente Minnelli; a: Judy Holliday, Dean Martin, Fred Clark
- **Colecționarul;** *The Collector*; 1965; r: William Wyler; a: Terence Stamp, Samantha Eggar, Mona Washbourne
- **Copiii de pe Broadway;** *Babes on Broadway*; 1941; r: Busby Berkeley; a: Judy Garland, Mickey Rooney, Virginia Weidler
- **Crăciunul alb;** *White Christmas*; 1954; r: Michael Curtiz; a: Bing Crosby, Danny Kaye, Rosemary Clooney
- **Crinul strivit;** *Broken Blossoms*; 1919; r: D. W. Griffith; a: Lillian Gish, Donald Crisp, Richard Barthelmess

- **Crucișătorul Potemkin; *Bronesoneț Potiomkin***; 1925; r: Serghei Eisenstein; a: Alexandr Antonov, Vladimir Barski, Grigori Aleksandrov
- **Cufărul din Saratoga; *Saratoga Trunk***; 1945; r: Sam Wood; a: Gary Cooper, Ingrid Bergman, Flora Robson
- **Culoarea purpurie; *The Color Purple***; 1985; r: Steven Spielberg; a: Danny Glover, Whoopi Goldberg, Margaret Avery
- **Cum a fost cucerit Vestul; *How the West Was Won***; 1962; r: Henry Hathaway, John Ford, George Marshall; a: Henry Fonda, Gregory Peck, John Wayne
- **Cum să te măriți cu un milionar; *How to Marry a Millionaire***; 1953; r: Jean Negulesco; a: Lauren Bacall, Marilyn Monroe, Betty Grable
- **Curcubeul lui Finnian; *Finnian's Rainbow***; 1968; r: Francis Ford Coppola; a: Fred Astaire, Petula Clark, Tommy Steele
- **Dama cu camelii; *Camille***; 1936; r: George Cukor; a: Greta Garbo, Robert Taylor, Lionel Barrymore
- **Dansați, nebunilor; *Dance, Fools, Dance***; 1931; r: Harry Beaumont; a: Joan Crawford, Clark Gable, Cliff Edwards
- **Dansez pentru tine; *Broadway Melody of 1940***; 1940; r: Norman Taurog; a: Fred Astaire, Eleanor Powell, George Murphy
- **Decedat la internare; *D. O. A.***; 1950; r: Rudolph Maté; a: Edmond O'Brien, Luther Adler, Pamela Britton

CONNIE WILLIS -*Remake*

- **Diligența; Stagecoach**; 1939; r: John Ford; a: Claire Trevor, John Wayne, Thomas Mitchell
- **Divorțul vesel; Gay Divorcee**; 1934; r: Mark Sandrich; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Edward Everett Horton
- **Dr. Smith la Senat; Mr. Smith Goes to Washington**; 1939; r: Frank Capra; a: James Stewart, Claude Rains, Jean Arthur
- **Doctor Jivago; Doctor Zhivago**; 1965; r: David Lean; a: Omar Sharif, Julie Christie, Rod Steiger
- **Dor nestins; Now Voyager**; 1942; r: Irving Rapper; a: Bette Davis, Claude Rains, Paul Renreid
- **Două săptămâni de dragoste; Two Weeks with Love**; 1950; r: Roy Rowland; a: Jane Powell, Ricardo Montalban, Louis Calhern
- **Dragoste sau bani; For Love or Money**; 1934; r: Zoltan Korda; a: Edmund Gwenn, Wendy Barrie, Robert Donat
- **Dublă despăgubire; Double Indemnity**; 1944; r: Billy Wilder; a: Fred MacMurray, Barbara Stanwyck, Edward G. Robinson
- **Dumbo; Dumbo**; 1941; d. a.
- **Ea purta o fundă galbenă; She Wore a Yellow Ribbon**; 1949; r: John Ford; a: John Wayne, Joanne Dru, John Agar
- **Educând-o pe Rita; Educating Rita**; 1983; r: Lewis Gilbert; a: Michael Caine, Julie Walters, Michael Williams
- **Epopeea aerului; Wings**; 1927; r: William A. Wellmann; a: Clara Bow, Charles Rogers, Richard Arlen

- **Eu l-am ucis pe Sălbaticul Billy Hickock; *I Killed Wild Billy Hickock*; 1956; r: Phil Rosen; a: Ricardo Cortez, Joan Woodbury, Iris Adrian**
- **Faceți cunoștință cu John Doe; *Meet John Doe*; 1941; r: Frank Capra; a: Gary Cooper, Barbara Stanwyck, Edward Arnold**
- **Fantasia; *Fantasia*; 1940; d. a.**
- **Fantoma blondă; *Topper*; 1937; r: Norman Z. McLeod; a: Cary Grant, Constance Bennett, Roland Young**
- **Fantoma de la operă; *The Phantom of the Opera*; 1925; r: Arthur Lubin; a: Claude Rains, Nelson Eddy, Susanna Foster**
- **Farandola; *The Story of Vernon and Irene Castle*; 1939; r: H. C. Potter; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, May Oliver**
- **Fascinație; *Spellbound*; 1945; r: Alfred Hitchcock; a: Ingrid Bergman, Gregory Peck, Leo G. Carroll**
- **Fata din orășel; *Small Town Girl*; 1936; r: William Wellman; a: Jamet Gaynor, Robert Taylor, Binnie Barnes**
- **Femei, femei, femei; *Dames*; 1934; r: Ray Enright; a: Joan Blondell, Hugh Herbert, Guy Kibbee**
- **Fereastra dinspre curte; *Rear Window*; 1954; r: Alfred Hitchcock; a: James Stewart, Grace Kelly, Raymond Burr**
- **Fetele de la Harvey; *The Harvey Girls*; 1946; r: George Sidney; a: Judy Garland, Ray Bolger, John Hodiak**
- **Frankenstein; *Frankenstein*; 1931; r: James Whale; a: Boris Karloff, Colin Clive, Mae Clarke**

CONNIE WILLIS -*Remake*

- **Frumoasa din New York; *Belle of New York***; 1952; r: Charles Walters; a: Fred Astaire, Vera-Ellen, Marjorie Main
- **Frumoasa din pădurea adormită; *Sleeping Beauty***; 1959; d. a.
- **Frumuşica; *Pretty Woman***; 1990; r: Garry Marshall; a: Julia Roberts, Richard Gere, Ralph Bellamy
- **Funny Face; *Funny Face***; 1956; r: Stanley Donen; a: Fred Astaire, Audrey Hepburn, Kay Thompson
- **Funny Girl; *Funny Girl***; 1968; r: William Wyler; a: Barbra Streisand, Omar Sharif, Walter Pidgeon
- **Gentlemenii preferă blondele; *Gentlemen Prefer Blondes***; 1953; r: Howard Hawks; a: Marilyn Monroe, Jane Russell, Charles Coburn
- **Gigi; *Gigi***; 1958; r: Vincente Minnelli; a: Leslie Caron, Louis Jourdan, Maurice Chevalier
- **Grand Hotel; *Grand Hotel***; 1932; r: Edmund Goulding; a: Greta Garbo, John Barrymore, Lionel Barrymore
- **Gunga Din; *Gunga Din***; 1939; r: George Stevens; a: Gary Grant, Victor McLaglen, Douglas Fairbanks Jr.
- **Hai să dansăm!; *Let's Dance***; 1950; r: Norman Z. McLeod; a: Fred Astaire, Betty Hutton, Roland Young
- **Harvey; *Harvey***; 1950; r: Lewis Milestone; a: Errol Flynn, Ann Sheridan, Walter Huston
- **Hello, Dolly; *Hello, Dolly***; 1969; r: Gene Kelly; a: Barbra Streisand, Walter Matthau, Michael Crawford

- **Hoțul din Bagdad; *The Thief of Bagdad*; 1940;** r: Raoul Walsh; a: Douglas Fairbanks, Snitz Edwards, Charles Belcher
- **Imperiul contraatacă; *The Empire Strikes Back*; 1980;** r: Irwin Kershner; a: Mark Hamill, Harrison Ford, Carrie Fisher
- **Indiana Jones și Templul Morții; *Indiana Jones and the Temple of Doom*; 1984;** r: Steven Spielberg; a: Harrison Ford, Kate Capshaw, Ke Huy Kwan
- **Infernul din zgârie-nori; *The Towering Inferno*; 1974;** r: John Guillermin, Irwin Allen; a: Paul Newman, Steve McQueen, William Holden
- **Invitație la dans; *Shall We Dance*; 1937;** r: Mark Sandrich; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Eric Blore
- **Îl iubesc pe Melvin; *I Love Melvin*; 1953;** r: Don Weis; a: Donald O'Connor, Debbie Reynolds, Una Merkel
- **Împărăția umbrelor; *Shadowlands*; 1985;** r: Norman Stone; a: Joss Ackland, Claire Bloom, David Walter
- **Înalta societate; *High Society*; 1956;** r: Charles Walters; a: Bing Crosby, Frank Sinatra, Grace Kelly
- **Înapoi în viitor; *Back to the Future*; 1985;** r: Robert Zemeckis; a: Michael J. Fox, Christopher Lloyd, Crispin Glover
- **Înapoi pe Broadway; *She's Back On Broadway*; 1953;** r: Gordon Douglas; a: Virginia Mayo, Gene Nelson, Frank Lovejoy

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **În derivă**; *Footloose*; 1983; r: Herbert Roos; a: Kevin Bacon, John Lithgow, Dianne West
- **În drum spre China**; *High Road to China*; 1983; r: Brian Hutton; a: Tom Selleck, Bess Armstrong, Jack Westoo
- **În minunata vară de altădată**; *In the Good Old Summertime*; 1949; r: Robert Z. Leonard; a: Judy Garland, Van Johnson, Buster Keaton
- **În oraș**; *On the Town*; 1949; r: Gene Kelly, Stanley Donen; a: Gene Kelly, Frank Sinatra, Jules Munshin
- **Întâlnește-mă în St. Louis**; *Meet Me in St. Louis*; 1944; r: Vincente Minnelli; a: Judy Garland, Margaret O'Brien, Tom Drake
- **Întoarcere în timp**; *Time After Time*; 1980; r: Nicholas Meyer; a: Malcom McDowell, David Warner, Mary Steenburgen
- **Jos pălăria**; *Hats Off*; 1937; r: Boris Petroff; a: Mae Clarke, John Payne, Helen Lynd
- **Justițiarul**; *Death Wish*; 1974; r: Michael Winner; a: Charles Bronson, Hope Lange, Vincent Gardenia
- **Kismet**; *Kismet*; 1955; r: Vincente Minnelli; a: Howard Keel, Ann Blyth, Monty Wooley
- **La est de Eden**; *East of Eden*; 1955; r: Elia Kazan; a: Raymond Massey, James Dean, Julie Harris
- **La nord prin nord-vest**; *North by Northwest*; 1959; r: Alfred Hitchcock; a: Cary Grant, Eva Marie Saint, James Mason

- **La răscruce de vânturi; *Wuthering Heights***; 1939; r: William Wyler; a: Laurence Olivier, Merle Oberon, David Niven
- **Love Story; *Love Story***; 1970; r: Arthur Hiller; a: Ali MacGraw, Ryan O'Neal, Ray Milland
- **Lumina de gaz; *Gaslight***; 1939; r: Thorold Dickinson; a: Anton Walbrook, Diana Wynyard, Frank Pettingell
- **Magnolia; *Showboat***; 1951; r: George Sidney; a: Kathryn Grayson, Ava Gardner, Howard Keel
- **Mame; *Mame***; 1974; r: Gene Saks; a: Lucille Ball, Robert Preston, Bruce Davison
- **Marea evadare; *The Great Escape***; 1963; r: John Sturges; a: James Garner, Steve McQueen, Richard Attenborough
- **Marile speranțe; *Great Expectations***; 1946; r: David Lean; a: John Mills, Bernard Miles, Finlay Currie
- **McLintock!; *McLintock!***; 1963; r: Andrew McLaglen; a: John Wayne, Maureen O'Hara, Yvonne DeCalo
- **Miracolul din golful Morgan; *The Miracle of Morgan's Creek***; 1943; r: Preston Sturges; a: Betty Hutton, Eddie Bracken, William Demarest
- **Muzicantul; *The Music Man***; 1962; r: Morton da Costa; a: Robert Preston, Shirley Jones, Buddy Hackett
- **My Fair Lady; *My Fair Lady***; 1964; r: George Cukor; a: Rex Harrison, Audrey Hepburn, Stanley Holloway
- **Nașul; *The Godfather***; 1972; r: Francis Ford Coppola; a: Marlon Brando, Al Pacino, Robert Duvall

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Nașul II**; *Godfather II*; 1974; r: Francis Ford Coppola; a: Al Pacino, Robert Duvall, Diane Keaton
- **Născută pentru dans**; *Born to Dance*; 1936; r: Roy Del Ruth; a: Eleanor Powell, James Stewart, Virginia Bruce
- **Nebun după fete**; *Girl Crazy*; 1943; r: William Seiter; a: Bert Wheeler, Robert Woolsey, Eddie Quillan
- **Nebuni**; *Fools*; 1970; r: Tom Gries; a: Jason Robards Jr., Katharine Ross, Scott Hylands
- **Nick, gentleman detectiv**; *After the Thin Man*; 1936; r: W. S. Van Dyke; a: William Powell, Myrna Loy, James Stewart
- **Ninotchka**; *Ninotchka*; 1939; r: Ernst Lubitsch; a: Greta Garbo, Melvyn Douglas, Sig Rumann
- **Nopti albe la Seattle**; *Sleepless in Seattle*; 1993; r: Nora Ephron; a: Meg Ryan, Tom Hanks, Ross Malinger
- **Nopti în Rio de Janeiro**; *Flying Down to Rio*; 1933; r: Thornton Freeland; a: Gingers Rogers, Fred Astaire, Dolores del Rio
- **Notorious**; *Notorious*; 1946; r: Alfred Hitchcock; a: Cary Grant, Ingrid Bergman, Claude Rains
- **Nu o poți lua cu tine**; *You Can't Take It with You*; 1938; r: Frank Capra; a: Jean Arthur, Lionel Barrymore, James Stewart
- **Nu vreau să mor**; *Dark Victory*; 1939; r: Edmund Goulding; a: Bette Davis, George Brent, Humphrey Bogart

- **O afacere de neuitat; *An Affair to Remember***; 1957; r: Leo McCarey; a: Cary Grant, Deborah Kerr, Cathleen Nesbitt
- **O dată cu băieții; *Where the Boys Are***; 1960; r: Henry Levin; a: Yvette Mimieux, George Hamilton, Paula Prentiss
- **Ofițer și gentleman; *An Officer and a Gentleman***; 1982; r: Taylor Hackford; a: Richard Gere, Debra Winger, David Keith
- **Oklahoma; *Oklahoma***; 1955; r: Fred Zinnemann; a: Gordon Macrae, Shirley Jones, Rod Steiger
- **Oliver; *Oliver***; 1968; r: Carol Reed; a: Ron Moody, Oliver Reed, Harry Secombe
- **Omul care l-a ucis pe Liberty Valance; *The Man Who Shot Liberty Valance***; 1962; r: John Ford; a: James Stewart, John Wayne, Vera Miles
- **Omul cu brațul de aur; *The Man with the Golden Arm***; 1956; r: Otto Preminger; a: Frank Sinatra, Kim Novak, Eleanor Parker
- **Orizont pierdut; *Lost Horizon***; 1937; r: Frank Capra; a: Ronald Colman, H. B. Warner, Thomas Mitchell
- **Pacificul de sud; *South Pacific***; 1958; r: Joshua Logan; a: Mitzi Gaynor, Ray Walston, Rossano Brazzi
- **Parada aurului; *Gold Diggers of 1933***; 1933; r: Mervyn Le Roy; a: Warren William, Joan Blondell, Aline MacMahon
- **Parada aurului 1935; *Gold Diggers of 1935***; 1935; r: Busby Berkeley; a: Dick Powell, Gloria Stuart, Adolphe Menjou

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Paradisul dragostei;** *Footlight Parade*; 1933; r: Lloyd Bacon; a: James Cagney, Joan Blondell, Ruby Keeler
- **Păsări și albine;** *The Birds and the Bees*; 1956; r: Norman Taurog; a: George Gobel, Mitzi Gaynor, David Niven
- **Pe Moonlight Bay;** *On Moonlight Bay*; 1951; r: Roy Del Ruth; a: Doris Day, Gordon MacRae, Jack Smith
- **Pensiunea artistelor;** *Stage Door*; 1937; r: Gregory La Cava; a: Katharine Hepburn, Ginger Rogers, Adolphe Menjou
- **Petrecerea;** *The Party*; 1968; r: Blake Edwards; a: Peter Sellers, Claudine Longet, Marge Champion
- **Piccolino;** *Top Hat*; 1935; r: Mark Sandrich; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Edward Everett Horton
- **Pinocchio;** *Pinocchio*; 1940; d. a.
- **Polițiștii din Beverly Hills;** *Beverly Hills Cop*; 1984; r: Martin Brest; a: Eddie Murphy, Judge Rheinhold, Lisa Eilbacher
- **Povestea celor două orașe;** *A Tale of Two Cities*; 1935; r: Jack Conway; a: Ronald Colman, Elizabeth Allan, Basil Rathbone
- **Poveste din Palm Beach;** *The Palm Beach Story*; 1942; r: Preston Sturges; a: Claudette Colbert, Joel McCrea, Rudy Vallee
- **Poveste din Philadelphia;** *The Philadelphia Story*; 1940; r: George Cukor; a: Katharine Hepburn, Cary Grant, James Stewart

- **Prea multă armonie; *Too Much Harmony*; 1933;**
r: A. Edward Sutherland; a: Bing Crosby, Jack Oakie, Judith Allen
- **Prietenul; *The Boyfriend*; 1971; r: Ken Russell;**
a: Twiggy, Christopher Gable, Moyra Fraser
- **Probleme cu îngerii; *The Trouble with Angels*;**
1966; r: Ida Lupino; a: Rosalind Russell, Binnie Barnes, Camilla Sparv
- **Procesiunea; *Hallelujah Trail*; 1965; r: John**
Sturges; a: Burt Lancaster, Lee Remick, Jim Hutton
- **Provizie de vară; *Summer Stock*; 1950; r: Charles**
Walters; a: Judy Garland, Gene Kelly, Eddie Bracken
- **Psycho; *Psycho*; 1960; r: Alfred Hitchcock; a:**
Anthony Perkins, Vera Miles, John Gavin
- **Puștiul din Brooklyn; *The Kid from Brooklyn*;**
1946; r: Norman Z. McLeod; a: Vera-Ellen, Danny Kaye, Virginia Mayo
- **Rapacitate; *Greed*; 1923; r: Erich Von Stroheim;**
a: Gibson Gowland, Zasu Pitts, Jean Hersholt
- **Rămășițele zilei; *Remains of the Day*; 1993; r:**
James Ivory; a: Anthony Hopkins, Emma Thompson, James Fox
- **Răsărit de soare; *Rising Sun*; 1993; r: Philip**
Kaufman; a: Sean Connery, Wesley Snipes, Harvey Keitel
- **Rebel fără cauză; *Rebel Without a Cause*; 1955;**
r: Nicholas Ray; a: James Dean, Sal Mineo, Nathalie Wood
- **Regina africană; *The African Queen*; 1951; r:**
John Houston; a: Humphrey Bogart, Katharine Hepburn, Robert Morley

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Rio Bravo**; *Rio Bravo*; 1959; r: Howard Hawks; a: John Wayne, Dean Martin, Ricky Nelson
- **Roberta**; *Roberta*; 1935; r: William Seiter; a: Irene Dunne, Fred Astaire, Ginger Rogers
- **S-a născut o stea**; *A Star Is Born*; 1937; r: William A. Wellman; a: Janet Gaynor, Fredric March, Adolphe Menjou
- **Salutări din Hollywood**; *Postcards from the Edge*; 1990; r: Mike Nichols; a: Meryl Streep, Shirley MacLaine, Dennis Quaid
- **Sandviciuri cu diamante**; *Breakfast at Tiffany's*; 1961; r: Edward Blake; a: Audrey Hepburn, Mickey Rooney, George Peppard
- **Să ne facem o orchestră**; *Strike Up the Band*; 1940; r: Busby Berkeley; a: Judy Garland, Bing Crosby, Paul Whiteman
- **Sărută-mă Kate**; *Kiss Me, Kate*; 1953; r: George Sidney; a: Kathryn Grayson, Howard Keel, Ann Miller
- **Sherlock Holmes, Jr.**; *Sherlock Holmes, Jr.*; 1924; r: Buster Keaton; a: Buster Keaton, Kathryn McGuire, Ward Crane
- **Simfonia americană**; *Yankee Doodle Dandy*; 1942; r: Michael Curtiz; a: James Cagney, Joan Leslie, Walter Huston
- **Sindromul China**; *The China Syndrome*; 1979; r: James Bridges; a: Jane Fonda, Jack Lemmon, Michael Douglas
- **Spectacolul - cea mai bună afacere**; *There's No Business Like Show Business*; 1954; r: Walter Lang.; a: Marilyn Monroe, Donald O'Connor, Dan Dailey

- **Spectacolul spectacolelor; *Show of the Shows***; 1929; r: J. Adolphi; a: John Barrymore, Myrna Loy, Loretta Young
- **Startrek; *Startrek***; 1979; r: Robert Wise; a: William Shatner, Leonard Nimroy, DeForest Kelley
- **Stația de autobuz; *Bus Stop***; 1956; r: Joshua Logan; a: Marilyn Monroe, Don Murray, Arthur O'Connell
- **Strada 42; *Forty-Second Street***; 1933; r: Lloyd Bacon; a: Warner Baxter, Ruby Keeler, Bebe Daniels
- **Sub lumina argintie a lunii; *By the Light of Silvery Moon***; 1953; r: David Butler; a: Doris Day, Gordon MacRae, Leon Ames
- **Sus ancorele!; *Anchors Aweigh***; 1945; r: George Sidney; a: Frank Sinatra, Gene Kelly, Kathryn Grayson
- **Swing; *Swingtime***; 1936; r: George Seaton; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Victor Mature
- **Șapte ani de căsnicie; *The Seven Year Itch***; 1955; r: Billy Wilder; a: Marilyn Monroe, Tom Ewell, Evelyn Keyes
- **Șapte mirese pentru șapte frați; *Seven Brides for Seven Brothers***; 1954; r: Stanley Donen; a: Howard Keel, Jane Powell, Jeff Richards
- **Șoferul de taxi; *Taxi Driver***; 1976; r: Martin Scorsese; a: Robert De Niro, Cybill Sheperd, Jodie Foster
- **Șoimul blestemat; *The Maltese Falcon***; 1941; r: John Huston; a: Humphrey Bogart, Mary Astor, Sidney Greenstreet
- **Tăcerea mieilor; *Silence of the Lambs***; 1990; r: Jonathan Demme; a: Jodie Foster, Anthony Hopkins, Scott Glenn

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Terminator**; *The Terminator*; 1984; r: James Cameron, a: Arnold Schwarzenegger, Michael Biehn, Linda Hamilton
- **Totul despre Eva**; *All About Eve*; 1950; r: Joseph L. Mankiewicz; a: Bette Davis, George Sanders, Anne Baxter
- **Totul despre moderna Millie**; *Thoroughly Modern Millie*; 1967; r: George Roy Hill; a: Julie Andrews, Mary Tyler Moore, John Gavin
- **Trandafirul roșu din Cairo**; *The Purple Rose of Cairo*; 1985; r: Woody Allen; a: Mia Farrow, Jeff Daniels, Danny Aiello
- **Trei fetițe în albastru**; *Three Little Girls in Blue*; 1946; r: H. Bruce Humberstone; a: June Haver, George Montgomery, Vivian Blaine
- **Trei marinari și o fată**; *Three Sailors and a Girl*; 1946; r: Roy Del Ruth; a: Jane Powell, Gordon MacRae, Gene Nelson
- **Trei mici cuvinte**; *Three Little Words*; 1950; r: Richard Thorpe; a: Fred Astaire, Red Skelton, Vera-Ellen
- **Treizeci și nouă de trepte**; *The Thirty-Nine Steps*; 1935; r: Alfred Hitchcock; a: Robert Donat, Madeleine Carroll, Godfrey Tearle
- **Ultimul weekend**; *Lost Weekend*; 1945; r: Billy Wilder; a: Ray Milland, Jane Wyman, Philip Terry
- **Umbra lui Nick**; *Another Thin Man*; 1939; r: Cedric Gibbons; a: William Powell, Myrna Loy, Virginia Grey
- **Umbra misterioasă**; *The Thin Man*; 1934; r: W. S. Van Dyke; a: William Powell, Myrna Loy, Maureen O'Sullivan

- **Un american la Paris;** *An American in Paris*; 1951; r: Vincente Minnelli; a: Gene Kelly, Oscar Levant, Nina Foch
- **Un îngerăș de fată;** *Little Miss Marker*; 1934; r: Alexander Hall; a: Shirley Temple, Adolphe Menjou, Dorothy Dell
- **Undeva în timp;** *Somewhere in Time*; 1980; r: Jeannot Szwark; a: Christopher Reeve, Jane Seymour, Christopher Plummer
- **Unora le place jazzul;** *Some Like It Hot*; 1959; r: Billy Wilder; a: Jack Lemmon, Tony Curtis, Marilyn Monroe
- **Un taxi mov;** *The Purple Taxi*; 1977; r: Yves Boisset; a: Charlotte Rampling, Philippe Noiret, Agostina Belli
- **Uriășul;** *Giant*; 1956; r: George Stevens; a: Elizabeth Taylor, Rock Hudson, James Dean
- **Vacanța mare;** *Summer Holiday*; 1948; r: Rouben Mamoulian; a: Mickey Rooney, Gloria DeHaven, Walter Houston
- **Valea păpușilor;** *Valley of the Dolls*; 1967; r: Mark Robson; a: Barbara Parkins, Patty Duke, Susan Hayward
- **Veniți cu flota;** *Follow the Fleet*; 1936; r: Mark Sandrich; a: Fred Astaire, Ginger Rogers, Randolph Scott
- **Vești bune;** *Good News*; 1930; r: Nick Grinde, Edgar MacGregor; a: Mary Lawlor, Stanley Smith, Bessie Love
- **Viața e minunată;** *It's a Wonderful Life*; 1946; r: Frank Capra; a: James Stewart, Henry Travers, Donna Reed
- **Vopsește-ți căruța;** *Paint Your Wagon*; 1969; r: Joshua Logan; a: Lee Marvin, Clint Eastwood, Jean Seberg

CONNIE WILLIS - *Remake*

- **Vrăjitorul din Oz; *The Wizard of Oz*; 1939; r: Victor Fleming; a: Judy Garland, Frank Morgan, Ray Bolger**
- **Zile cu vin și trandafiri; *Days of Wine and Roses*; 1962; r: Blake Edwards; a: Jack Lemmon, Lee Remick, Charles Bickford**
- **Zugrăvind norii cu raze de soare; *Painting the Clouds with Sunshine*; 1951; r: David Butler; a: Dennis Morgan, Virginia Mayo, Gene Nelson**

**ÎN COLECȚIA SCIENCE -FICTION CYBORG
AU MAI APĂRUT:**

1. ALFRED BESTER - Omul demolat (Premiul Hugo)
2. ROGER ZELAZNY - Nemuritorul (Premiul Hugo)
3. KATE WILHELM - Undeva cândva, suave păsări
cântătoare (Premiile Hugo, Locus, Jupiter)
4. IAN WATSON - Ambasada extraterestră
5. CLIFFORD D. SMAK - Halta (Premiul Hugo)
6. SAMUEL RAY DELANY - Intersecția Einstein
(Premiul Nebula)
7. ROBERT SILVERBERG - Timp al schimbărilor
(Premiul Nebula)
8. PHILLIP MANN - Seniorul casei Paxwax
9. IAN McDONALD - Inimi, mâini, glasuri
10. FEDERIK POHL - Poarta
(Premiul Hugo, Nebula, Locus, Apollo, J.W. Campbel)
11. IAN WATSON - Necroville
12. -13- JOAN D. VINCE - Regina zăpezilor
(Premiul Hugo, Locus)
14. NEVIL SHUTE - Ultimul Țărm
15. PHILLIP MANN - Wulfsyarn
16. C.J. CHERRYH - Stația planetară (Premiul Hugo - 1983)
17. IAN WATSON - Prima carte de la Mana
(Laureat al premiului Locus)
18. JOE HALDEMAN - Războiul etern
(Laureat al premiilor Hugo, Nebula)
19. BOB SHAW - Astronauții zdrenturoși
(Premii BSFA și BFA)
20. OVIDIU BUFNILĂ - Cruciada lui Moreaugarin
(Premiul Pygmalion 20)

CONNIE WILLIS - *Remake*

21. FRITZ LEIBER - Marele joc al timpului (Premiul Hugo)
22. GREGORY BENFORD - Artifact
23. CĂTĂLIN IONESCU - Loser (Premiul Pygmalion 2002)
24. JACK VANCE - Lumile lui Magnus Ridolph
25. ROBERT HEINLEIN - Infanteria Stelară
(Premiul Hugo)
26. VOICU BUGARIU - Visul lui Stephen King
(Premiul Pygmalion 2003)
27. LOIS Mc. MASTER BUJOLD - Barrayar
28. FEDERIK PHOL - Proiectul Omul Plus (Premiul Nebula -1978)
- 29-30. DAVID BRIN - Războiul Elitelor
(Premiile Hugo și Nebula-1985)
31. LIVIU RADU - Opțiunea
32. LIVIU RADU - Spaime
33. CONNIE WILLIS - Doomsdaybook
(Premiile Hugo și Nebula-1993)

În pregătire:

Orson Scott Card – Songmaster
Fritz Leiber – The Wanderer
Orson Scott Card – Seventh Son
Nancy Kress – Beggars in Spain
Clifford Simack – City
C. J. Cherryh – Cyteen
Gordon Dixon – Dorsai
Cwayneth Jones – White Queen
V.C. McIntyre – Dreamsnake
Gene Wolfe – The Claw of The Conciliator
Lois Mc Master Bujold - Barrayar
Michael Swanwick – Station of The Tides
Lois Mc Master Bujold – Vor's Game

CARTEA PRIN POȘTĂ

Editura Pygmalion Ploiesti expediază, prin poștă, cărțile apărute sau în curs de apariție în toate colecțiile, persoanelor care doresc să se aboneze .

CONDIȚII DE EXPEDIERE :

- Editura suportă cheltuielile de expediție;
- Plata se face ramburs, la ridicarea coletului de la poștă;
- În cazul abonamentelor colective se acordă o reducere de 5% (minim 5 persoane), 10% (minim 10 persoane) și 20% (minim 20 de persoane).

Subsemnatul
domiciliat înstr.
nr. bloc scara etaj ap.
județ (sector) cod telefon
solicit un abonament complet pentru persoană (e)
la Colecția a Editurii “Pygmalion”
Ploiești, începând cu nr. Mă oblig să achit
contravaloarea cărții la ridicarea coletului poștal.
Data..... Semnătura.....

Director editură: **OFELIA DERCACI**
Consilier drepturi de autor: **VLAD MĂDĂLIN DERCACI**
Redactorul cărții: **STEFAN DOBRE**
Tehnoredactor+ coperta: **Adrian Grigore**
Tiparul executat la **S.C. ATLANTIS S.R.L.** Ploiești
str. GĂGENI nr.88A, Tel./Fax: 0244-596528
www.atlantis.ro ; comenzi@atlantis.ro
Adresa: **EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI**
str. GĂGENI nr.88A, Tel./Fax: 0244-596528
www.pygmalion.ro; comenzi@pygmalion.ro

CONNIE WILLIS

Remake

**„CONNIE WILLIS UTILIZEAZĂ
PROCEDURELE SPECIFICE
SCIENCE - FICTION-ULUI PENTRU
A EXPLICA PERSONAJELE ȘI
RELAȚIILE LOR, IAR STILUL EI
ESTE REVIGORANT, SUBȚIL ȘI
EXTREM DE EMOȚIONANT.“.....**

The New York Times Book Review

ISBN 973-9207-35-9

Câștigătoare a premiilor Hugo și Nebula pentru best-sellerul **Doomsday Book** Connie Willis este recunoscută drept unul dintre cei mai imaginativi scriitori ai timpurilor noastre.

În acest nou roman, ea explorează eternele teme ale sentimentelor și tehnologiei, realității și iluziei, precum și acel loc dulce-amar unde ele se intersectează pentru a produce arta. Locul este Hollywoodul viitorului, unde realizarea filmelor a fost computerizată, iar peliculele jucate pe viu aparțin trecutului.

Un Hollywood în care Humphrey Bogart și Marilyn Monroe sunt parteneri într-un remake după "S-a născut o stea", iar dacă nu-ți place finalul îl poți modifica prin atingerea unei taste. Un Hollywood al trupcaldelor și simsexului, al drogurilor și efectelor speciale, unde orice este posibil

Cu excepția lucrului pe care și-l dorește Alis să danseze în filme. Tom se oferă să-i transforme visele în realitate; el îi va digitiza fața după orice actriță preferată: Ann Miller, Ruby Keeler, ba chiar Ginger Rogers.

Ceea ce nu înțelege Tom este că Alis nu vrea să *pară* că dansează, ci dorește dansul adevărat. Și, pe măsură ce Tom se trezește sedus de visul acesta imposibil, el începe să învețe că până și într-o lume a miracolelor tehnologice, continuă să existe unele lucruri ce nu pot fi contrafăcute.

Ștefan Dobre,
redactor literar Editura
Pygmalion